

ЕДГАР РАЙС БЪРОУЗ

12

*Момичето
свс зелените очи*

МАГ 77®

Любовни романи

ЕДГАР БЪРОУЗ
МОМИЧЕТО СЪС ЗЕЛЕНИТЕ
ОЧИ

chitanka.info

ПРОЛОГ

Той стоеше на платформата на нюйоркския влак, приближаващ се към гара Ла Сал Стрит и макар че беше твърде нещастен, все пак се радваше на връщането в родния град. Много години продължиха неговите странствания и необикновени приключения. Сега Били Байрн се връщаше в западната част на Чикаго, към родното Голямо авеню.

Той бе напуснал Чикаго с репутацията на груб и буен човек. Но колко се бе променил под влиянието на това момиче! Наистина по много причини тя не му приличаше, но любовта го застави да отхвърли от себе си грубостта. Били Байрн не беше вече хулиган!

Той сам се отказа от своята любима. Между Голямото авеню и Риверсайд-Драйв лежеше непроходима пропаст, но той все още се стареше да бъде такъв, какъвто тя пожела да бъде, макар и да знаеше, че никога повече няма да я види.

На Голямото авеню ще му бъде по-леко да забрави скръбта си, но самата нея не ще забрави никога. Най-вече му се искаше да се върне в местата на предишния си живот, за да може, както често си казваше, да им „натрие носа“. Той искаше да покаже на предишната шайка, че той, Били Байрн, не се срамува да бъде почтен човек. Искаше да покаже на съседите си, че може честно да изкарва хляба си. Той мислеше с възторг за разочарованието на жадните съдържатели на кръчмите, когато се убедят, че Били Байрн вече не пие.

Но от всичко най-много Били желаше да се оправдае в несправедливото обвинение в убийство, което го бе заставило да бяга от Чикаго. Добре, че навреме бе предупреден за подлостта на Шихен, който го посочил като убиец на стария Шнейдер!

Всъщност Били Байрн в случая нямаше участие в това убийство. През онази нощ той не бе ходил дори в кръчмата на стария Шнейдер. Шихен, арестуван по подозрение в убийството, бе заклет негов враг и се възползва от възможността да стовари вината за това престъпление върху Байрн.

През изминалата година Били видя много неща, хоризонтът му се разшири. Неговите пещерни понятия за закона също се промениха.

Били се усмихна. Как се променя човек! Той, Били Байрн, се канеше да потърси закрила от закона и неговите служители.

Влакът спря. Били седна в автобуса и започна жадно да се вглежда в мяркания се пред него шумен и гърмящ Чикаго.

* * *

Мели Шен стоеше сгушена на горната площадка на разклатената стълба, на втория етаж на сградата, където живееше семейство Шен.

Мели нямаше настроение поради липсата на кавалери. Никой не можеше да запълни скръбната пустота в сърцето ѝ, която се бе образувала след заминаването на Шихен. Минаха вече много седмици от времето, когато този достоен джентълмен „избра по-здрав климат“. Мели мрачно гледаше простиращата се пред нея мръсна улица, пълна с тълпа несресани жени и деца. Внезапно тя забеляза един достатъчно интересен мъж, вървящ по улицата. Той беше твърде далеч от нея, за да може да види лицето му, но неговият ръст, осанката му, целият му общ вид се хареса на скучаещата Мели и тя трепна.

Като приглади с бързо движението косите си, тя поправи роклята си и замря в очакване. Когато минавачът се приближи, оказа се, че е истински красавец и което бе най-интересното, стори ѝ се познат. Но само като се изравни с къщата, където живееше Мели, тя изведнъж го позна.

Мели Шен ахна и скочи. След минута мъжът отмина надолу.

Известно време девойката гледа неподвижно след него. След това тя се спусна стремглаво по стълбата, изтича до магазина на ъгъла и поиска позволение да говори по телефона.

— Ало! Префектурата? Слушайте! Били Байрн се е завърнал. Току-що го видях.

И тя окачи слушалката.

Били Байрн спокойно вървеше из познатите квартали. Би трябвало да отида при майка си, помисли си той. Не че разчиташе да намери у нея добър прием, дори да я завари трезва. Когато обаче стигна до познатата къща, той научи, че майка му е умряла. Като се

върна бързо назад, той реши да отиде в Лен Стрит, за да узнае в какво положение се намира делото по убийството на Шнейдер. Може би през време на неговото отсъствие са заловили истинския убиец. В такъв случай Били ще бъде изведнъж реабилитиран. Ако не, ще се предаде и ще иска ново разглеждане на делото.

Когато се приближи до Вуд Стрит двама души се приближиха до него и го заловиха. Били се огледа възмутен.

— Тръгвай с нас, Байрн! — посъветва го един от тях. — Не прави глупости!

— О! — възкликна Били. — Това сте вие? Тъкмо се канех да отида в участъка.

Двамата полицаи се усмихнаха.

— Ние ще те избавим от това безпокойство — каза един от полицаите. — Ще те отведем ние, ти може да се изгубиш.

Били мълчаливо ги последва. Той разбра, че полицаите не му вярват. Но оказа се, че и техният началник, при когото го заведоха, също не му повярва. Той само се смееше на уверенията на Били, че е отивал в участъка.

ПРИСЪДАТА

Изминаха седмици и Били Байрн не намираше доверие в никого. Не вярваха, че иска да заживее честен живот, че не е замесен в убийството на Шнейдер и той започна да се съмнява в разумността на своята постъпка.

Отново започна да мисли както преди лошо за полицията и за лицемерието на закона в демократична Америка. При това неговият другар в затвора му разкри задкулиската страна на работата: оказа се, че вестниците страшно нападали полицията, че не е успяла да открие убиеца на Шнейдер. Като резултат на това желанието на полицията било да хване първия заловен като автор на това престъпление. Кого — за нея това не било важно — само да не е някой неин подчинен.

— Може би ти не си направил това — завърши разказа си другаря му, — но бъди уверен, че те ще те осъдят на смърт. Ех, колко не те обичат те, Байрн! На времето ти здраво ги солеше! Не бих искал да съм на твое място!

Били повдигна рамене. Неговата пряма натура не можеше да се примири с така несправедливата подлост. Къде останаха неговите мечти за справедливост? Те отново се превърнаха в ненавист към проклетия строй на „свободната“ страна. Били се стресна и за да не мисли за цялата тази мръсотия, извика в паметта си образа на прекрасното момиче със зеленикавите очи, което така промени цялото му съществуване.

И споменът за него придаде на Били някаква увереност, че в края на краищата правдата ще възтържествува.

Денят на съда приближаваше. Следствието показва, че Били винаги е бил неприятен субект. Полицията намери куп свидетели, които, без да се колебаят, дадоха показанията си под клетва. На Били се струваше, че и най-глупавият съдия би могъл да види, че всички дадени показания са глупави измислици и че единодушието на свидетелите е повече от подозрително.

Били нямаше никакви свидетели.

Изходът беше ясен. Дори Били бе длъжен да признае това и когато прокурорът се дереше от добродетелно негодувание против закоравелия престъпник и искаше смъртно наказание, Били почувства около шията си примката на въжето.

В очакване на присъдата, Били стоеше в килията си, мъчейки се да чете вестника, който доброжелателния пазач му бе дал. Но очите му не виждаха буквите. Той виждаше бурна река, протичаща през диви места и на завоя малко островче. На него той виждаше един мъж и едно момиче. Момичето учеше мъжа на езика на културните хора и начина на техния живот. То го учеше на понятията за чест и казваше, че е по-добре да се загуби всичко, но не и честта... Били разбра, че именно тези уроци го караха да изпълни разумния си план за „примирие с обществото“, който сега завършваше със смъртна присъда. Рязък смях се изплъзна от гърдите му, но той веднага се овладя.

В края на краищата той направи всичко заради нея. Сърди ли й се за това? Не! Той е невинен. Могат да го убият, но не могат да го направят престъпник. Очите му разсеяно гледаха вестника. Внезапно той бе привлечен от думата „Хардинг“.

„Сватбата на госпожица Барбара, дъщеря на милиардера Антон Хардинг, с Уйлям Мелори ще се извърши на 25 юли тази година.“

Били Байрн трепна и впи очи в стаята.

Били не чете повече. Това беше достатъчно. Наистина, той сам я уговаряше да се омъжи за Мелори, но сега имаше чувството, че тя му е изменила.

— Да вървим, Байрн! — прекъсна мислите му пазачът. — Съдът ще чете присъдата.

Били вървеше като на сън. Сега всичко му бе безразлично. Той искаше да умре. Но насмешливата съдба се разпореди иначе. Били Байрн бе осъден на доживотен затвор в Джиолет.

Това бе по-лошо от смърт! При мисълта, че ще остане цял живот между мрачните стени на затвора, Били трепна. И това те наричат справедливост! Били се разсмя силно.

Един от заседателите се наведе към съседа си и прошепна:

— Закоравял престъпник! Обществото ще бъде в безопасност, когато отиде в затвора.

На следващия ден Били бе отведен с влака в Джиолет. Той беше спокоен, но в гърдите му кипеше ненавист. Само като си помисли каква идилия искаше да направи със завръщането си — и какво излезе! Няма що — сам падна в клопката. Да, ласкаво го посрещна родината!

* * *

В една великолепна къща на Риверсайд-Драйв в Ню Йорк, удобно излегната върху пухести възглавници лежеше една млада девойка и пиейки кафе, четеше сутрешния вестник.

На вътрешната страница едно заглавие привлече вниманието ѝ: „Чикагският убиец — доживотен затвор“.

Напоследък Барбара Хардинг особено се интересуваше за Чикаго и затова тя бързо прочете следващите редове:

„Убиецът на немощния старец Шнейдер, съдържател на кръчма, най-сетне е заловен и привлечен под отговорност. Това е известният в западната част на града хулиган Били Байрн, укриващ се повече от една година от правосъдието. Той е осъден на доживотен затвор в Джиолет.“

Барбара се вцепени от ужас и изпусна вестника. След това със сподавено ридание тя се обърна към стената и зарови лице във възглавниците.

РИСКОВАНИЯТ СКОК

Влакът, който отнасяше Били Байрн и пазача му към Джиолет бе изминал вече половината път, когато на помощника на шерифа му хрумна на ум да отиде във вагона за пушачи, за да изпуши една цигара.

От минутата, когато присъдата бе прочетена, всички мисли на Били бяха съсредоточени в едно — да избяга. Той знаеше, че шансовете да успее са до смешност малки, но не можеше да мисли за нищо друго. Цялото му същество се възмущаваше от несправедливостта и кипеше при мисълта за дългите, еднообразни години, които го очакваха в затвора. Той знаеше, че не ще може да ги понесе. И не иска!

В това време помощник-шерифът стана, със знак заповяда на затворника да върви напред и тръгна към вагона за пушачи. Трябваше да минат през два вагона. Първата площадка, по която минаха, беше плътно закрыта от двете страни, но затова пък при втората по невниманието на кондуктора една от вратите бе отворена. Влакът бе намалил скоростта си.

Били пръв се озова на площадката. Пръв забеляза отворената врата. Тя беше пътя към спасението.

Били не се поколеба нито минута. Преди помощник-шерифът да съобрази каквото и да е, пленникът му скочи долу, като повлече със себе си и своя пазач. Байрн нямаше време да избира мястото за скока. Той скочи на посока. Потръгна му. През това време вагона минаваше през блатисто място и там паднаха двамата, свързани с белезници един за друг.

Байрн пръв стана на крака, измъкна револвера на помощника и допря дулото му до неговото слепоочие. След това се добра до брега, като тласкаше пазача си с револвера и под заплахата, че ще го застреля, го принуди да мълчи. Зад блатото имаше малка градинка.

Когато навлезе в нея, Били се спря.

— Сега се пригответи да умреш — каза той. — Аз ще свърша с теб.

Помощник-шерифът го огледа безпомощно с широко отворени очи.

— Боже мой, Байрн! — извика той. — Аз не съм ти направил нищо.

Били Байрн се усмихна жестоко.

— Да допуснем — каза той, — че ти не си ми направил нищо, макар че това не е доказано, но ти си полицаи. Те поискаха да ме затворят за цял живот, мен, невинния. Ти ще отговаряш за всички!

Той издигна револвера към своята жертва. Помощник-шерифът падна на колене.

— Остави! — каза Били. — Все едно, ти ще умреш! По-добре умри като мъж!

Помощник-шерифът изгуби съзнание. Били се наведе и допря дулото на револвера до ухото му.

— Справедливост! — горчиво прошепна той, готвейки се да натисне спусъка.

Но внезапно между него и лежащото на земята човешко тяло застана прекрасният образ на девойката. Лицето ѝ се усмихваше, а в очите ѝ светеха доверие и гордост — доверие към Били Байрн.

Били затвори очи като от физическа болка и потръпна.

— Какво ме е прихванало? — промълви той. — Не мога да направя това.

Били пусна револвера в джоба си и като застана на колене до полицаия, започна да го претърсва. Скоро той откри, каквото търсеше — халка с няколко ключета. След минута белезниците паднаха от ръцете му.

— Би следвало да го убия — прошепна той най-сетне. — Иначе не ще успея да избягам. Но тя не ми позволява.

Внезапно Били си помисли, че ако успее да спечели време, може би ще се спаси. За полицаия няма да е много вредно, ако остане вързан на това място няколко часа, или дори целия ден. Били съблече куртката му, разкъса я на ивици и привърза помощник-шерифа за дънера на едно дърво. След това пхна в устата му парче плат.

По време на операцията полицаият се съвзе и с неясна надежда погледна Били.

— Аз реших да не те убивам — каза му той. — Ще те оставя тук! Вероятно след няколко часа ще узнаят за моето бягство, ще претърсят

целия път и ще те открият. Желая ти всичко хубаво! Ако си порядъчен човек, няма да ме издадеш.

С тези думи Били Байрн изчезна.

По недоразумение, което бе в полза на Били, администрацията на затвора очакваше неговото пристигане с един по-късен влак. Благодарение на това Били спечели повече от два часа.

Затова, когато администрацията съобрази, че вероятно се е случило нещо, Били Байрн бе успял да се добере до един бърз товарен влак и беше на повече от седемдесет километра от мястото на своето бягство.

През нощта влакът мина през Мисисипи. Били Байрн бе огладнял и до смърт му се спеше. Когато влакът забави ход и спря сред мълчаливото благоухаещо поле, Били отвори вратата на товарния вагон и леко скочи.

Нито един човек не бе го виждал от момента, в който избяга и тъй като Били нямаше желание да бъде забелязан, бързо прехвърли железопътния насип и се скри там, очаквайки заминаването на влака.

Скоро се чуха две къси изсвирвания, влакът трепна, раздаде се скърцането на колела и влака бавно тръгна към далечния морски бряг.

Когато светлините на вагоните изгаснаха далече, Били стана, изкачи се отново на железопътния насип и тръгна надолу по следите на отминалия влак.

Все някъде наблизо ще има някое селце, а там ще намери и храна.

Били нямаше нито цент, но не се съмняваше, че ще намери храна. Вървейки бързо между релсите, той мечтаеше за вкусно парче хляб. Изведнъж му мина мисълта дали е хубаво да краде?

— Тфу! — възкликна той шепнешком. Дори „тя“ не би намерила нищо осъдително, ако някой открадне малко хляб, за да не умре от глад. Нямам пари. В затвора ми взеха всичко, а трябва да живея с нещо. Били се усмихна и продължи пътя си.

СТРАНСТВАЩИЯТ ПОЕТ

Вървейки така, Били видя настрана от железопътния насип светлинка, мяркаща се в близката долчинка. Тя не приличаше на светлина от лампа. Беше по-скоро светлина от запален огън и когато се приближи по-наблизо той се увери, че е така. Внезапно до него достигнаха човешки гласове. Били се приближи предпазливо. Трябваше по-рано да разгледа непознатите, преди те да го забележат.

Огънят гореше до брега на малък ручей, през който минаваше железопътната линия. Когато Били се приближи, започна да чува и отделни думи. Най-сетне като се приближи съвсем близо, Били се озова почти зад гърба на говорещия.

Около малкия огън имаше само една мъжка фигура, която печеше нещо на огъня. До огъня беше сложена смачкана оловна паница, от която се вдигаше пара. Позната миризма от време на време достигаше до носа на Били.

Кафе! Слюнките на Били потекоха. Но гласът и думите го заинтересоваха не по-малко, отколкото кафето.

*Във вихъра на буйна сарабанда
приближаваме към Самарганда, морето, сушата,
остават зад нас...
нейде там вие ме очаквате,
плетете венец от цветя
целувка нежна ми пращате
Пенелопа моя, другарка върна!*

Думите завладяха Били, горчиво го заставиха за минута да забрави глада. Като тамян, извикващ сладки мечти, тези думи, произнасяни от мек, кадифен глас достигнаха до него и проникваха в душата му.

А гласът! А интонацията! Те несъмнено принадлежаха на един от онези хора, които Били винаги презираше и осмиваше до запознаването си с Барбара Хардинг.

Били втренчи поглед, за да разгледа непознатия. Светлината от огъня падаше върху закърпено палто и смачкани панталони.

Очевидно това бе някакъв скитник. Били въздъхна и продължи да слуша пеещия глас.

*Там нейде в блестящия залив,
бяла лодка ни чака търпеливо,
и шепнат леко вълните лениво
на сънния бряг потънал в мрак.*

„Е — помисли си Били, — това е порядъчна глупост. Интересно, откъде този тип измъква всичко това?“

Мислите на Били бяха прекъснато от пукането на сухи съчки между дърветата вляво от него. Той погледна натам и видя двама мъже, които спокойно излязоха зад дърветата и се отправиха към човека край огъня.

Очевидно това бяха скитници. Вероятно бяха негови приятели. Човекът до огъня не чуваше тяхното приближаване, докато не стигнаха съвсем близо до него. Тогава той бавно се обърна и стана.

— Нашите почитания, юнак — каза един от новодошлите.

— Добър вечер, джентълмени — отговори приветливо поета. — Добре дошли при моето бедно котле. Вечеряхте ли вече?

— Не — отговори първият, — още не сме. Но сега ще хапнем. Само че остави приказките настрана, приятелю, тук няма храна не за трима, а дори за един.

И огромния мъжага, като зае застрашителна поза, тръгна към поета, който бе слаб и тънък като пръчка, обаче не отстъпи и не трепна.

— Вие ми причинявате болка — каза той. — Остра душевна болка. Освен това вашата брада не ми се харесва особено.

С тези думи той изведнъж залови брадата на високия скитник и му нанесе силен удар по лицето. Вторият скитник веднага се притече

на помощ на другаря си, но поетът не изпускате от очи и ръце първия и продължи да му нанася удари.

Били Байрн следеше с интерес неочакваното зрелище. Но когато на първия скитник се удаде възможността да обвие крака си около краката на поета и да го събори на земята, а вторият грабна една тежка цепеница, Били реши, че е дошло време да се намеси. Той изскочи и силно извика:

— Ей, вие юнаци, престанете! Оставете певеца на мира!

Той изтича към скитника тъкмо навреме и така го удари с юмрука си, че скитникът се търколи в малкия ручей. След това Били залови втория скитник за рамото и с едно разтърсване го изправи на крака. — Искаш ли това? — запита го той като му показва огромния си юмрук.

Скитникът плю и преди да избяга се опита да удари Били. Но мълниеносният удар го застави да забрави всяка мисъл за съпротива.

Когато той падна на земята безчувствен, поетът се изправи на крака.

— Благодаря ти за помощта, приятелю! — каза той просто и протегна към Били малката си изящна ръка.

Били я залови и мълчаливо я стисна. В това време скитникът, който измери дълбочината на ручей, с печален вид се измъкваше на брега.

— Какво искаш още? — запита го Били Байрн насмешливо.

— Ей сега ще видиш! Ще ти дам да разбереш! — избъбри измокрения и злобен скитник.

— Не те съветвам — отговори Били. — По-добре ще бъде, ако се махнеш от тук, докато си още здрав. А и ти също — прибави той, обръщайки се към втората жертва на своето боксьорско изкуство. — Махайте се!

Мърморейки двамата скитници изчезнаха.

Поетът отново се зае с кухненската си работа и правеше това така безгрижно и спокойно, като че ли не бе се случило нищо.

— Седи — каза той любезно, поглеждайки Били.

След това той започна да декламира:

Ние обиколихме света,

*шибани от дъжд, горени от жега.
От старата Англия ние плавахме
през бурния, тъмен океан...*

— Ти си славен момък — каза той. — Малко хора биха направили това, което направи ти.

— Те бяха двама срещу един — каза мрачно Били. — Стана ми противно, че силата е на тяхна страна. Освен това твоите стихове ми харесват. Сам ли ги съчиняваш?

— О, не! — засмя се поетът. — Ако бих могъл да пиша такива стихове, не бих бил тук. Това са стихове на поета Нибс. Наистина чудни стихове, нали?

— Чудесни! Те ме завладяха изведнъж — отговори Били. След кратко мълчание прибави. — Ще стигне ли храната за двама?

— Тя би стигнала за теб, приятелю, дори, ако беше наполовина. Ето, изпий една глътка амброзия. Извини ме, аз имам само една чаша.

Били пийна от чашата и каза:

— Но това е кафе! А ти каза — амброзия.

— Аз исках да видя дали ще познаеш, че това е кафе — вежливо отговори поетът.

Няколко минути изминаха в мълчание. Двамата ядяха съсредоточено. Пръв Били прекъсна мълчанието.

— Аз мисля — каза той, — че с удоволствие бих чул отново стиховете за „прекрасната Пенелопа“, ако бъдеш любезен...

Поетът охотно изпълни молбата му. Когато свърши, Били вдигна оловната чашка с кафе и каза:

— За здравето на Нибс! — и като отпи, подаде чашката на своя нов приятел.

— Да — повтори последният, — за здравето на Нибс и... Пенелопа.

— Пийни повечко — каза Били Байрн.

Поетът извади от джоба си кесийка с тютюн и смачкани книжки.

— Не желаеш ли да запушиш? — попита той.

— Не обичам особено да пуша чужд тютюн — отговори Били, — но, може би, някога ще ти се отплатя. Точно сега, страшно ми се иска

да запуша. Трябва да ти кажа, че нямам в себе си нищичко, нито стотинка.

Били протегна ръка да поеме тютюна и при движението китките на ръцете му се оголиха. При светлината върху тях се виждаха следите от белезниците.

Погледът на поета случайно падна върху тези белези. Той вдигна едва забележимо веждите си, но не каза нищо.

Двамата пушеха. Поетът декламираше откъслеци от Сарвис и Киплинг, а след това отново се върна към стиховете на Нибс. Били слушаше и мислеше.

— Отиваш ли към някое определено място? — попита той изведнъж, когато поетът престана да декламира.

— На юг или на запад, все ми е едно — гласеше отговорът.

— Също, както и аз!

— Тогава да пътуваме заедно — предложи поетът. — Моето име е Бридж.

— А моето е Били Байрн. Ето моята ръка — и Били му протегна ръка.

— Ще пътуваме заедно дотогава, докато си омръзнем един на друг — каза Бридж, стискайки ръката на новия си приятел.

— А сега да спим! — каза Били.

— Добре! — съгласи се Бридж.

След няколко минути и двамата спяха спокойно.

ПРИЯТЕЛИ

Били Байрн се полунадигна и сладко се прозя.

Неговият приятел се приповдигна на един лакът. Слънцето беше изплувало над гората и мъчите му се отразяваха в малкия ручей.

Отдалеч достигаше шума на разбудения близък чифлик.

Били стана и се изтърси.

— Къде? — попита Бридж.

— Ще потърся храна. Това е моя грижа — отговори Били.

Бридж се засмя.

— Иди — каза той. — Много ми е приятно. Тази работа никога не ми е харесвала.

Били тръгна подсвирквайки си весела песничка. Той се чувстваше почти щастлив.

Бридж, който остана на мястото, където нощуваха, събра сухи съчки от огъня, изми се в реката, напълни оловната паница и седна да чака. Стойки така, той си спомни за белезите по ръцете на своя нов приятел и неволно се замисли над това обстоятелство.

В същото време Били стигна чифлика. Чифликчията като го забеляза, остави работата си, опря се до вратата и го погледна не много приветливо.

— Искам да получа нещо за ядене — обясни Били.

— А имаш ли пари да заплатиш? — попита чифликчията.

— Не — отговори Били, — но моя приятел и аз сме гладни, потребна ни е храна.

Чифликчията му посочи мълчаливо с пръст към задния двор. Били погледна и видя куп ненасечени дърва. Той се усмихна добродушно, отиде до тях, хвана лежащата наблизо брадва и се залови за работа. Чифликчията продължи своята работа. След половин час стопанинът отиде към къщи, откъдето го повикаха да закуси, видя купа насечени дърва, наредени около Били и се спря.

— Е, момко, бива те! Да не мислиш, че старият Джек Уотсън ще те накара заради една закуска да насечеш цяла гора? — Сега старикът

говореше с добродушен глас.

— Но аз трябва да изработя и за моя другар — обясни Били.

— Добре, ти си насякъл достатъчно и за двама — отговори чифликчията и като се обърна, извика: — Слушай, жено, дай на този момък храна за двама души, но толкова, че да им стигне за два пъти.

Били радостно се усмихваше, когато се връщаше обратно при своя нов приятел, натоварен с мляко, яйца, хляб и студено печено месо.

„Преди една година — мислеше си той — аз бих ги накарал силом да ми дадат храна и не бих сметнал, че постъпвам неправилно. Чудно, как може човек да се измени тъй много заради едно момиче!“

Когато Били се показва, натоварен със своите пакети, неговият другар веднага запали огъня и започна да декламира.

Бридж гледаше как Били оставя внимателно пакетите един след друг на тревата до огъня. Млякото беше в чист съд, а останалите провизии бяха завити в хартия.

При вида на това богатство, Бридж намигна с едното си око, а с другото погледна хитро Байрн.

— Е, какво, трудничко ли трябваше да умре? — попита той.

— Кой?

— Е как, кучето, разбира се! — отговори Бридж.

— Доколкото знам, то не мисли и да умира.

— Ти искаш да ме увериш, приятелю — че са ти дали всичко това с добро и че не са насъскали отгоре ти кучето? — запита недоверчиво Бридж.

Били се засмя и обясни как е спечелил провизиите. Бридж въздъхна облекчено. Червените следи по ръцете на Байрн не излизаха от ума му.

Те се нахраниха, легнаха на тревата и запушиха.

— Какво да правим сега? — попита Бридж.

— Ще тръгнем на път! — отговори Били.

— Какво? Промяната никога не пречи. Хайде! — Били събра останалата храна и направи два пакета. Единият от тях той подаде на Бридж.

— Багажът е разделен по равно — каза той весело. — А сега изпий остатъка от млякото, защото съдът ми трябва.

— Какво ще правиш с него?

— Ще го върна на чифликчийката — отговори Били. — Тя ми го даде временно.

Бридж учуден вдигна рамене. В края на краищата той може би се лъже в предположенията си.

В чифлика ги посрещнаха като стари познати. Чифликчийката беше трогната, че са ѝ върнали съдината. Това тя не очакваше. Разделиха се като истински стари приятели и на отиване стопанката им даде по едно парче вкусна баница.

Като се отдалечиха от чифлика, Бридж въздъхна.

— Няма на света по-добро нещо от добрата жена — каза той.

— Майката или Пенелопа — запита Били.

— И едната, и другата — отговори Бридж. — Аз нямам Пенелопа, но имах чудна майка.

Били не отговори нищо. Той си спомни неприятната жена с тъпи очи, която бе негова майка. Споменът не беше приятен.

— Бридж — каза той шепнешком, стараяйки се да промени разговора. — Какво странно име! Знам такова име на игра с карти, но не бях чувал да се нарича така човек.

— Някога един приятел ми даде този прякор — обясни Бридж — за страстта ми към картите.

— Да — съгласи се Били.

В продължение на няколко дни те продължаваха пътя си към Канзас Сити. Бридж развеселяваше пътуването със своите декламации.

Веднъж Били каза:

— Ти знаеш толкова много стихове, че е невъзможно и сам да не пишеш.

— Опитвах — призна Бридж, — но на моите стихове винаги липсва нещо. Започват хубаво, а свършват съвсем неочаквано.

— Помниш ли някои от твоите стихове? — запита Били.

— Имах едно стихотворение, в което се описваше брегът на езерото, където прекарах една нощ — каза Бридж, — но помня само един куплет.

— Казвай! — каза Били. — Обзалагам се, че си го написал хубаво.

Бридж се изкашля и не без смущение започна:

*Скалите покрай залива
потъват в гладките вълни,
и весело играе рибата,
нейния живот — е сладък... като слива!*

Той погледна смутено Били.

— Е, как е? — запита Бридж.

— Всичко би било хубаво, да не беше последният стих! — каза чистосърдечно Били. — Някакъв недостатък има.

— Да — съгласи се Бридж. — Не върви. Знаеш ли, Били, че начина, по който говориш и маниерът, с който се разправи със скитниците, когато ме нападнаха, ми подсказват, че някога ти си бил близо до арената.

— Да, аз участвах в боксови състезания — призна Били.

* * *

Един ден преди да стигнат в Канзас Сити, Били работи при съдържателя на ресторанта в малкото градче. Храната, която получи бе увита в стар брой на един от канзаските вестници „Звезда“.

На връщане към мястото, където нощуваха, той предаде пакета на Бридж, който имаше задълженията на майстор-готвач. След това Били отиде при ручея да се измие.

Бридж разтвори пакета и случайно една бележка във вестника привлече вниманието му. Когато започна да я чете, веждите му ту се издигаха, ту се свиваха.

Понякога той кимваше с глава и крадешком поглеждаше към Били, който привършваше миенето.

Бридж бързо откъсна от вестника статията, която го заинтересува и я пъхна в джоба си.

Тази вечер Бридж дълго стоя, наблюдавайки през полузатворените си клепачи Били. Често очите му се спираха на червените белези по китките на ръцете на Били, но каквито и да бяха мислите му, не каза нищо.

Беше пладне, когато двамата влязоха в Канзас Сити. Били имаше в джоба си цял долар. Той го спечели, като помогна на един автомобилист да изправи обърнатата си кола.

— Ще се нахраним до насита — каза той на Бридж — и ще спим в легла, за да се убедим колко по-приятно е да се спи под открито небе.

— Ти си талант, Били! — каза Бридж.

Те се запътиха към един хотел, където за петдесет цента получиха стая с две легла.

В края на коридора беше тоалетната и Бридж отиде да се измие, като преди това хвърли куртката си. След неговото излизане Били случайно забеляза на пода под куртката на Бридж парчето вестник. Той го вдигна, за да го постави на масата, когато една дума привлече вниманието му. Тази дума бе „Шнейдер“.

Били разгъна парчето и прочете:

„500 ДОЛАРА НА ОНЗИ, КОЙТО ПОСОЧИ ПРЕСТЪПНИКА!

Били Байрн, който е осъден на доживотен затвор в Джиолет за убийството на стареца Шнейдер, съдържател на кръчма, е скочил от влака, като повлякъл със себе си и помощник-шерифа, към когото бил привързан. Помощникът е бил намерен след няколко часа вързан, с кърпа в устата си, близо до Лемонт. Той съобщил, че Били Байрн избягал и вероятно се е завърнал в Чикаго, където човек като него може да се укрие лесно.“

Като свърши четенето, Били остави парчето вестник в един от джобовете на куртката. След минута Бридж се върна в стаята.

Били често поглеждаше към своя спътник и при това всеки път си спомняше за наградата от петстотин долара.

„Петстотин долара — мислеше той — това е сума пари.“

И той отново поглеждаше спътника си, като че ли жалейки го и стремящ се да прочете по лицето му намеренията, криещи се в сърцето му. Не е такъв Бридж, но петстотин долара — не е шега работа! Защо тази статия бе в джоба на неговата куртка? Ето кое бих искал да знам.

Ясното настроение, в което се намираше Били от деня, когато се срещна с Бридж, изведнъж изчезна.

Мисълта, че може да срещне представител на тайната полиция досега не му бе идвала на ум. И сега цяла Америка му се стори, че е един огромен град, пълен с тайни полицаи.

Тук, в Канзас Сити, всеки минавач можеше да бъде агент.

Тъкмо в тази минута Бридж започна да декламира:

*Другарю, ето моите мазолести ръце.
Изцапани със земна, чиста кал.
Скитник съм аз! Обичам моя волен ден
без скучни мисли, без да желая да го разбирам,
по Божия милост съм циганин!*

— Слушай — каза Бридж, — да отидем ли да хапнем до насита, както предложи ти?

Били стана. Изглеждаше невъзможно този човек да го предаде.

*Другарю, ето моите мазолести ръце!
Изцапани със земна, чиста кал.*

Били повтори полугласно тези стихове. Доверието му към Бридж отново се възвърна.

— Харесваш ли ги? — запита Бридж.

— Да — каза Били. — Пак от Нибс ли са?

— Не, от Сарвис. А сега да вечеряме!

И той весело поведе Били към улицата.

Беше вече късна нощ. Бридж заведе Били в един ресторант, където можеше да се хапне добре, без да е скъпо. Били бе нащрек. Те не срещнаха нито един полицай. Дори Били съжаляваше. Това би било изпитание за Бридж, ако той няма намерение да отиде тихичко в полицейския участък да го предаде и да го арестуват през нощта.

Когато стигнаха до ресторанта, намиращ се в подземния етаж на едно огромно здание, Бридж посочи с ръка на Били да влезе. Самият

той за минутка се спря до вратата и се огледа. Тъкмо в този момент от тъмния ъгъл на противоположната улица се показва фигурата на един човек.

След това Бридж бавно се обърна и не бързайки, последва Били в ресторанта.

ИЗПИТАНИЕ ЗА БРИДЖ

Като влезе в залата, Били, който вървеше напред, започна да търси свободна маса, но когато поиска да остави шапката си и да седне, Бридж го бутна по ръката.

— Да отидем в тоалетната да се измием — каза той достатъчно високо, за да го чуят близките посетители.

— Но ние току-що се измихме — каза недоумяващ Били.

— Мълчи и ме следвай — прошепна Бридж. Поведението на Бридж се стори на Били толкова подозрително, че ръката му неволно посегна към джоба, където стоеше револвера на помощник-шерифа. Жив няма да се предаде.

Бридж долови движението му.

— Остави — прошепна той — и върви след мен. Току-що видях на улицата един детектив. Той, може би, ни е забелязал. Да вървим по-скоро, ще излезем през задния вход.

Били Байрн въздъхна облекчено. Престана да се плаши от мисълта за арестуване. В този момент за него стана ясно, че се е страхувал напразно да не загуби вярата си в своя спътник.

Със спокойна, небрежна походка те минаха през залата и се скриха в прохода, който водеше в тоалетната. Пред себе си видяха един отворен прозорец, който гледаше към вътрешния двор.

Бридж със знак показа на Били прозореца, а сам затвори вратата отвътре. След това те прескочиха през прозореца и излязоха в двора. Нощната тъмнина се сгъстяваше и когато напуснаха опасното място, настъпи пълна тъмнина.

Те вървяха, без да се спират, не разговаряйки, докато не оставиха зад себе си осветената част на града. Бридж прекъсна мълчанието.

— Предполагам, Били, се учудваш, откъде съм научил, че избягваш срещите с тайните полицаи, нали? — запита Бридж.

— Не — отговори Били. — Аз видях парчето вестник, който се намираше в твоя джоб, когато съблече куртката си.

— О — каза Бридж, — разбирам. Що се отнася до мен, с този въпрос е свършено. Надявам се, че няма нужда да те уверявам в своето приятелство.

— Ти току-що го доказа — отговори горещо Били.

Те изминаха мълчаливо няколко улици. Най-сетне Били прекъсна мълчанието.

— Трябва да ти кажа две неща, Бридж. Най-напред, когато видях вестника в джоба ти, реших, че искаш да получиш петстотин долара награда. Второ, не съм убил аз Шнейдер. В тази нощ аз не бях дори в къщата му. Цялата тази история е подла измама.

— Много се радвам, че ми каза и едното, и другото — отговори Бридж. — Смятам, че след всичко това ще се разбираме по-добре, отколкото досега. Общо взето, нашето положение е сходно: и двамата бягаме от нещо. Ще бягаме заедно, нали?

И смеейки се, той протегна ръката си.

Били горещо я стисна, но забеляза, че Бридж не му каза от какво бяга!

Те излязоха от града и тръгнаха на юг. През нощта пресякоха железопътната линия в Канзас, а на сутринта се озоваха в чудесна хълмиста местност. От всичко дишаше благодатен покой. Те се изкачиха на покрития с трева хълм.

Бридж се спря и лениво се протегна. Той отметна главата си назад и изложи лицето си на топлите слънчеви лъчи.

*В гърдите ми съзнанието на деца се таи
и заедно с вятъра кръвта ми пее...
И дивите планини ми са близки
и като верен приятел ме зове леса.
Аз пръскам своята златна младост,
моего богатство са ярките лъчи...
Скитник съм аз! И такъв ще бъда — аз знам
до края на своите земни дни!*

Той постоя няколко минути вдишвайки дълбоко пресния въздух на настъпващия ден.

— Ех, колко е хубаво! — каза Били. — Никога не съм допуснал, че природата е тъй чудесна и навярно никога не бих узнал това, ако не бях чул твоите стихове. Винаги съм смятал, че поетите са боклук — продължи той, — но как може да бъдат такива, когато измислят такива неща, от които кръвта закипява в тялото.

— Преди всичко по-рано ми се струваше, че всеки човек, който не е груб, е парцал, мокра кокошка. Сега съвсем не съм такъв. Една девойка, една много мила девойка ме нарече хулиган и страхливец. И честна дума! Това беше истина, макар да имах в западната част на Чикаго славата на запалена глава и истински мъж. Тогава едва не й плеснах шамар. Помисли си, Бридж! Но все пак не я ударих. От тази минута започнах да се променям. И причината за това е онази девойка, а сега за същото ми помагаш ти и твоите стихове. Ако някой полицай не ме пипне, вероятно, ще мога да стана порядъчен човек.

— Да — повтори Бридж, — нашите възгледи се менят заедно с годините. Знаеш ли, Били, че и аз преди не бих могъл да те търпя като мой приятел, защото чувствам презрение към хората, които се са от „моя кръг“. Колко бях горд, че по рождение принадлежа към интелигенцията! На всички други хора гледах като на „нечисти животни“. Оттогава обаче научих много нови неща, но все пак се придържам към първоначалното си мнение, че на всички хора отговаря различна степен интелигентност и не всички са еднакво ценни. Хората, с които бих могъл да дружа, са много малко. Затова пък съвсем се отделих от интелигентите. Моите приятели са прости хора. Ако знаеше, Били, колко често те са по-умни, по-добри, отколкото кухите представители на „висшата класа“! Да, сега не смятам никого за по-умен, защото говори английски по-добре от някой друг или, че е прочел много книги. Е, а сега да видим ще можем ли да си набавим храна и да потърсим някое удобно място за спане?

Били се чувстваше твърде уморен, за да работи, но те имаха още пари — половин долар, с който можаха да си купят продукти от близкия чифлик. След малко, натоварени с провизии, те се изтегнаха под сянката на дърветата, по-далеч от пътя, за да не привлекат вниманието върху себе си и заспаха дълбоко.

ОПАСНОСТ

Но тяхната предпазливост не постигна успех. Малко преди обяд двама мръсни скитници се упътиха към самото дърво, под което спяха Били и Бридж. Те също търсеха уединение.

Във външността на двамата мъже имаше нещо познато. Ние ги видяхме наистина само за няколко минути, но при обстоятелства, които запечатаха в паметта ни техните черти. Това бяха същите скитници, които Байрн прогони, когато нападнаха поета.

Когато те се натъкнаха така неочаквано на Били и Бридж, не ги познаха веднага.

Нищо в облеклото на двамата заспали не показваше, че имат богата плячка, а и атлетическата фигура на Били ги плашеше.

Изведнъж единият скитник злобно се вгледа и каза:

Знаеш ли какво, приятелю? — каза той. — Та това са същите двама скитници, които ни набиха в Канзас Сити. Позна ли ги?

— Наистина ли? — запита другият.

И той се наведе, за да вземе един голям камък.

— Остави! — прошепна приятеля му. — Ти не знаеш кои са те. Може да са ни набили, но този дълъг дявол струва пари! Търсят го в Чикаго и дават награда петстотин долара.

— Откъде са наби тази мисъл в главата? — запита недоверчиво другия.

— Четох във вестника. Този дългият очистил един старик и по пътя за затвора успял да офейка. Тук, разбираш ли, лежат петстотин долара, ако нагласим умно работата.

— А какво трябва да направим?

— Ние ще оставим тези юнаци тук, а сами ще отидем в близкия чифлик, за да съобщим по телефона в Канзас на полицията. Разбра ли?

— Е, ти мислиш, че полицейските мутри, ще ни изтърсят петстотин долара ли? Те по-добре ще ги излапат от нас.

Вторият скитник се почеса по тила.

— Не — каза най-сетне той, — те няма да ни дадат всичко, но ние ще се пазарим. Може да откачим някоя стотарка.

* * *

Агентът от обществената безопасност Фланаген меланхолично стоеше в канцеларията на началника си в Канзас Сити. Фланаген беше в лошо настроение. Бяха го изпратили в Канзас Сити, за да установи самоличността на един подозрителен субект, арестуван от местната власт. Но преди да се върне в своя град, изведнъж пред него се мярна възможността на едно голямо щастие. Това се случи предишната вечер. Той вървеше по улицата, не мислейки за нищо.

На противоположната страна на улицата той забеляза двама мъже. В походката на исполинската фигура му се видя нещо познато. Верен на своята привичка, Фланаген машинално се скри в сянката на една врата.

Двамата мъже минаха край него и той позна в исполина Били Байрн и си спомни за наградата.

В същия момент Байрн и неговия спътник се спряха и слязоха по стълбата, която водеше в подземния ресторант.

След това Фланаген не видя вече нито Били, нито неговия спътник. Никой в Канзас Сити не бе видял през нощта двамата мъже, отговарящи на описанието, което Фланаген бе дал за всеки случай. Сега полицаят стоеше в кабинета на началника си апатичен. Внезапно телефонът иззвъня и началникът, след като изслуша някакво дълго съобщение, развълнуван зададе няколко въпроса, а след това окачи слушалката и се обърна към Фланаген.

— Е — каза той, — мисля, че намерих твоя юнак. Някакъв човек ми съобщи по телефона, че видял Били Байрн около Шаука. Той желае да знае ще делите ли с него наградата.

Фланаген небрежно се прозя.

— Мога да си представя — каза той иронично, — какъв екземпляр е открил този човек!

— Не мисля — отговори началникът, — той каза, че познава добре Байрн. Какво да му кажа?

— Кажете му, че няма да го пренебрегна — отговори Фланаген.
— Къде се намира Шаука?

— Това е един чифлик зад железопътната линия. Аз ще ти дам двама от моите хора.

— Добре — каза Фланаген и в душата му отново заблестяха мечтите за петстотин долара.

Беше малко по-късно от три часа след обед. По пътя на юг от Канзас летеше един автомобил. Отпред редом с шофьора стоеше полицаят Фланаген. Отзад седяха двама канзаски полицаи.

А под ябълковото дърво Били и Бридж все още спяха своя мирен сън...

ОСВЕДОМИТЕЛИ

Когато към чифлика, откъдето преди няколко часа Били бе купил продукти, се приближиха двамата скитници, жената на чифликчията извика кучето и свали пушката от стената.

Дългият опит я бе научил да познава бързо хората. А външността на двамата не ѝ внушаваше доверие. Виж, онзи момък, който идва сутринта рано — бе чудо на чудесата — добросъвестно заплати дадените му продукти. Наистина по облеклото си той приличаше на скитник, но в лицето му имаше нещо подкупващо.

Затова пък към тези скитници тя изведнъж се отнесе недоверчиво. Когато те поискаха да си услужат с телефона, тя им отказа, смятайки това за предлог да се вмъкнат в къщата. Но те ѝ обясниха, че са видели един избягал убиец, криещ се наблизко — в нейната собствена ливада, и че искат да уведомят полицията в Канзас Сити.

Най-сетне тя се съгласи, но продължи да държи пушката готова, докато скитниците влязоха в стаята и се приближиха до телефона.

От разговора, който чу, жената разбра, че се касаеше за същия млад човек, който сутринта бе купил продукти от нея. Тя беше потресена от мисълта, че един убиец е бил при нея през времето, когато е била сама в къщи.

— Надявам се, че ще го заловят — каза тя, след като скитникът свърши разговора си с Канзас. Единият от скитниците стоеше до стената и разговаряше с чифликчията, а другият отчаяно чешеше дясната си пета с оръфания ток на обувката си. Той се опираше на малка масичка, върху която стоеше една библия.

Внезапно скитникът изгуби равновесие. Масичката се прекатури, човекът и библията паднаха на пода.

Стопанката с вик се втурна да прибере библията. Тя се уплаши толкова, че остави пушката до стената.

Почти едновременно скитниците видяха причината на нейната тревога. Голямата библия съдържаше между листата си цяло

богатство. Банкноти от по пет, десет и двадесет долара се изсипаха на пода, а между страниците на библията се виждаха още много такива банкноти.

При първото извикване на чифликчийката, кучето с ръмжене се втурна в стаята. Скитникът, който стоеше до стената видя разяреното куче.

Пушката беше близо до него. Една крачка и тя бе в ръцете му. Кучето се хвърли храбро насреща му, но един куршум го повали на пода. Стопанката отчаяно завика за помощ, но двамата скитници се нахвърлиха отгоре ѝ и я заставиха да мълчи.

Един от тях изтича в кухнята и след минутка се върна с парче въже, докато в същото време другият стискаше гърлото на жената. Те я вързаха и започнаха да претърсват библията.

Повече от хиляда долара — всичките спестявания с упорит труд — бяха скрити в библията. След като прибраха парите скитниците поискаха от чифликчийката да им покаже къде е скрила още други пари.

Жената се кълнеше, че няма повече нито стотинка.

— Лъжеш! — изръмжа единият от скитниците. — Кажи къде имаш още скрити пари, иначе ще поговорим с теб другояче.

Но тя упорито твърдеше, че няма повече нито цент. Единият скитник отиде в кухнята. На огнището се червенееха въглини. Той нагорещи до червено машата и се върна в стаята.

— Мисля, че сега тя ще си спомни къде има други пари — каза той, усмихвайки се. — Свали ѝ obuцата, Динк!

— Глупак си ти, Кром — изръмжа другия. — Всяка минута може да дойдат полицаите. По-добре да се махаме.

— Тфу! — възкликна другия. — Аз забравих за полицаите.

Една минута той мълча, след това каза на другаря си.

— Ние трябва да я очистим. Друг изход няма. Ако я намерят жива, тя ще ни издаде и ще ни заловят.

Скитникът, когото наричаха Динк трепна.

— Остави! — каза той уплашен. — Нали знаеш на какво мирише това — и той направи с пръст изразителен жест около шията си.

— Нищо подобно — отговори приятелят му. — Аз обмислих всичко. Има достатъчно време. Ние ще очистим бабата, а после ще пресрещнем полицаите, разбра ли?

Другият го погледна ужасен.

— Ти да не си полудял? — запита той.

— И не мисля. Постой, аз ще ти обясня. Ние ще пресрещнем полицаите, като че не знаем нищо, но най-напред ще скрием парите в гората. А когато се върнем тук в чифлика и видим какво се е случило, ние също ще облецим очи като тях.

— Ето ти глупост — извика сърдито Динк. — Мислиш ли, че е лесна работа да замажеш очите на полицаите?

— Те ще помислят, че Били е извършил убийството, глупак — отговори презрително Кром.

Динк почеса от учудване ухото си и зяпна.

— Виж, това е умна работа — извика той, — но кой ще очисти бабата?

— Аз — каза Динк. — И колкото по-скоро, толкова по-добре. Потърси в кухнята някой остър нож или бравичка. С пушката ще се вдигне много шум.

МИСИС ШОРТЕР

Нещо изведнъж разбуди Били. В съзнанието му още звучеше ехото от някакъв шум. Той седна и се огледа.

„Какво може да е това?“ — помисли си той. Бридж се събуди едновременно с него и лениво се вдигна на лакът. Той се усмихна на Байрн.

— Добро утро! — каза той.

Били се изправи на крака и в същото време дочу женски вик. Викът идваше от чифлика, от същия чифлик, откъдето сутринта бе купил продукти.

Не очаквайки повтарянето на вика, Били се спусна към малкия чифлик. Бридж скочи и го последва, макар че не можеше да го стигне.

Динк търсеше в кухнята брадвичка, или сатър, но като не намери нито едното, нито другото, взе един голям кухненски нож. Скитникът попипа с пръст острието и се върна при другаря си.

Нещастната им жертва лежаща на пода бе в пълно съзнание. Изпъкналите ѝ очи изразяваха страх.

Тя ясно чуваше всяка дума от разговора на своите палачи и знаеше, че те ще изпълнят своя план. Никой не можеше да им попречи. Мъжът ѝ щеше да се върне едва вечерта. Полицаяте от Канзас ще дойдат вероятно твърде късно.

Ето, Динк идва от кухнята с дългия нож, подава го на Кром, който опитва с пръст острието. Той се навежда, хваща я за брадата и натиска главата ѝ назад, за да оголи гърлото.

Кром издига ножа над оголената ѝ шия. Трепет полазва по тялото на нещастницата, но тъкмо в този миг вратата на стаята се отвори и в стаята се втурна един мъж. Това бе Били Байрн.

Той залови Кром за шията и го отхвърли от жертвата. Динк се спусна за пушката и се прицели в Били, но той успя да залови дулото и да го наведе към пода в същия миг, когато скитникът натисна спусъка. След това той изтръгна пушката от ръцете на Динк, замахна и го удари с приклада по главата.

Динк падна, а Кром, залитайки изтича към вратата, но там се натъкна на Бридж, който, макар че бе уморен от тичането, веднага съобрази, че скитникът иска да избяга, пипна го за брадата и както при първата среща, започна да му нанася удари, докато Кром не падна на пода.

— Пази ги! — извика Били, предавайки пушката на Бридж, а сам започна да отвързва жената.

Чифликчийката дишаше тежко и трепереше. Преживяното събитие я бе сломило. След малко тя се обърна към Били:

— Ти си славен момък — каза тя с усилие. — Господи! Дойдохте тъкмо на време... Те ми откраднаха всичките пари.

Тогавя Бридж застана на колене и започна да обискира двамата негодници.

— Хиляда и сто? — запита той, предавайки парите на Били.

— Да, хиляда и сто — каза едва чифликчийката, гледайки Били с очи, пълни със страх.

Тя вече не мислеше за парите. Нека ги вземе, само да не я убива!

В същото време Били се обърна към нея и й подаде купа банкноти.

— Вземи ги — каза той. — Защо държиш вкъщи такава голяма сума пари?

Жената пое парите с треперещи ръце. Тя просто не вярваше на очите си.

— Но аз знаех това — каза тя изведнъж.

— Какво знаеше? — попита Били.

— Знаех, че сте добро момче. Те говореха, че сте убиец.

Били сви вежди и по лицето му се изписа мъка.

— Кога успяха да ти кажат това? — запита той.

— Аз чух как телефонирах в Канзас Сити на полицията — отговори тя, а след това скочи. — Полицайте идват! — извика ужасена тя. — Дори и да си убиец, все ми е едно! Не искам да те заловят. Аз не искам да те заловят. Аз не вярвам да си убиец. Ти си добро момче! Ако моето момче е живо трябва да е на твоите години. Може би ти си го срещал? Казва се Еди Шортер. Много години не съм чула нищо за него. Не — продължи тя. — Не им вярвам. Ти имаш много честно лице. Бягай от тук, преди да е дошла полицията. Аз ще ги насоча на лъжливи следи.

— Ами тези негодници? — каза Били. — Не може да ги оставим тук.

— Вържете им ръцете и ми дайте пушката — каза тя. — Тогава не могат да ми напакостват.

Тя отново бе овладяла нервите си. Били и Бридж вързаха здраво негодниците и ги занесоха в зимника.

— А сега — каза стопанката, — бягайте! Имате ли пари?

И не дочаквайки отговор, тя преброи двадесет и пет долара и ги подаде на Били.

— Благодаря, няма нужда — каза той.

— Ти си длъжен да ги вземеш — настоя тя. — Аз ще мисля, че ги давам на моето момче Еди. Моля ти се, вземи ги!

На очите ѝ се показаха сълзи.

— Добре — отвърна Били, — аз ще взема тези пари и ще ги предам на твоя Еди, ако се срещна с него.

— А сега бързай, моля те — каза чифликчийката. — Не искам да те заловят, дори да си убиец.

— Не съм убиец! — каза Били. — Но полицията ме обвинява в убийство и ме търси.

Като изказа на стопанката последното си приветствие, Били излезе с Бридж на двора, но веднага видя по пътя прах от бързо летящия автомобил.

— Късно е! — каза той на Бридж. — Ето ги!

Чифликчийката също излезе и погледна.

— Ах! — извика тя. — Навярно са полицаите! Какво да правим?

— Аз ще избягам през задния двор — заяви Били.

— Това няма да ви помогне — каза мисис Шортер. — Те ще телефонираат по всички околни чифлици и ще ви заловят. Почакайте, измислих нещо. Елате с мен!

Тя бързо изтича през малката кухня и ги заведе в едно помещение, което приличаше на килер. Тук имаше стълба за горния етаж. Тя покани младите хора да я последват и се качи бързо по стълбата.

В задната стая в стената имаше широко празно място.

— Дръпнете шкафа — каза тя, — и стойте мирно тук.

Били намести шкафа пред празното място и след минута шкафа бе наместен до самата стена. Мисис Шортер слезе долу.

Почти веднага след това до тях достигна звука на автомобилна свирка, а след малко в къщата се чуха мъжки гласове. Така се минаха около два часа, след това те отново чуха шума от мотора на автомобила, който постепенно се отдалечаваше.

Наскоро отдолу чува гласа на мисис Шортер.

— Можете да слезете. Те заминаха.

Когато слязоха долу, тя ги заведе в кухнята.

— Пригответе да хапнете — обясни тя. — Когато се нахраните, може да се скриете навън, докато се стъмни, а после моя старец ще ви отведе в Додсен. Това е гора. Оттам ще можете лесно да заминете за някой град с влака. Казах на полицаите, че сте тръгнали към Оле, в съвсем друга посока. Те заминаха натам с двамата скитници. Но, Боже мой, съвсем не ми беше лесно! Не мога да лъжа и през целия си живот не съм разказвала толкова много истории, както днес. Казах им, че сте били двама и че високия е бил рус, а niskия сипаничав. Тогава те казаха, че съвсем не сте онези лица, които те търсят. И Боже мой, как проклинаха двамата скитници, които ги извикали напразно тук — и тя нервно се засмя.

Мистър Шортер се върна на мръкване. Когато стопанката му разказа за случилото се, той заяви, че сам ще отведе „двете момчета“ до Мексико, ако няма друг изход.

— Додсен е също доста далеч от тук — уверяваше го Били.

Късно през нощта благодарният чифликчия ги закара на гарата.

След един час те летяха на юг по тихоокеанската железопътна линия.

Бридж с наслада се отпусна върху червеното кадифено кресло на вагона за пушачи и сладко се протегна.

— Наистина е хубаво, нали? — каза Били.

ЕЛ ПАСО

Едва след един ден Фланаген съобрази, че е подведен от чифликчийката.

Той се досети за това от разказа на двамата скитници, а когато се върна в чифлика и отново чу противоречивите показания на чифликчийката и жена му, съвсем се убеди, че е бил измамен.

Тогава той телеграфира в управлението на чикагската полиция и получи необходимото нареждане да преследва избягалия Били Байрн.

По такъв начин след няколко дни полицаят Фланаген се озова в Ел Пасо, привлечен тук от оскъдните сведения, събрани с голям труд по пътя.

Дори слизайки от влака, той не беше напълно уверен, че върви по вярна следа. Без да обръща внимание на това, той веднага подаде до своя началник телеграма, че е попаднал на прясна следа.

В действителност следата беше повече от „прясна“, отколкото си мислеше самия той. В същия момент Били и Бридж се намираха само през два квартала по-далеч от полицията и обмисляха какво да правят.

— Аз мисля — каза Били, — че трябва да прехвърля границата. В Съединените щати никога няма да бъде спокоен, а в Мексико, където има големи вълнения ще бъде по-сигурен.

— А, ти, приятелю — продължи той, — няма защо да се криеш. При теб всичко е наред. Аз не зная от какво бягаш, но съм сигурен, че нямаш нищо общо с полицията. Тази вечер ние за последен път ще вечеряме заедно, а след това аз ще тръгна на път — той помълча малко и добави: — Ще ми бъде мъчно да се разделя с теб, Бридж. Ти си най-доброто момче, което някога съм срещал.

Бридж сви цигара и каза:

— Твоите думи изобщо са преизпълнени с мъдрост, мой приятелю! Твърде малка е вероятността, че двама скитници като нас, без пари, биха могли да прекарат повече от седмица във въстаналото Мексико. Но... вече много години изминаха, откакто за последен път последвах гласа на мъдростта. Затова ще дойда с теб!

Били се усмихна. Той не можеше да скрие удоволствието си.

— Ти си пълнолетен — каза той, — затова решавай сам. Сега да закусим. Ние имаме още малко от двадесет и петте долара.

Те отидоха заедно в един малък ресторант, където, както помнеше Бридж, можеше да имат евтино голяма чаша бира, заедно с безплатна закуска.

В кръчмата бяха наредени малки масички. Като поискаха две чаши бира, Били и Бридж ги отнесоха в най-отдалечения ъгъл до задната врата.

Бридж седна, а Били отиде до бара и взе всичко, което не особено щедрия хазаин му даде.

— Бирата не струва! — каза Били.

— Тук тя винаги е скапана — съгласи се и Бридж.

Били вдигна чашата си и се усмихна:

— За здравето... — започна той и спря. Погледът му отправен над главата на неговия спътник, падна в този момент върху фигурата на един висок мъж, който в този момент влизаше в пивницата.

В същия момент очите на този човек се спряха върху Байрн. Дватама се познаха едновременно. Мъжът се втурна направо към тяхната маса.

Били скочи от стола, Бридж, който се досети, че се е случило нещо, също скочи и се огледа.

— Фланаген! — извика той.

Полицаят трескаво се опитваше да измъкне револвера си, който напук, се бе закачил в джоба му. Байрн също бръкна за своето оръжие, но Бридж на време го спря.

— Само не това, Били! — извика той. — Зад нас е вратата. Ето!

И той тласна Били към вратата, която бе зад тях.

Байрн все още държеше чашата си в ръка. Фланаген бе съвсем близо. Бридж отвори вратата и се стараше да изтласка Били да мине, но последният се колебаеше.

Фланаген все още не бе успял да извади револвера си. Той ръмжеше от ярост и викаше на Били, че е арестуван.

Всички посетители наскачаха от местата си. След още един момент в ръката на Фланаген блесна револвер. Но тъкмо в този момент Били ловко запрати чашата си с бира, която с голяма сила се стовари в лицето на Фланаген, окървави бузата му и заля очите му с бира.

Плюейки и ругаейки бясно, Фланаген неволно се спря на място, а когато изтри очите си, Били Байрн бе вече изчезнал в съседната стая.

Стаята, в която Били и Бридж се озоваха, бе твърде малка. По средата се намираше голяма кръгла маса, около която стояха шестима играчи на покер.

Били се огледа като подгонен звяр, който търси изход, но видя, че освен вратата, през която влязоха, стаята имаше само едно малко прозорче със здрава решетка. Те бяха попаднали в истински капан.

При тяхното появяване, хората, които стояха до масата престанаха да играят. Някои от тях станаха от местата си. Били не им обърна внимание. Той цял се опря на вратата, защото нямаше ключ.

От другата страна Фланаген полагаше всички усилия, за да я отвори, но крепостта изглеждаше непревземаема. Били Байрн трескаво комбинираше различни планове за бягство, но нито един от тях не даваше и най-малката надежда за успех.

Играчите до масата се вълнуваха, искайки обяснения. Двама от тях се приближиха до Били с явното намерение да натупат неканения гост. Били се обърна към тях.

— Нещастни магарета! — закрещя той. — Нима не разбирате, че от другата страна има полицаи?

Веднага се вдигна неопикуема тревога. Картите и парите изчезнаха. На масата се явиха стари вестници и мазни списания. В един миг стаята се превърна в мирна читалня.

Били се усмихна. Фланаген престана със своите опити да счупи вратата и увещаваше Били да се предаде доброволно. Байрн извади револвера си и със знак повика Бридж при себе си.

— Следвай ме — прошепна той, — но не мърдай от мястото си, докато не тръгна аз.

След това, като се обърна към вратата, той завика:

— Ей, тлъста свиня, не е твоя работа да заловиш Били Байрн.

Зад вратата се чу невероятна ругатня, а след това Фланаген натисна с все сила вратата.

Ако Били е искал с думите си да доведе Фланаген до побесняване, наистина сполучи напълно.

Тогава Били стреля в електрическата лампа, остатъци, от която полетяха на масата и отскочи настрана.

Вратата се отвори и Фланаген влетя в стаята, спъна се в поставения му крак и падна върху невинните читатели.

Били Байрн и Бридж почти едновременно се спуснаха към вратата, затвориха я и избягаха на улицата.

ОТ ТРЪН, ТА НА ГЛОГ

Ярките лъчи на слънцето жареха прашния път. Гореща мараня лежеше над безплодната местност, която се разстилаше от двете страни на шосето.

По пътя вървяха с мъка движейки крака, двама мъже. Те изнемогваха от жегата.

Един от пътниците, като погледна виждащата се в далечината къщурка, започна да декламира:

*Далече, зад реката, зад ливадите,
се показва пред нас града...
запалени от лъчите на слънцето,
прозорците пламтят.
И докато седях в очакване
във въздуха трепнаха словата —
лято, сбогом, довиждане!
Ята птици отлитат на юг...*

Другарят му го погледна.

— Тази жалка играчка съвсем не прилича на град, но във всичко останало нашият приятел Нибс е свършено прав. Ние сме птици, летящи на юг, а трептящите слова това е Фланаген.

Бридж не отговори, но след малко издекламира:

*Нейде там вие ме чакате,
плетете венец от цветя
и целувка нежна ми пращате,
Пенелопа, другарко моя върна!*

Били въздъхна и наведе глава.

— Това, знаеш ли, не е за мен... Мен никой не ме очаква. Сега тя е омъжена за друг.

Най-сетне те стигнаха къщичката. В сянката под навеса лежеше един мексиканец, който подръпваше луличката си. На прага на вратата стоеше жена му. Около тях играеха две деца.

Мексиканецът изгледа подозрително дошлите. Бридж поздрави на достатъчно сносен мексикански език и поиска храна, като му обясни, че имат пари, с които да заплатят.

Мексиканецът лениво стана и със знак ги покани в къщурката. Жената им донесе храна.

Цената, която мексиканецът поиска беше малка и той жадно следеше, докато Байрн му плащаше парите и като че ли остана разочарован, че не му даваха повече.

— Къде отивате? — запита той.

— Ние търсим работа — обясни Бридж. — Надяваме се, че ще намерим при някой американец.

— Е, тогава по-добре се върнете — предупреди ги мексиканецът. — Самият аз нямам нищо против американците, господине, но много от моите съотечественици не ги обичат. Сега всички американци си заминават. Някои вече са убити като бандити. Да отивате по-нататък е опасно. Наоколо шетат хората на Пезита. Те са такива дяволи, че нападат и своите. Дявол ги знае с кого са, с генерал Вила, или Каранца! Ако срещнете привърженици на генерал Каранца, той вика: „Да живее Каранца!“ — и хората му убиват и грабят. А ако съседите на нещастната жертва чуят това, започват да уверяват Пезита, че са привърженици на Каранца, тогава Пезита крещи: „Да живее Вила!“ — и пак си върши своето. А американците — тях Пезита не ги разпитва. Той ги убива, където му попаднат.

В това време приближаваха към къщичката и група от петима конници.

Те вървяха бързо, приближавайки се към къщата от онази страна, от която нямаше нито врата, нито прозорец, тъй че намиращите се вътре не можеха да ги забележат. Това бяха смугли, ловки и свирепи на вид хора, облечени в жалки дрипи, но в пълно боево снаряжение.

Като се приближиха до къщурката, четирима от тях слязоха от конете, а петият остана. Последните се запътиха към къщата с

карабини в ръце.

Полуголото момче ги забеляза първо и с пронизителен вик се спусна към дома.

Били, Бридж и мексиканецът веднага се обърнаха към вратата, за да видят от какво се е уплашило детето и видяха четири пушки насочени към тях.

— Какво е това? — възкликна Били.

— Изглежда, че сме в плен — отговори Бридж.

Мексиканецът разбра думите и каза с ужас:

— Това са войници на Пезита!

— Да — повтори един от бандитите, — ние сме войници на Пезита и с възторг те поздравяваме, Мигуел! Ти знаеш колко нашия Пезита обича проклетите американци.

— Но този човек не ни познава — заговори Бридж. — Ние се отбихме тук случайно, за да си купим хляб. Ние идваме от Ел Оробо Ранчо и търсим работа. Пуснете ни. Задържайки ни, вие не ще спечелите нищо. А що се отнася до Мигуеле, струва ми се, че така го нарекохте, той също, доколкото го разбрах не обича американците, както вашия уважаван началник.

— Разкажете всичко това на нашия началник Пезита, синьор. Сега да вървим.

Били в нерешителност се спря и се обърна към Бридж.

— Всичко е много просто — отговори Бридж. — Ние сме заловени в плен от бандитите. Те ще ни заведат при своя началник, който, вероятно, ще ни застреля при изгрев-слънце.

— Това бандити ли са? — насмешливо каза Били.

— Това са бандити любители, Били — отговори сериозно Бридж.

— И ти се готвиш да тръгнеш след тях като теленце, нали? — запита ядосан Били.

— В този момент ние не можем да направим нищо — каза Бридж. — Карабините им са заредени. После вероятно ще намерим удобен случай, а сега трябва да се подчиним.

Били вдигна, рамене и когато бандитите отново започнаха да ги блъскат, той спокойно излезе от къщичката. Ако мексиканците познаваха по-добре Били Байрн, то изразът на лицето му едва ли би ги зарадвал. Той се усмихваше безгрижно.

В обора на Мигуел имаше два коня. Бандитите ги взеха. Върху единия качиха Били, а на другия — Мигуел и Бридж.

Когато възседнаха конете, Били се наведе към Бридж и пошепна:

— Аз ще изиграя тези юнаци, ще видиш!

— Аз съм готов да ти помогна с тялото си, с коня, с цялата артилерия! — засмя се Бридж.

— Тъкмо — каза Били — това ми напомни, че в моя джоб има револвер. Тези клепоухи магарета дори не ни обискираха.

— А на мен — заяви Бридж, когато конете, които разбойниците водеха, тръгнаха напред, — не зная защо ми напомня трогателната песничка на Сарвис:

*Ах, някога в тихите нощи,
звездите ще озарят тъмносивия камък
и върху него с нежните си лъчи
ще начертаят в нощта вашето име!*

— Весел момък си ти, Бридж — засмя се Били.

ГЕНЕРАЛ ПЕЗИТА

Пезита се оказа малък, набит човек с огромни черни мустаци. Той беше облечен във фантастична, измислена от самия него генералска униформа.

В този момент, когато Били, Бридж и Мигуел застанаха пред него, той беше облечен в блестящ някога мундир, целия обшит със златна сърма.

Той погледна пленниците свирепо и се намръщи, докато неговия офицер, силно жестикулирайки, му разказваше увлекателната история за „пленияването на подозрителните чужденци“.

— Американци ли? — обърна се късо „генералът“ към Бридж и Били.

Двамата отговориха утвърдително. Пезита се обърна към Мигуел:

— Къде е Вила?

— Откъде да зная, генерале? — отговори Мигуел смирено. — Как мога аз, бедняк, живеещ в тихата долина, да знам движението на великите хора на света?

Пезита се обърна към Били и на невъзможен английски език каза:

— Вие сте отивали в Ел Оробо Ранчо, да? Имате ли там познати?

Били отговори, че не познават там никого, а просто търсят някаква работа.

— Защо напуснахте вашата страна — запита Пезита недружелюбно. — Какво търсите в Мексико?

— Виждаш ли, приятелю — отговори Били, — зимата настъпи, птиците потеглиха на юг. По моите пети от Чикаго вървеше едно ченге и аз офейках.

— Ченге? — запита заинтересуван Пезита. — Какво нещо е това? Яде ли се?

— Но аз казах, че ме следеше едно ченге!

— Ах, да! — отговори Пезита, не желаейки да признае, че не знае английския език, но след това прибави: — Аз съм работил в Америка, но не знам какво нещо е ченге.

Бридж му помогна.

— Моят приятел иска да каже, че е гонен от полицията в Америка.

Пезита вдигна вежди.

— Тогава защо не го каза изведнъж?

— Той се опита да ви обясни това посвоему — отговори Бридж.

Тук внезапна мисъл осени Пезита. Той се обърна към Бридж.

— Значи, вашият приятел не е американец, нали? Той говори американски по-лошо, отколкото аз. От коя страна е той?

Били Байрн вече се готвеше да заяви, че е чистокръвен американец, но Бридж видя в това обстоятелство един малък шанс за спасение на приятеля си и с кимване на глава каза на Били да мълчи.

— Той, виждате ли, е от Гранд авеню. Това, макар да не е съвсем в Германия, но има много немци. Моят приятел е жител на Гранд авеню, така че не говори нито английски, нито немски. В Гранд авеню те си имат свой език.

— Аха, разбирам! — важно каза Пезита. — Това е немска колония. Вземете Мигуел и американеца — каза той, обръщайки се към войниците, които бяха довели пленниците, — аз искам да поговоря с този чужденец от Гранд авеню.

Когато останаха сами, Пезита се обърна на развален английски език към Били:

— Много ми е мъчно, синьор, че са ви подхвърлили на такова недостойно отнасяне. Моите войници не са знаели, че не сте американец, но аз ще се потрудя да поправа всичко. Вие сте силен човек. Американците са ви изгонили, както и мен. Аз ги мразя, вероятно и вие ги ненавиждате.

— Но стига за това. Вие търсите работа в Мексико? Аз ще ви дам работа. Вие сте силен като бик. Вие ще останете с мен, синьор. Аз ще ви направя капитан. Тук е потребен човек, който да говори малко английски и да изглежда като американец. Вие точно подходите. Сега ние воюваме с Вила. Той е републиканец, но не истински. Всички бедни хора са с мен. Ние с вас ще извършим чудни дела. И ще печелим добре през времето, когато се сражаваме против негодниците, които

пият кръвта на Мексико. А когато ни се отдаде да се освободим от тях, тогава ще си търсим някоя друга работа, нали?

— Добре. Съгласен съм! — каза Били. — Моят приятел влиза ли в сметката?

— Какво?

— Ще направите ли и моя приятел капитан?

Пезита в ужас вдигна ръце и изпули очи.

— Да вземе американец в своята банда? Това е немислимо! Не, не, той ще бъде застрелян — закрещя той. — Заклех се, че ще убивам всеки проклет американец.

— В такъв случай работата няма да стане — каза твърдо Били. — Ако вие си въобразявате, че можете да очистите Бридж и, че Били Байрн през това време спокойно ще се любува, това ви е грешката. Той е мой верен приятел.

— Вие обичате ли този американец? — запита недоумяващ Пезита.

— Разбира се! — извика Били.

Пезита се замисли.

— Ето какво ще ви кажа — каза той. — Аз ще освободя вашия приятел. Ще го изпратя с надеждна охрана в Ел Оробо Ранчо. Може би, по-късно той ще ни потрябва. Но ще го пусна при следното условие, че вие ще останете при мен. Иначе ще застрелям и двама ви и Мигуел.

— Какво ви е направил този Мигуел? — запита Били. — Той изглежда кротък човек.

— Но е привърженик на Вила. А ако Вила спечели, американците ще наводнят Мексико.

— Пуснете този нещастник — заяви Били, — и аз ще остана с вас. Той има жена и деца.

Пезита се усмихна снизходително.

— Добре, синьор капитан — каза той като се поклони. — От уважение към вас ще пусна Мигуел и вашия приятел като им дам сигурна охрана.

— Ето това е работа, стара катуно! — извика Били като тупна генерала по рамото, при което Пезита се усмихна, мислейки, че Били му е казал някакъв комплимент на езика на Гранд авеню. — Ето това е работа! Аз ще отида да им съобщя вашето решение.

— Идете! — съгласи се Пезита. — И кажете им, че ще тръгнат на път утре рано.

ПЕЗИТА ПРОМЕНЯ ПЛАНОВЕТЕ СИ

Когато Били отиде към мястото, където войниците отведоха Бридж и Мигуел, Пезита извика при себе си един дрипльо, който, опрян на пушката си бе нещо като часовой на „генерала“.

— Изпрати при мен капитан Розалес!

Босоногият ординарец се упъти към дърветата, където една малка група хора играеха карти. Войникът се приближи към един от тях и предаде поръчката на генерала, след което дългия и сух капитан Розалес неохотно стана и отиде към Пезита.

— Големият човек, когото доведоха днес сутринта, се оказва, че не е американец — заяви Пезита. — Той е от Гранд авеню. Той ще ни помогне много, защото има вид на истински американец. Аз го произведох в капитан.

Розалес се усмихна. Между стотината последователи на Пезита, около тридесет души бяха капитани.

— Гранд авеню? Къде се намира тази страна? — запита Розалес учуден.

— Нима Вие искате да кажете, капитане — извика Пезита насмешливо, — че човек с вашето образование не знае къде се намира Гранд авеню? Вие ме учудвате! Но това е немска колония!

— Ах, да, разбира се! Сега си спомних! Как се забравят тези имена! Гранд авеню! Та нали моят дядо, който беше знаменит пълководец, е ходил веднъж там!

— Аз не ви повиках да обсъждаме географията на Европа — прекъсна го сухо Пезита. — Искан да ви кажа, че непознатият не е съгласен да постъпи на служба, докато не освободя неговия приятел американец и този хитър дявол Мигуел. Бях принуден да се съглася, защото този субект ни е страшно потребен. Затова му обещах, че ще изпратя утре рано неговите приятели с надеждна охрана в Ел Оробо Ранчо. Назначавам вас за началник на тази охрана.

— Вие отговаряте със своя живот за изпълнение на това обещание. Разбира се, ако някои главорези от шайката на Вила ви

нападнат по пътя и без да се гледа на вашата юнашка защита, американецът и Мигуел бъдат убити, това вече няма да бъде по наша вина.

— Розалес, ако се случи такова нещо, аз не ще мога другояче да изразя своята признателност, освен да ви направя полковник.

— Аз ще ги защитавам с цената на живота си, генерале! — извика храбрия Розалес.

— Отлично! — заключи Пезита. — Това искам да ви кажа.

Розалес се поклони ниско и отиде отново при компанията под дърветата.

— Ах, капитане — спря го отново Пезита. — Ето какво. Предайте, моля ви, на другите господа офицери, че непознатият от Гранд авеню е капитан и че аз желая те да се отнасят с него добре и да не бърбят много за нашето свещено дело — освобождението на нещастно Мексико.

Розалес отново се поклони мълчаливо.

Били намери Бридж и Мигуел, седящи на земята. Недалеч от тях стояха двама дрипльовци с пушки. Стражата не попречи на Били да се доближи до пленниците, но очевидно бяха страшно учудени, че този чужденец се разхожда свободно из лагера.

— От какво си се зарадвал? — запита Бридж. — Че ще ни обесят ли?

— Не — каза Били, задушавайки се от смях. — Нашето положение бе по-лошо, отколкото аз мислех в началото. Най-напред аз не се съгласявах да остана при него с чин капитан, докато не вземе и теб, но той и не ще да чуе. Ей, че хубава работа извърши ти, Бридж, когато уверихте това магаре, че аз съм от някаква си друга страна. Но все пак той ми каза, че ако не остана на служба при него, той ще избие всички ни.

— А какво стана със средството, за което ми каза? — запита Бридж.

— То е тук — и Били попипа в десния си джоб. — Но Боже мой! Какво бих могъл да направя с цялата тази шайка? Бих успял само да застрелям неколцина, но в края на краищата те биха ни избили. Няма друг изход, макар че не ми се иска да се разделям с теб, приятелю.

Той замълча. Бридж леко въздъхна и се изкашля.

— Аз винаги исках да прекарам една година в Рио — каза той. — Ние ще се срещнем там, Били, когато успееш да избягаш от тук.

— Нека бъде така — съгласи се Били. — При първа възможност ние ще се срещнем в Рио. Пезита обеща да ви пусне на свобода утре и да ви изпрати под надеждна охрана.

При други обстоятелства Мигуел не би реагирал, но при думата „охрана“ той наостри уши. Той се наведе напред и прошепна:

— Кой ще командва охраната?

— Не зная — отговори Били. — Не е ли все едно кой?

— Съвсем не е все едно. Това означава живот или смърт за твоя приятел и за мен — каза Мигуел. — Няма никаква причина да ни дават охрана. Аз познавам местността Чигуахуа не по-зле от Пезита и неговите главорези.

— Разбира се, работата с твоя приятел стои по-иначе. За него е по-добре, може би, ако бъде изпратен до Ел Оробо. Възможно е зад това да не се крие нищо лошо, но необходимо е да научите кой ще командува конвоя! Познавам добре Пезита и неговите похвати. Ако утре с нас тръгне Розалес, то ти може завинаги да се простиш с твоя приятел. Никога не ще го видите, нито в Рио, нито на друго място. И той, и аз — и двамата ще бъдем убити!

— Защо мислиш така? — попита Били.

— Аз не мисля, синьор — отговори Мигуел с достойнство, — аз знам!

— Добре! — каза Били. — Ще почакаме и ще видим.

— Ако научите, че Розалес е назначен, не им казвайте нищо — побърза да го предупреди Мигуел. — Това все едно няма да помогне в случая. Само ни предупредете, за да бъдем нащрек и ако е възможно дайте ни по един револвер. В такъв случай...

Той не се доизказа, но слаба усмивка изкриви устните му.

В това време един войник се приближи до тях и им каза, че вече не са пленници. Били стана.

— Е, довиждане, приятелю! — каза той.

— Довиждане, Били! Помни Рио! — каза Бридж.

— И револвери, синьор — напомни Мигуел.

— Бъдете спокойни — отвърна Били и не бързайки, тръгна към малката група бандити разположени под близките дървета.

При неговото приближаване Розалес се усмихна.

— Добър ден, синьор капитан — каза той любезно. — Аз съм капитан Розалес.

Той се спря, очаквайки Били да каже името си.

— Мен ме наричат Байрн — отговори Били. — Приятно ми е да се запознаем, капитане.

— А, значи капитан Байрн.

И Розалес го представи на останалите офицери.

Някои, подобно на Розалес, бяха образовани хора, служили порано в армията. Пезита ги бе заловил в плен и те бяха предпочели позорния живот на бандити пред незабавната жестока смърт.

Редом с гиганта Байрн, всички изглеждаха джуджета. Били се потруди да узнае името на офицера, който на следващата сутрин ще командва охраната, но Розалес и останалите го уверяваха, че сами не знаят.

Били питаше, гледайки Розалес втренчено и забеляза, че зениците на последния някак се свиват и че Розалес полека се отдръпва. Без да се вслушва във всички уверения, Били разбра, че Розалес лъже. Но защо? Това бе тревожен признак...

Били започна да мисли как да спаси приятеля си от страшната участ. Розалес също потъна в мисли. Той не беше глупав. Защо този непознат иска да знае кой ще командва охраната?

След малко Розалес напусна групата офицери. След минута той съобщи на Пезита своите подозрения и му предложи нов план на действие.

— Не ме изпращайте за началник на конвоя — посъветва той генерала. — Изпратете капитан Байрн.

Пезита издаде учудено възклицание.

— Почакайте — успокои го Розалес. — Нека новият капитан тръгне утре сутринта с половин дузина войници, които ще следят всичко да върви добре. Един час преди разсъмване аз ще отида напред наедно с нашите най-добри стрелци. Те ще залегнат на място добре известно на двама ни и към обяд капитан Байрн ще се върне да ви разкаже, че е бил нападнат от войници на Вила и че в престрелката двамата ни гости са били убити. Това ще бъде по-правдоподобно. Ние ще се закълнем да отмъстим на Вила, а Байрн така ще го намрази, както подобава на един привърженик на Пезита.

— Вие сте хитър като дявол, капитане! — закрещя Пезита във възторг. — Ще бъде направено така, както ме съветваш ти. Върви, а аз ще повикам капитан Байрн, за да му дам нарежданията си за утре.

Когато Розалес се отдалечи, в тъмния ъгъл на палатката на Пезита се мярна някаква фигура и безшумно изчезна.

ЗАСАДАТА

По такъв начин на следващата сутрин след закуска, Бридж и Мигуел тръгнаха към долината под охраната на конвой, предвождан от Били Байрн. Старата формена куртка и широкопола шапка, дадени му от офицерите бяха обмундирването на новия капитан. Конят му беше един от най-едрите, какъвто можеха да намерят в лагера.

Те пътуваха около един час по прашния път. Били и Бридж говореха за най-различни неща, не засягайки обаче това, което ги застрашава най-много. Мигуел пътуваше мълчалив и изглеждаше твърде загрижен. Вечерта преди тръгването той бе пропълзъл до Бридж и му прошепна нещо, а на сутринта на Бридж се отдаде незабелязано възможността да каже съобщението му на Били.

Последният само издигна вежди, а след това весело се усмихна. Изглеждаше, че нещо го зарадва.

Наред с него, начело на отряда яздеха Бридж и Мигуел. Зад тях следваха шестима мургави ниски войници, на които Пезита можеше да се осланя.

Те стигнаха до мястото, където пътят минаваше през тясно хлътноло корито на пресъхнал ручей. По двата бряга растяха тъжни кактуси, гъсти храсти от клек, зад които можеше да се скрие цял полк. Мястото за засада бе идеално.

— Навярно е тук, синьор капитан! — каза едва чуто Мигуел.

Малък хълм скриваше от тях по-нататък пътя, но същият хълм лесно можеше да скрие и самите тях от очите на неприятеля, който ги очакваше по-далеч, долу в коритото.

При думите на Мигуел, Били бързо зави на страна от пътя.

Но едва се отклони от правия път, когато един от войниците побърза към него, викайки нещо на испански.

— Какво дрънка той? — запита Били, като се обърна към Мигуел.

— Той казва, че сте длъжен да следвате коритото на реката, синьор капитан — обясни Мигуел.

— Кажете му да не си пъха носа, където не му е работата — отговори кратко Байрн.

Но войникът упорстваше. Той отново настигна Били и този път петимата му другари го последваха, за да преградят пътя на Били.

— Това не е верният път! — викаха те. — Вървете по този път, синьор капитан, така заповяда генерал Пезита.

Като разбра смисъла на възклицанията им Били с рязко движение им заповяда да се отстранят.

— Тук началник съм аз — обяви той. — Махайте се от пътя, ако не искате да пострадате.

Той отново потегли напред. Войниците пак му преградиха пътя. Но този път един от тях вдигна карабината си. Позата му бе заплашителна.

Той беше така близо до Били, че раменете им почти се допираха.

Били се наведе и удари войника по брадата така силно, че го събори от седлото му.

Едновременно Мигуел и Бридж измъкнаха револверите си и откриха огън по останалите петима войници.

Схватката бе кратка. Един от войниците успя да избяга, но Мигуел, който се оказа отличен стрелец, го повали с един изстрел.

— А сега да се заемем с останалите — каза Мигуел, когато се увери, че шестимата войници са убити.

Били и Бридж препуснаха след него по неравната местност, заобиколиха малкия хълм, а след това изминаха четиристотин крачки паралелно с руслото на реката. Тук те видяха двама индийци. Те стояха с карабини в ръце, очевидно смутени от неочакваната стрелба, която бяха чули и не можеха да си я обяснят.

При вида на тримата конници индийците се хвърлиха бързо да се скрият зад храстите. Конят на Байрн се изправи високо на задните си крака и падна мъртъв на земята.

Били отлетя настрана, но бързо скочи на крака и стреля два пъти.

Мигуел и Бридж бързо се приближиха към индийците, стреляйки непрекъснато. Един от индийците изпусна оръжието си и с вик падна на земята. Другият скочи от брега и спъвайки се, полетя към дъното на пресъхналата река.

Тук той се впусна да бяга по коритото. Били Байрн се приближи до самия край на брега и вдигна карабината си.

— Ето, това е животът! — каза той и натисна спусъка.

Индиецът тичаше надолу, но падна на земята, опита се да стане, а след това рухна и остана неподвижен.

Мигуел и Бридж побързаха и затичаха към Байрн. По лицето на мексиканеца заигра усмивка.

— Капитане, ти си велик воин — възторжено каза той. — Как би те оценил моя генерал! Той, без съмнение, изведнъж ще те направи полковник. Елате с мен, синьор капитан, и твоята кариера е осигурена!

— Къде? — попита Били Байрн.

— В лагера на освободителя на Мексико, генерал Вила.

— Не искам! — отговори късо Били. — Аз вече съм се свързал с Пезита и не искам да му изменям.

— Но, драги капитане — завика Мигуел, — да не мислите да се върнете обратно при Пезита? Той ще ви застреля, когато научи за станалото.

— Не мисля, че ще ме застреля — каза Били.

— Наистина, иди с Мигуел, Били — посъветва го Бридж. — Пезита няма да ти прости тази история. Заради теб той изгуби осем войници.

— Не — като тръсна глава каза Били. — Този Пезита сериозно ми харесва. Вървете сами без мен. Щастлив път, а аз ще се върна в лагера.

— Довиждане, приятели! — каза Били, като им махна с ръка на прощаване и изчезна по прашния път.

Мигуел и Бридж тъкмо го проследиха с очи, а след това тръгнаха в противоположна посока. В продължение на целия ден Бридж не издекламира нито едно стихотворение. Сърцето му не беше спокойно, той скучаеше без Били и се страхуваше за участта, която очакваше приятеля му в лагера на Пезита.

СПОЛУЧЛИВИЯТ РАПОРТ

Били Байрн весело пътуваше обратно в лагера. От по-рано той предвкушаваше удоволствието от предстоящата среща с Пезита и от полудивия живот, който го очакваше в лагера на бандитите.

Още от детинство Били обичаше приключенията. Чикаго му доставяше не малко възможности за задоволяване на този вкус. След това съдбата го бе захвърлила на дивия бряг на остров Йоко. Тук го чакаха друг вид приключения.

Уличният живот в Чикаго бе развил в Били само най-елементарните инстинкти и сега той не можеше да се върне отново към него. Между предишния Били и сегашният стоеше споменът за момичето със зеленикави очи и възхищението, което беше прочел някога в ласкавия ѝ поглед.

И досега Байрн не можеше да повярва, че такава прекрасна девойка можеше да изпитва нежни чувства към него, когато тя някога сама бе нарекла хулиган и страхливец. Но не по-малко силно той помнеше светлия момент, когато разбра, че тя го обича. Оттогава Били се стараяше да живее така, че да не се окаже недостоен за вярата, която тя имаше в него.

Бързото му постъпване в бандата на разбойниците не извика в душата на Били никакви съмнения относно недостойността на тази постъпка.

Били не знаеше за политическите условия на Мексиканската република. Ако Пезита му бе казал, че е президент на Мексико, то Били би повярвал и в това.

За него Пезита беше истински революционен вожд, защитник на онеправданите.

Етиката на Пезита във водене на войната също не го смущаваше. Той някога бе слушал, че еди-кой си „хуманен“ американски генерал е казал — войната е ад — и искрено мислеше, че на война всичко е позволено.

Беше към обед, когато Били пристигна в лагера. Пезита с по-голямата част от войниците си бе отишъл някъде на север. В лагера бяха останали само неколцина войници. Всички те погледнаха Били с явно учудване, когато видяха, че се връща сам, но не го попитаха за нищо.

Остатъкът от деня Били прекара в изучаване на испански език, бърбейки с бандитите.

При заник слънце Пезита се върна в лагера.

От възклицанията Били разбра, че Пезита е отишъл някъде, за да иска данък от един богат чифликчия. Но оказало се, че чифликчията бил предупреден по някакъв начин и повикал на помощ един голям отряд от редовната войска на генерал Вила, които се скрили около чифлика.

— Доволни сме, че се отървахте така леко! — каза един офицер.

Били се усмихна в себе си при мисълта, в какво приятно настроение на духа трябва да се намира сега Пезита и как той ще приеме новината, че осемте души войници са убити, а двамата му „гости“ се изплъзнали.

— Генерал Пезита моли синьор капитана да се яви при него на рапорт — каза дошлия при Били окъсан ординарец.

— С удоволствие! — отговори Били и се упъти към палатката.

По пътя той мушна ръката си в джоба и напипа познатия контур на пистолета.

Пезита крачеше напред-назад в палатката си. При приближаването на Били Пезита го погледна бързо, желаейки да прочете по лицето му какви чувства — гняв или подозрение — е извикало в новия офицер убиването на американския му приятел. Че Бридж е убит рано сутринта, Пезита не се съмняваше.

— Е — каза той, усмихвайки се, — вие благополучно отведохте синьор Бридж и Мигуел до мястото, нали?

— Аз не можах да ги съпровозя докрай, защото нямах хора за охрана. Но все пак аз минах заедно с тях опасното място.

— Как не сте имали хора? — извика Пезита. — Нали ви дадох войници?

— Ах, да!... Но всички бяха убити... Това е цяла история. Ние благополучно стигнахме до пресъхналото корито. Тук върху нас се нахвърлиха цял куп виластанци и започнаха да ни обстрелват. Като

знаех, че сте ме изпратили специално, за да пазя Мигуел и Бридж, аз им казах да се скрият в храстите, а самият аз излязох с войниците си срещу шайката. Те обаче избиха целия ми конвой. Да, работата бе твърде опасна! Но аз успях да спася вашите гости. Жалко, че загубихме шестима, но ще се разплатя с тези виластанци. Само ме пратете срещу тях!

По време на своята реч Били мушна ръката си в джоба. Неизвестно е, дали Пезита забеляза този привидно нехаен жест. Цяла минута той стоя, гледайки Байрн втренчено. Лицето му не изразяваше нито скрита ярост, нито затаено желание за отмъщение. Изведнъж ясна усмивка повдигна гъстите му мустаци и откри здравите, бели зъби.

— Вие сте постъпили отлично, капитан Байрн! — каза той ласкаво. — Вие ми харесвате!

И му протегна ръката си.

След половин час Били бавно се връщаше към мястото, където нощуваше.

— Ето ти юначага! — казваше си той възторжено. — Не съм се излъгал в този Пезита!

А Пезита, като повика капитан Розалес, му каза:

— Аз бих го застрелял още тук, капитане, ако можех да мина без този човек! Но рядко може да се намери подобно мъжество и нахалство, както у него. Помислете само, Розалес, той убил осемте мои войници, оставил пленниците да избягат, а след това се явява, за да ми разкаже глупава басня, когато е можел толкова лесно да избяга при Вила! Та Вила веднага би го произвел офицер. Той е подушил вашия план и ни напердаши с нашите камъни. Да, не е зле свършено... Той може да ни бъде много полезен, Розалес. Но ние естествено трябва да си отваряме очите на четири. Съветвам ви още нещо, капитане. Особено следете неговата дясна ръка, когато я мушне в джоба си, в такава минута бъдете особено внимателен и не го нападайте.

Розалес не споделяше възгледа на своя началник и не беше склонен да вижда в Байрн ценна придобивка. Той мислеше, че Байрн е предател и като такъв е постоянна угроза за бандата. Но намръщеният Розалес не обичаше да изказва мислите си. Цялата тази история го вбесяваше. Мисълта, че Байрн го е надхитрил не му даваше покой. Освен това той завиждаше на леснината, с която Байрн бе завладял

разположението на суровия Пезита. Но той бе уверен, че ще настъпи момент, когато ще може да се отърве от неприятния съперник.

— А утре — продължи Пезита, — аз ще го изпратя в Куивака. Вила има в тамошната банка значителна сума пари. Този чужденец ще успее по-лесно от нас да узнае има ли много войска в града и какви са намеренията ѝ. Без тези пари ние сме просто загубени.

ЕЛ ОРОБО РАНЧО

Управляващият голямото имение Ел Оробо Ранчо бе американец на име Грейсън. Той беше висок, кокалест човек, който бе преминал суровата школа в пасбищата на Тексас и там се бе научил да държи в ръка местните каубои, без да изсмуква от тях последните сокове.

Поради това Грейсън, бе в известна степен неподходящо лице за управляващ американско имение в Мексико през такова смътно време. Отдалеченото положение на имението и постоянното отсъствие на стопанина му, живеещ в Ню Йорк, го бяха привикнали да се смята за пълен господар на имението. Той наистина работеше като вол, но немалка част от приходите отиваше в неговия джоб.

Този ден Грейсън беше особено неразположен и намръщен, още повече, че не можеше да излее открито гнева си. Виновник за лошото му настроение бе самият стопанин, пристигнал предната вечер в чифлика заедно с дъщеря си. Какво му липсва в Ню Йорк? Защо е дошъл в кипящия като казан Мексико, та помъкнал със себе си и младото момиче? Сега ще започнат оплакванията на работниците, откритото съпротивление на неговата власт — нали вече ще бъде второ лице в чифлика? А и проклетата отчетност! Никаква работа нямат тук... Движението против американците се засилва всеки ден.

Появил се бе този главорез Пезита и открито се заканваше да очисти Мексико от американците. Той убиваше всеки американец, който попадеше в ръцете му.

Сега Грейсън ще трябва да мисли и за тяхната безопасност. Наистина той имаше стотина души — работници и каубои, но между тях едва ли имаше една дузина американци.

Освен това Грейсън бе уволнил своя книговодител и ненавиждаше повече от всичко на света перото и мастилото. Главният книговодител бе твърде мил човек, работеше в съгласие с управляващия и така замаскираше неговите грешки, че бе просто чудо... Но веднъж Грейсън избухна и го изгони.

Сега без него Грейсън беше като без ръце...

Зает с тези неприятни мисли, Грейсън стоеше в канцеларията на чифлика, стараейки се напразно да направи баланса, в което не успяваше.

В това време край прозореца мина едно момиче. Редом с нея вървеше побелял представителен мъж.

— Каква е тази глупост от моя страна, Барбара! — казваше той. — Аз не разбирам как можах да направя това!

— Не се обвинявай, драги — възрази момичето. — Виновна съм само аз. Та нали аз дойдох почти насила с теб и никак не съжалявам за това. Уверявам те, че повече не бих могла да остана в Ню Йорк! След нашето разорение там бе така тъжно. Тук аз непременно ще работя, татко. Спомни си как се отдръпнаха тогава всички приятели и познати. Освен Били, никой не се вести.

— Трябва да ти призная, Барбара, че и досега не мога да разбера защо ти се раздели с Били Малери. Той е един от най-интересните млади хора в Ню Йорк и според мен подхождаше да бъде твой мъж. И е напълно безкористен и предан!

— Аз се опитах много да го обикна, татко — каза тихо момичето, — но наистина, не можах, никак не можах!

— Нима заради... — той рязко прекъсна започнатата фраза и продължи меко и ласкаво. — Все едно, скъпа моя, аз не ще бъда любопитен. А сега, иди и се опитай да се развлечеш в чифлика. Трябва да отида в канцеларията при Грейсън.

Пред една от конюшните трима младежи бяха заети с оседлаването на една още необяздена кобила. Барбара се спря настрана, откъдето виждаше добре това любопитно зрелище.

През времето, когато седеше, възхищавайки се от ловкостта и мъжеството на младежите и съжалявайки младата кобила, до слуха ѝ достигна приятен мъжки глас:

*Нейде там, далече така си мисля аз
и ей Богу това е само мечта на поета!
Пенелопа мечтае за среща
и трептят върху устните ѝ целувки.*

Барбара се обърна и видя един строен, млад човек, яхнал едно съвсем изтощено мексиканско пони. Окъсана куртка и продрани панталони съставяха облеклото на непознатия. От пръв поглед бе ясно, че той е американец.

При вида на момичето непознатият свали шапката си и ниско я размаха.

— Аз търся управителя, синьорита — каза той.

— Мистър Грейсън е в канцеларията — отговори девойката, показвайки с ръка посоката.

Непознатият, като чу отговора ѝ на чист английски език, се учуди. Той се прости с нея също с такъв нисък поклон, но много по-сдържано.

*Там нейде вие ме очаквате,
плетете венец от цветя,
целувка нежна ми пращате,
Пенелопа, моя вярна другарка!*

Грейсън и стопанина на чифлика учудено вдигнаха глави, когато тези думи достигнаха до тях през отворения прозорец.

— Що за птица е този! — попита Грейсън и погледна през прозореца.

Той видя скитника, яхнал измършавелия кон. Скитникът гледаше към прозореца и вежлива усмивка освети лицето му, когато долови погледа на управителя.

— Добър вечер, джентълмени — каза той.

— Идете в кухнята, там ще те нахранят. Отведете коня в долната конюшня. Смит ще ти покаже къде да пренощуваш. Вървете!

Управителят отново насочи вниманието върху книжата, които разглеждаше заедно със стопанина, преди да дойде непознатият. Той даде своите разпореждания с бързината на картечница и смяташе инцидента за изчерпан.

Гостоприемството в тази част на Мексико не позволяваше да изпрати непознатия, без да го подслони и нахрани. Грейсън считаше, че е направил всичко възможно, зависещо от него.

Бридж не се помръдна от мястото си.

— Възможно е — каза стопанинът на своя управител — този човек да е дошъл по някаква работа. Вие не го попитахте, а той не ви поиска подслон, нито вечеря.

— Какво? — изръмжа Грейсън и след това се нахвърли върху Бридж. — Какво искаш още ти, дявол да го вземе?

— Работа — отговори Бридж спокойно, — или да се изразя поточно, потребна ми е работа, защото аз съм човек, който много не си пада по труда.

Стопанинът се усмихна. Грейсън бе учуден и раздразнен.

— Нямам работа за теб! Освен това тъкмо сега съм зает. Почакайте — извика веднага той, като погледна изпитателно Бридж. — Не, едва ли — каза той като поклати печално глава. — Сигурен съм, че не сте годен за работата, която имам предвид.

— Да мия съдове ли? — попита Бридж явно насмешливо.

Грейсън не обърна внимание на неуместната шега.

— Да водите книги... — обясни той решително. — А тъй като ти, разбира се, не можете да завеждаш книги, то нашия разговор е свършен. Махай се!

— Защо не... Нека опитам — каза Бридж. — Аз умея да чета и пиша. Дайте да опитам.

На Бридж бяха необходими пари за пътуването до Рио, а освен това той искаше да остане в Мексико, докато Били се освободи.

— Испански знаете ли? — запита Грейсън.

— Аз чета и пиша по-добре, отколкото говоря — каза Бридж.

Никога още Грейсън не беше се нуждаел от каквото и да е до такава степен, както от книговодител. Разумът му подсказваше, че да вземе този окъсан скитник за книговодител е върха на идиотизма, но, от друга страна, няма да е трудно да се разбере с такъв един дрипльо. И Грейсън се залови за него като давец се за сламка.

— Заведи твоя кон в конюшната и ела — каза той. — Аз ще те изпитам.

— Благодаря — отговори Бридж.

— Страхувам се, че този субект няма да ни бъде полезен — каза тъжно Грейсън, когато Бридж се отдалечи от прозореца.

— Аз мисля, че той ще ни бъде полезен — отговори стопанинът. — Има поглед на образован човек и, вероятно е един от демобилизираните войници, останал без работа. Извинете ме, Грейсън,

за всеки случай. Към вашите малки сили ще имаме още един американец, а това все е нещо.

— Да, разбира се. Но аз се надявам, че такива до вашето заминаване, няма да ни трябват — отговори Грейсън.

— Грейсън, аз още не съм ви казал. В моето положение стана голяма промяна. Аз съм разорен съвсем. Освен този чифлик нямам нищо друго. Аз дойдох тук, за да живея постоянно. Мисля да се заема със скотовъдство в голям мащаб. Може би ще успее отново да си създам състояние. Безпокои ме само моята дъщеря. Не е време сега да живее в Мексико. Надявам се, че ще успее да я убедя да замине оттук. Ще можете ли да издействате от генерал Вила разрешение за нейното заминаване?

— О, Вила ще издаде разрешение! — каза Грейсън. — Но то не ще ни помогне само, ако срещнем на пътя негови войници. Особено се страхувам от шайката на Пезита. Той мрази всички американци, а особено не обича обитателите на Ел Оробо Ранчо. Преди няколко месеца той извърши набег върху нашия чифлик. Ние го отблъснахме и убихме шестима бандити. Той няма да ни прости това. За съжаление Вила е съвсем безсилен. Той не ще може да даде по-силен отряд, за да изпрати мис Барбара до границата, а също така не може да осигури безопасността до железопътната линия. Аз мисля, че най-благоразумното би било да продадете чифлика и да заминете.

— Не, Грейсън. Кой ще го купи сега? Необходимо е да се изтрае минаването на смутното положение и след това всичко ще бъде добре.

— Това, което става сега, не ще се свърши, докато над Чигуахуа не се развее американското знаме — каза решително Грейсън.

Няколко минути след това Бридж влезе в канцеларията.

— Как е името ти? — запита Грейсън, приготвяйки се да го впише в книгата.

— Бридж — отговори новия книговодител.

— Презимето? — запита Грейсън. Бридж се поколеба.

— Запишете ме „Л. Бридж“ — каза той.

— От къде си?

— Ел Оробо Ранчо — отговори Бридж.

Грейсън погледна Бридж. Отговорът потвърждаваше подозренията му. Този тип вероятно е конекрадец, което по мнението на Грейсън бе най-лошото нещо.

— Откъде имате коня, с който пристигнахте? — рязко запитва той. — Трябва да ти кажа, че тук не ни трябват конекрадци.

Стопанинът, който слушаше разговора, беше неприятно поразен от грубостта на Грейсън, но Бридж само се засмя.

— Ах, вие искате да знаете от къде съм взел моя кон? Тогава направо ще ви кажа, че не съм купувал този кон и не познавам човека, на когото е принадлежал. Аз просто го взех.

— Ти си много смел — изръмжа Грейсън. — Аз мисля, че е по-добре да си обираш крушите, и то докато не е късно. Не ми трябват конекрадци!

— Почакайте! — намеси се стопанинът. — Този човек постъпва не като конекрадец. Да го изслушаме, преди да го осъдим.

— Добре — каза Грейсън, — но той сам признава, че е откраднал коня!

Бридж се обърна към стопанина:

— Благодаря — каза той, — но аз наистина откраднах коня.

Грейсън направи със свит юмрук тържествуващ жест.

— Виждате ли! Какво казах аз!

— Ето как бе работата — продължи Бридж. — Джентълменът, на когото принадлежеше този кон, заедно със своите другари стреля по мен и моите приятели. Когато всичко се свърши, не остана никой, който би могъл да ми съобщи, кой след смъртта на собственика е законен наследник на останалите коне и по такъв начин аз взех временно един от тях. Законът, без съмнение, би казал, че съм го откраднал, но аз съм готов да го върна, само ако се намери законния му наследник.

— Ти си имал неприятности? — запитва заинтересован Грейсън. — С кого?

— С бандити от шайката на Пезита.

— Кога?

— Вчера.

— Виждате ли, те работят вече наблизко — каза развълнуван Грейсън на хазаина и след това се обърна към Бридж:

— Ако ти си взел тази кранта от хората на Пезита, то това не се казва кражба. Твоята стая е онази там, зад вратата. Ти ще намериш там дрехи, оставени от последния ми книговодител. Може да ги вземеш...

— Благодаря — каза Бридж. — Наистина моите дрехи са малко прашни. Ще трябва да поговоря за това с Джеймс.

— Какъв оригинален човек! — каза стопанинът, като се засмя весело, когато Бридж мина в малката стая, като затвори вратата след себе си.

— Джеймс? — изръмжа Грейсън. — За кого, дявол да го вземе, говори той? Тук няма никой, освен него.

— Наистина оригинален! — повтори хазаинът и добави — Искате ли да го оцените по-добре, Грейсън.

— Аз ще го ценя, сър, ако той съумее да води книгите — отговори Грейсън. — Повече не искам нищо от него.

Когато Бридж излезе от стаята, бе облякъл бели фланелени панталони и спортна риза. Те до толкова го изменяха, че нито Грейсън, нито стопанинът биха могли да го познаят, ако не беше излязъл пред техните очи от малката стая до кантората.

— Чувствате ли се по-добре? — попита хазаинът, усмихвайки се.

— Дрехите нямат за мен значение — отговори надменно Бридж. — Но ако мистър Грейсън поиска по време на моята служба да нося кимоно, то с радост ще го нося. Какво ще работя сега, сър?

Този въпрос бе отправен към Грейсън.

— Седнете тук и се потрудете да се справите с тази бърканица — отговори управителя, показвайки на Бридж купа книжа. — Довечера ще поговорим с теб.

Грейсън излезе с хазаина, лицето на когото изразяваше, че той напрегнато мисли като човек, който желае да си спомни нещо.

— Чудно, Грейсън — каза най-сетне той. — Аз съм уверен, че някога съм срещал този млад човек. В минутата, когато той влезе в стаята облечен по-човешки, аз изведнъж почувствах, че съм го виждал и по-рано, но не мога да си спомня кой е той. Обзалагам се, че той не се казва Бридж.

— Мисля, че вие сте прав — съгласи се Грейсън.

— Вероятно е бил банков служител, откраднал е и е дошъл тук да се укрива. По-добро място не би могъл да намери.

— Точно за банката ми е мисълта — каза той. — Кого ще изпратим утре в Куивака за пари? Вдругиден имаме плащане. Не ми се ще да пращам този още непознат книговодител, а от американците не мога също никого да изпратя. Всички са ми потребни тук.

— Изпратете Бридж с двама най-надеждни мексиканци — посъветва го хазаинът.

— Това е и единственото, което ни остава — отговори Грейсън.
— Аз ще го изпратя с Тони и Бенито. Те така се ненавиждат един друг, че не могат да се наговорят.

— Но ще се върнат ли с парите? — запита стопанинът.

— Ще се върнат, ако Пезита не ги залови — отговори Грейсън.

ОГРАБВАНЕ НА БАНКАТА

Капитан Били Байрн влезе в Куивака от южната страна. Поради това той трябваше да направи голям завои, но при дадените обстоятелства той смяташе, че това е разумно и необходимо. В джоба му лежеше пропуск на един от генералите на Вила — пропуск, взет от трупа на един от войниците, убит от Били. С този пропуск той можеше да оправдае присъствието си в Куивака.

Били установи, че гарнизонът на града е малък и недисциплиниран. Из улиците скитаха войници, но правилно организирана охрана имаше само пред банката. Никой не спря Били. Не стана нужда дори да покаже своя пропуск.

Няма да е трудна моята работа — помисли си Били.

Преди всичко Били се погрижи за своя кон и го заведе в обществените конюшни, а след това отиде към банката, където влезе, без да бъде спрян от никого. Вътре той размени голяма банкнота, дадена му от Пезита, за да има предлог да разгледа вътрешността на банката.

Били нарочно дълго време чете получените дребни пари, оглеждайки се внимателно. Като преброи парите, Били, без да бърза, си сви цигара и запуши.

Той видя, че банката е разделена на две отделения. Цялото вътрешно устройство бе примитивно и Били се чудеше как банката още не е ограбена. Вероятно това можеше да се обясни с присъствието на стражата.

Доволен от онова, което научи, Били излезе и отиде в ресторанта, намиращ се срещу банката. Неколцина граждани и войници стояха до малки маси и пиеха вино. Други играеха карти, а през отворената врата Били видя друга малка компания, която наблюдаваше бой между петли.

Нито едно от тези развлечения не интересуваше Били. Той влезе в ресторанта, за да може, без да събужда подозрение, да огледа добре фасадата на банката. Той поиска бутилка бира и седна до прозореца.

Сградата на банката бе двуетажна. Входът за втория етаж бе в левия край на първия етаж до самия коридор, по който се разхождаше часовой.

Били се интересува какво има на втория етаж. Мръсните завеси пробудиха в него надежда и неочаквано го тласнаха към един смел план. На втория етаж висеше някаква табела, но неговите познания по езика не бяха достатъчни, за да може да я прочете, макар да подозираше нейното значение.

За да се увери в правилността на своята догадка, той отиде до бара и поръча още една бутилка бира. Пийейки, той заговори с кръчмаря на развален испански език, и научи от него, че на втория етаж на сградата, където се помещава банката, може да се наеме мебелирана стая за нощуване.

Много доволен от своето разузнаване, Били излезе от ресторанта и тръгна надолу по улицата, докато стигна до най-големия магазин в града. Тук той направи необходимите си покупки — две големи торби, свредел и малка пила. Като сложи инструментите в една от торбите, той се упъти към сградата на банката. На втория етаж той нае стая, която гледаше към двора. Разположението на стаята много подходеше на намеренията на Били Байрн и той с чувство на голямо удовлетворение излезе на улицата и отиде в ресторанта.

Той бе изпратен от Пезита просто да разузнае за военните сили в града, за да може по-късно Пезита да направи набег със своя отряд и да ограби парите от банката.

Но Били Байрн, основавайки се на своя опит отпреди години, разработи много по-прост план, за да овладее капиталите на банката.

След като се навечеря, Били си тръгна към стаята. Беше вече тъмно. Банката бе затворена и тъмна. Само часовоят се разхождаше.

Като влезе в стаята си, Били извади инструментите, скрити под леглото и се зае с работа. Около един час той пробива внимателно дупка в пода, докато се образува отвор, широк около един метър.

Докато Били бе зает с тази работа, трима конници влязоха в Куивака. Това бяха Тони, Бенито и новият книговодител на Ел Оробо Ранчо. Мексиканците, след като се навечеряха, веднага започнаха да играят карти, а Бридж се упъти към центъра на града да търси мебелирана стая.

Понеже в града имаше само един хотел, не бе никак чудно, че Бридж попадна в същата къща, където нощуваше и Били.

Стаята на Бридж също гледаше към двора. Но Бридж не се интересуваше от своите съседи. Отдавна не беше яздил тъй много, както през последните няколко дни и затова тялото му настоятелно искаше да почине.

Поради това Бридж заспа почти веднага и сънят му бе толкова дълбок, че можеше да го събуди едва ли не само силно земетресение.

През времето, когато Бридж легна да спи, Били Байрн излезе от своята стая и отиде на улицата. Часовоят не му обърна внимание и Били безпрепятствено стигна до конюшната, където бе неговия кон. Когато го оседла, при него за голямо негово удоволствие дойде стопанинът на конюшната.

На развален английски език той изрази учудването си, че кабалерото заминава в такъв късен час. На Били му се стори, че в маниера и тона на мексиканеца има не само просто любопитство, а и подозрение.

Не трябваше да се остави мексиканеца в такова положение и затова Били, като се наведе близо към него, му прошепна с двусмислена усмивка „синьорита“ и ѝ посочи с пръст на юг.

— Ще се върна утре сутринта, добави той.

Мексиканецът се промени изведнъж. Той се засмя, кимна с глава и мушна шеговито Били в ребрата. Той гледа докато Били възседна коня и излезе от конюшната по посока на юг. В същото направление се намираше и банката.

Като стигна до задната фасада на банката, Били слезе от коня и го остави на двора с отпуснати поводи. Като измъкна ласото изпод седлото и го скри под куртката си, Били излезе на улицата, безгрижно мина край часовоя и се качи в стаята си.

Тук той отмести малко леглото, върза въжето за него и се спусна през дупката. Всичко бе извършено без никакъв шум.

Като стигна долу, той смъкна ласото при себе си и го уви около шията си.

Били работеше внимателно и системно. Той се залови за огнеупорната каса. При неговите примитивни инструменти работата съвсем не беше лека.

Беше вече минало полунощ, когато усилията на Били се увенчаха с успех. Успя да пробие касата и да я отвори.

За няколко минути цялото съдържание на касата премина в двете торби на Били. Когато Били стана и прехвърли тежкия си товар през рамото, той дочу отвън тревожен вик и някакъв говор. Веднага след това до него достигна тропот от крака по стълбата за мебелираните стаи, но в този момент той бързо отвори задната врата и излезе на двора.

„ГОРЕ РЪЦЕТЕ!“

Бридж спеше тежък сън, но внезапно се пробуди, като че ли някой го бе разтърсил.

Нещо го застави да седне на леглото си и тогава той погледна през прозореца. При лунната светлина той видя на двора един човек как прехвърля върху седлото две торби, след това възсяда коня и тръгва на север.

Всичко това не се видя на Бридж необикновено. В движенията на човека нямаше нито вълнение, нито бързина. Нищо не показваше, че той действа като крадец. Бридж си легна и се опита да заспи.

В същото време по стълбата се качваха Бенито и Тони. Тони държеше в ръка ключа от тяхната стая. Втората вдясно от антрето. Тони помнеше добре.

Той се спря пред вратата и започна да върти дръжката, стараейки се да вкара ключа в ключалката.

— Стой! — прошепна Бенито. — Това съвсем не е нашата стая. Нашата беше втората откъм стълбата, а това е третата.

Тони се обърна и послушно тръгна обратно. Той размисляше:

„Ако това е третата, то следващата трябва да бъде втората“. Тони не взе обаче предвид, че сега се вървеше в обратна посока.

— Ето, тук е... Направо, Бенито, ето нашата стая!

Бенито се усъмни, но Тони настояваше на своето.

Тогава Тони уверено пъкна ключа във вратата. Вратите се отваряха с един и същ ключ и — о, радост! — вратата се отвори.

— Виждаш ли, Бенито! — завика Тони. — Нали ти казвах, че това е нашата стая!

В стаята беше тъмно. Главата на Тони изведнъж стана така тежка, поради изпитото вино, че нещо неудържимо го повлече към пода. Желаяйки да запази равновесие, той бързо стъпи напред и изведнъж се намери в леглото. В същата минута Бенито, който вървеше след него, люлеейки се от една страна на друга, видя за голямо свое учудване при бледата светлина на луната, тайнственото

изчезване на своя бивш враг и днешен приятел. След това някъде от долу се разнесе див вик и тропот от падащ предмет.

Часовоят, стоящ пред банката, дочу всичко това. За миг той се стресна, а след това повика стражата и се хвърли към вратата на банката.

Вратата беше затворена и той можеше да погледне само през прозореца. Като видя в помещението на банката някаква тъмна сянка, той, като истински мексиканец, веднага вдигна оръжието си и стреля през прозореца.

Тони, който беше паднал през дупката, отворена от Били Байрн, дочу свиренето на куршума около главата си. С див вик той се скри зад огнеупорната каса и затаи дъх.

През това време Бенито видя дупката в пода. В антрето изскочи и хазаинът на мебелираните стаи, събуден от изстрелите и виковете. След него тичаше Бридж, затягайки вървешком колана с револвера си.

Бенито се присъедини към тях. И тримата изскочиха на улицата, където стражата чупеше вратите на банката. Бенито изтича до часовоя и жестикулирайки неистово, се стараеше да му обясни чудния случай, благодарение на който Тони се озова в банката.

Конвойт го изслуша, но не повярва нито една дума и когато вратата бе отворена, той заповяда на Тони да излезе от помещението с вдигнати ръце. След това последва разследване, констатира се ограбването на банката и дупката в пода на стаята, през която бе паднал Тони.

— Това е направил американецът — закрещя хазаинът на стаите.

След това се яви сънливият капитан, който не знаеше за случилото се. Когато той научи, че банката е ограбена, започна да скубе косите си и да заплашва часовоя с разстрел.

След няколко минути пред банковата сграда се събра цялото мъжко население на Куивака и много жени.

— Хиляда долара — крещеше директорът на банката, — на онзи, който залови крадеца!

Един конен отряд войници в това време минаваше край банката.

— В каква посока замина крадецът? — запита капитанът. — Нима никой не го е видял?

Бридж се готвеше да заяви, че е видял крадеца да заминава на север, когато изведнъж му дойде на ум, че хиляда долара е една доста

голяма сума и че с нея ще може комфортно да замине с Били в Рио де Жанейро.

В този момент от тълпата излезе висок, слаб мъж.

— Аз го видях, синьор капитан! — завика той. — Неговият кон беше в моята конюшня и той замина на юг. Видях го със собствените си очи.

— Тогава призори ние ще го заловим — въздъхна облекчено офицера. — Напред! — изкомандва той.

Отрядът се понесе напред.

Бридж се спусна бързо към конюшната, където беше оставил своя кон.

„Неприятно ми е все пак — мислеше той. — Дори и да е крадец, той е американец. Но са ми потребни пари, затова няма да го жалея. Това навярно е някакъв негодник, който отдавна би трябвало да увисне на бесилката“.

В това време капитан Били Байрн спокойно яздеше, съвсем уверен, че преследвачите няма да започнат търсенето преди отварянето на банката, когато вече ще бъде на половин път до лагера на Пезита.

— Пезита немалко ще се учуди, когато му покажа моята плячка — каза Били. — Дявол! — възкликна той неочаквано високо. С каква радост мъкна тези торби със злато на жълтоликото магаре? Аз! Били Байрн никога не е бил такъв глупак, за да се дели с някой, който не си е мръднал пръста. Да дели ли? За Бога, този дявол ще заграби всичко! Не! Той няма да получи нищо! Ще избягам през границата в Рио и там с Бридж ще си заживеем славно. Тук навярно има повече от един милион.

Внезапно лицето му се намръщи.

— Да, но тези пари са потребни за делото... Какво, аз просто ограбих ей така една банка, или искам да помогна за освобождаването на Мексико? Ако присвоя тези пари, то значи да съм последният крадец и мерзавец! Щом помисля за това и нейното лице застава пред мен... Ах, Барбара, Барбара! Какво направи с мен?

Били свали шапката си и тъжно се почеса по тила.

Странно, помисли си той, как тази девойка можа да промени такъв главорез като мен? Искала ли го е, или не? Какво ли биха казали за мен предишните ми познати от шайката, ако можеха да видят какво става в главата ми. Навярно биха ме нарекли баба! А това не е така, ей

Богу, не е! Тъкмо сега не давам пет пари за живота си! Шега ли е? Колко оръжие и снаряди могат да се купят!

Бързината не предразполага към мечти, затова Били несъзнателно отпусна поводите. Нямаше нужда да бърза. Никой не можеше още да знае, че банката е ограбена, така мислеше Били.

Навярно той би пътувал по-бързо, ако бе забелязал конника, летящ по неговите следи. Били беше на две мили пред него, но последният с бърз галоп намаляваше разстоянието.

Когато Бридж вече наближи, извади револвера си и се готвеше да пришпори коня си, за да нападне неочаквано крадеца, тогава Били като чу конски тропот се обърна и го видя.

Били в тъмнината не позна приятеля си. Като чу вика на Бридж „Горе ръцете!“ Били измъкна бързо револвера си и стреля. Куршумът свали шапката на Бридж, без да го нарани.

Били спря коня си почти сред пътя. Бридж натисна спусъка.

При звука на изстрела коня на крадеца отскочи, изправи се и рухна на земята. Били като видя, че конят е ранен, се опита да скочи от седлото, но пояса му се закачи за високото мексиканско седло. В следващия миг коня рухна и затисна единия крак на Били. Бридж се приближи към крадеца и извика:

— Не мърдай, или ще стрелям!

— Ето ти историйка! — извика крадеца.

При първия звук на познатия глас, Бридж скочи от коня.

— Били! — извика той. — Били! Нима ти ограби банката?

Говорейки това, Бридж се спусна да освобождава крака на приятеля си.

— Има ли нещо счупено? — запита загрижено той.

— Струва ми се, че няма — отговори Били и след това беше вече на крака. — Знаеш ли, приятелю — прибави той, — че ти много сполучливо застреля това конче, защото аз съм уверен, че при втория изстрел нямаше да сгреща. Пот ме избива при мисълта за това. Сега за ограбването на банката. Ти не можеш да кажеш, че съм „ограбил“ банката. Парите принадлежат на неприятеля — аз просто ги реквизирах за делото. Те ще послужат за освобождението на Мексико. Не ги вземам за себе си, а за Пезита, защитника на нещастно Мексико.

И Били се усмихна гордо.

— Ти си взел парите за Пезита? — запита Бридж.

— Точно така — отговори Били. — За себе си няма да взема нито грош. Сега аз живея честно.

— Аз знам това, Били — отговори Бридж. — Но, ако те хванат, трудно ще увериш властите в твоите красиви намерения и безкористност.

— Властите? — презрително каза Били. — Сега в Мексико няма власт. Всички тук са бандити. Вила иска да стане президент. Пезита добре ми обясни това. Каранца се опитва да вземе властта от него. Ето, Пезита не е такъв! Той защитава измъчения народ. Той е приятел на народа!

— Дано не се разочароваш от него, приятелю... — започна Бридж, но не довърши.

Били внезапно се вслуша по посока към Куивака.

— Това са те, Били! — каза Бридж. — Взemi моя кон. Бързо! Ти трябва да бягаш. Целият гарнизон е изпратен по теб. Аз мислех, че са заминали на юг.

— Какво ще правиш ти, ако аз взема твоя кон?

— Аз ще тръгна пеша — каза Бридж, — града не е далече. Ще им кажа, че след като съм минал малко разстояние, коня ме съборил и избягал. Те ще повярват, защото си въобразяват, че съм негоден конник.

Били се колебаеше.

— Не искам да постъпя така, Бридж — каза той.

— Ти си длъжен, Били. Ако те заловят тук, твоето дело е загинало и ние двамата ще умрем, защото аз ще бъда с теб, Били, а двамата не можем да се бием на открито с цял отряд кавалерия! Взemi моя кон, по-късно ще се срещнем в Рио. Прощавай, Били, аз отивам в града.

Бридж решително се обърна и закрачи по пътя.

Били мълчаливо го гледа известно време. Разсъжденията на Бридж бяха така логични, че той бе принуден да приеме този план. След минута, той прехвърли торбите с пари върху коня на Бридж, скочи върху седлото и за последен път погледна към неясната фигура на човека, отминаващ по направление на Куивака.

НОВИЯТ КНИГОВОДИТЕЛ

Беше минала една седмица, но Грейсън още не можеше да се успокои за загубата на коня Бразос. Грейсън, стопанинът и дъщерята на стопанина стояха на верандата на главната сграда, когато управителят се върна отново на тази тема.

— Аз знаех, че не трябваше да наемем този човек, който не умее да язди — каза той. — Конят Бразос никога никого не е хвърлял или ако го хвърли, би стоял цяла година, чакайки да го заловят. Не мога да си представя как този книговодител е можел да изгуби Бразос. Вероятно с тояга го е прогонил от себе си. И седлото и юздите — всичко пропадна!

— Ако има някой да се сърди, то това съм аз — заговори с усмивка девойката. — Бразос беше мой кон. Вие го избрахте за мен. Но аз мисля, че бедният мистър Бридж се чувства зле от цялата тази история и съм уверена, че той не е виновен за това. Не трябва да сме много строги спрямо него! Със същото право можем да го смятаме отговорен за ограбването на банката и за загубените наши пари, приготвени за плащане!

— Аз му дадох този кон — упорито настояваше Грейсън, — тъкмо, защото знаех, че не умее да язди. Това беше най-кроткият кон в чифлика. По-добре да бях му дал Анна — за нея щеше по-малко да ми е жал. Все едно, никой не иска да я язди.

— Най-много ме учудва — забеляза хазаинът, — че Бразос не се върна сам обратно. Той се е родил тук и не е живял другаде.

— Той никога не е бил на повече от тридесет километра от чифлика — потвърди Грейсън. — Всичко това е много странно.

— А какъв е мистър Бридж като счетоводител? — попита момичето.

— Не е голяма работа — отговори неохотно Грейсън, който бе имал две-три спречквания с Бридж, когато се опита да го посвети в някои тайни. — Неспособен човек!

Девойката се усмихна, стана и слезе по стълбата.

— Какъвто и да е, мистър Бридж ми харесва — каза тя. — Във всеки случай, той е интересен и умен човек.

Грейсън замислен се усмихна. Такава характеристика на книговодителя не издигаше Бридж пред очите на управителя.

Бридж седеше под навеса на кантората и четеше изцапан брой от някакъв вестник. Дневната му работа бе приключила и той очакваше да го повикат на вечеря.

Вестникът беше стар и безинтересен. Бридж го сложи на коленете си и, като затвори очи, се отдаде на любимото си развлечение.

*И тогава моят строен поет
ще ме погледне със своя поглед:
— Все напред и напред! Към юг ли,
към изток, или запад — все едно!
Само да избягам от моята тъга,
в новите места, където не ще бъдеш с мене!
Там — простор и светлина... А тук
вечно затворен прозорец!*

Бридж се стресна.

— Там? — повтори той. — Вече много години търся това „там“, но все не мога да се изтръгна оттук. Където и да прекарам две седмици, мястото ми става скучно и отново се стремя все „там“.

Неговите размишления бяха прекъснати от мелодичен женски глас. Бридж не отвори веднага очи. Той стоеше и слушаше.

Гласът пееше:

*Аз вярвах в тишината из леса,
из заспалия огромен лес,
и видях един юноша там,
той разговаряше със слънцето, сякаш бленуваше.
Сякаш беше полудял!
Аз го заобиколих тихо...*

Но той продължаваше все тъй страстно да говори.

Той не забеляза, че тя го гледа! След това момичето весело се разсмя. Бридж отвори очи и скочи.

— Аз не знаех, че обичаш такива стихотворения — каза той. — Нибс пише за мъже. Никога не съм мислил, че тези стихове може да се харесат на младо момиче.

— И все пак те се харесват — отговори тя, — поне на мен. В тях се чувства размах и любов към свободата, която завладява.

Тя отново се засмя, а когато се смееше, то и по-сурови хора от Бридж, чувстваха в гърдите си някакво вълнение.

През последната седмица Барбара често се срещаше с новия книговодител. Този безгрижен скитник, не срамуващ се от дрипите си и обичащ повече от всичко в света стиховете, я интересуваше твърде много.

Тя често отиваше в малката кантора и го отвличаше от работа. Понякога го завеждаше в къщи. Той бе интересен събеседник. Заобикаляше го някаква тайна, която привличаше романтичната девойка.

Кой е той? По възпитание беше твърде интелигентен и тя често се замисляше над трагичните обстоятелства или на съзнателния избор, който го е заставил да тръгне по такъв необикновен път в живота. Освен това и тя като своя баща имаше чувството, че го е виждала в миналото, че го е познавала, но никак не можеше да си спомни къде и кога го е виждала.

— Аз чух неволно твоите разсъждения относно „там“ и „тук“, но не исках да прекъсна монолога ти — каза девойката.

Очите ѝ заблестяха лукаво и на бузите ѝ се появиха очарователни трапчинки.

— Но защо — запита, усмихвайки се Бридж. — Ти не можа да превърнеш моя монолог в разговор?

— Но, собствено, това бе разговор! Аз ясно слушах как скитникът спори с книговодителя... Сериозно, мисля, че ти си жертва на твоята страст към приключения, не отричай това. Ти ненавиждаш счетоводството и други подобни на него прозаични занимания, които изискват постоянно местожителство, нали?

— Ти не си справедлива — заспори Бридж. — Нима не преживях тук вече цяла седмица?

Двамата се разсмяха.

— Какво всъщност те застави да прекараш тук толкова дълго? — запита Барбара насмешливо. — Навярно ти се струва, че си преживял тук целия си живот?

— Аз съм наистина първобитен човек — отговори Бридж.

Но в сърцето му имаше друг отговор. Той с радост би й казал, че има друга причина, която го е заставила да остане в Ел Оробо Ранчо. Но Бридж се владееше добре.

Най-напред момичето му се хареса и той беше неизразимо радостен в нейна компания. Свързваше ги много общо — любовта към хубавите книги и изобщо към литературата, към всичко онова, което вълнуваше Бридж и за което не бе разговарял отдавна с никого.

Малко по малко той започна да изпитва удоволствие да стои и да я гледа, просто така. Той бе достатъчно опитен, за да види в това обстоятелство един наистина опасен признак. Оттогава той започна особено старателно да внимава какво говори и стана предпазлив в своите обръщения към момичето.

По времето, когато те весело разговаряха, край тях мина Грейсън. Лицето му се помрачи, когато видя девойката и книговодителя.

— Нима няма какво да работите? — запита той грубо Бридж.

— Как не, има! — отговори спокойно Бридж.

— Тогава защо лентяйствате? — озъби се Грейсън.

— Аз работя — каза Бридж.

— Мистър Бридж ме забавлява — намеси се девойката, преди Грейсън да успее да каже нещо. — Вината е моя, аз го отвлякох от работата. Вие не ми се сърдите, мистър Грейсън, нали?

Грейсън измърмори нещо под носа си и отмина.

— Мистър Грейсън, изглежда, че не е във възторг от мен — засмя се Бридж.

— Не — отговори чистосърдечно момичето, — аз мисля, че това се дължи на факта, че не умееш да яздиш кон.

— Как, не умея да яздя кон ли? — извика Бридж възмутен. — Нима в първия ден на своето пристигане не яздих?

— Виждаш ли, мистър Грейсън е твърде сърдит, че изгуби Бразос — обясни Барбара. — Той казва, че Бразос никога не хвърлял и че ако би свалил някого, би останал да чака, докато не го възседнат

отново. Той бил най-кроткия кон, когото определили специално за мен. Но кажи, моля те, по какъв начин успя да изгубиш Бразос?

Барбара видя как той се изчерви и забеляза неговото мълчание. За пръв път у нея се появи подозрение. Тя не можеше да повярва, че този тих и скромен човек може да бъде виновен в някакво престъпление, но с какво да се обясни очевидното му смущение? Девойката бе страшно заинтригувана. Минута-две те стояха мълчаливо, след това Барбара стана.

— Трябва да се върна в къщи — обясни тя, — татко ще се безпокои, че ме няма.

— Да — каза Бридж и се прости с нея.

Той с радост би й казал всичко, но не можеше да направи това, защото щеше да издаде Били. Постоянно се говореше за грабежа на банката. Казваха, че генерал Франциско Вила бил много озлобен от дръзкия обир, че се заклел да открие крадеца и да го накаже страшно.

Бридж беше напълно доволен от поведението си през нощта на грабежа. Той знаеше, че и момичето би одобрило постъпката му, ако знаеше всички подробности. Но да признае това, означаваше да открие и своето съучастие в този грабеж и да се остави на гнева на генерал Вила.

„А и защо — помисли си Бридж — това не би върнало на Барбара коня...“

ПОДВИГЪТ НА БАРБАРА

Вече притъмняваше, когато каубоите, изпратени от Грейсън да докарат една партида бикове, се върнаха. Те се върнаха с празни ръце и вървяха бавно, тъй като един от тях придържаше на седлото си своя ранен другар. Те спряха до кантората, където Грейсън и Бридж бяха заети в работа. Виждайки ги, Грейсън се намръщи.

— Кой направи това? — каза той, когато каубоите влязоха в кантората, носейки ранения на ръце.

— Войниците на Пезита — отговори Бенито възбудено.

— Те ли взеха добитъка? — запита Грейсън тревожно.

— Само една част, останалия успяхме да спасим. Ние видяхме Бразос.

И Бенито погледна изразително новия книговодител.

— Къде? — попита Грейсън.

— На него яздеше един от офицерите на Пезита, един висок американец. Тони и аз видяхме този юнак в Куивака в нощта, когато бе ограбена банката, а днес той яздеше нашия Бразос.

Грейсън изведнъж разбра значението на думите на мексиканеца. Ето удобен случай да се избави от неудобния за него човек!

По време на разговора в кантората влезе стопанинът, придружаван от Барбара.

— Ти чу ли какво каза Бенито? — попита Грейсън, като се обърна към хазаина.

Последният кимна мълчаливо с глава. Очите на всички присъстващи се устремиха към Бридж.

— Е — каза грубо Грейсън, — какво ще кажеш ти? Аз те подозирах през цялото време. Добре знаех, че Бразос не може да избяга. Ти и онзи негодник от Америка сте помислили, че сте наредили всичко отлично... Ще видим...

— Почакайте, Грейсън — каза хазаинът. — Дайте на мистър Бридж възможност да се оправдае. Вие правите срещу него много сериозно обвинение, нямайки никакви доказателства.

— О — възкликна Бридж с усмивка, — аз знаех, че мистър Грейсън не може да не ме подозира в съучастничество при ограбването на банката, но кой може да съди това? Човек, който не може да язди, е способен на всичко!

Грейсън сърдито изръмжа.

Барбара пристъпи към Бридж. Преди един час тя сама беше готова да се съмнява в него. Сега, когато всичко се бе опълчило срещу него, в нея се събуди желание да го защити.

— Вие не сте направили това, мистър Бридж, нали?

Гласът ѝ бе умоляващ.

— Ако говорите за ограбването на банката — отговори Бридж, — то аз не съм извършил това, мис Барбара. Аз знаех за ограбването на банката не повече, отколкото Бенито и Тони. В момента, когато те откриха престъплението, аз още спях.

— Добре! А откъде грабителя има нашия кон? — запита ехидно Грейсън. — Ето какво бих искал да зная!

— Добре! Вие сте длъжен да питате самия него, мистър Грейсън — отговори небрежно Бридж.

— Ще го пита Вила, когато го залови — каза Грейсън. — Но предполагам, че първите сведения по тази работа Вила ще получи най-напред от теб. Утре го очаквам в Куивака и ние ще те заведем там на разпит.

— Вие искате да кажете, че се готвите да ме предадете на разстрел. Готвите се да дадете американец на този касапин, знаейки, че там без никакъв съд ще го разстрелят?

— Застрелването е твърде добра смърт за конекрадците — отговори Грейсън.

Барбара се обърна развълнувана към баща си.

— Ти няма да позволиш на мистър Грейсън да направи това, нали?

— Мистър Грейсън по-добре от мен знае как трябва да постъпва в такива случаи, Барбара — отговори бащата.

— Ти значи ще допуснеш да застрелят мистър Бридж и не ще направиш нищо, за да го спасиш? — извика Барбара.

— Ние не знаем още ще бъде ли той застрелян? — отговори баща ѝ. — Ако той е невинен, няма причини да бъде застрелян.

— Ако е виновен в ограбването на банката, заслужава смърт. Както чух, генерал Вила гледа на тази работа като на измяна.

— Освен това, ако ние сега не го предадем, ще обърнем Вила срещу нас — намеси се Грейсън. — И без това той не обича много американците. Дори ако Бридж бе мой брат, аз пак трябва да го предам на властите.

— Благодаря на небето — прекъсна го Бридж насмешливо, — че към честта да бъда застрелян не се прибавя честта да ви бъда роднина! А дали ще бъда застрелян, това ще видим!

С тези думи той събори лампата и се хвърли към вратата.

Барбара заедно с баща си стоеше най-близо до вратата и когато момичето разбра смелия план на Бридж, тласна баща си на страна и отвори вратата бързо.

Бридж изтича като стрела, като извика на прощаване:

— Благодаря!

След това вратата с трясък се затвори. Барбара бързо завъртя ключа, извади го от ключалката и го запрати в тъмната стая.

Грейсън и мексиканците, които се хвърлиха след беглеца се спряха пред затворената врата. На двора Бридж изтича към конете, които чакаха стопаните си. В един миг той скочи върху един и като подгони с бич останалите пред себе си, изчезна в тъмната нощ.

В това време Грейсън и останалите с мъка се измъкнаха през прозорчето на кантората, но новия книговодител бе изчезнал.

Управителят и неколцина мексиканци оседлаваха в конюшната други коне, за да преследват беглеца, но хазаинът влезе в този момент и повика Грейсън.

— Мистър Грейсън! — каза той тихо. — Аз си поставих като правило никога да не се бъркам във вашите работи, но сега ви моля да не преследвате мистър Бридж. Ще се радвам, ако той успее да се спаси. Барбара е права. Неприятно е да се издава такъв човек. Та него го чака сигурна смърт! Освен това той изглежда съвсем безобиден.

Грейсън, мърморейки, престана да оседлава конете.

— Ако вие бяхте видели онова, което аз виждах, то не бихте се заели да спасявате кожата му.

— За какво говорите? — запита учуден хазаинът.

— За това, че този безобиден човек, както казвате вие, ухажваше вашата дъщеря — отговори Грейсън.

— Не ставайте глупак, Грейсън — каза хазаинът и излезе.

* * *

След един час Барбара се разхождаше около къщата в прохладната тишина на мексиканската нощ. Мислите ѝ бяха заети с неотдавнашните събития.

Тя бе разочарована от Бридж. Сега тя не гледаше на него като човек, чието отвращение от благополучието на тъпия буржоа го е тласнало към свободния, романтичен живот.

Сега тя се страхуваше, че той е просто един престъпник...

Но скоро Барбара си спомни, че човекът, който бе изиграл такава съдбоносна роля в живота ѝ, бе също престъпник! Обаче тя го обичаше! Тя и сега си спомняше с гордост за него.

— Аз се гордея с него, какъвто и да е той! — прошепна тя.

Тези думи едва ли се отнасяха до новия книговодител. Когато мислите ѝ се върнаха към Бридж, тя с радост помисли, че той успя да избяга.

— Хубава шега ни устройте, мис Барбара — разнесе се след нея нечий глас.

Девојката се обърна и видя приближаващия се Грейсън. Тя вежливо му отговори:

— Ах, мили мистър Грейсън, не можех да допусна да предадете Бридж на онзи звяр Вила!

— Много ми хареса начина, по който вие се застъпихте за него — каза Грейсън. — Вие сте тъкмо такава момиче, каквото съм търсил през целия си живот — смела и строга! Напразно само обичате този книгоцапач. Той не беше мъж! Аз ви обичам, Барбара! И смея да кажа, че съм истински мъж!

Девојката учудена се отдръпна.

— Мистър Грейсън! — извика тя. — Вие се забравяте!

— Не — грубо каза той. — Аз ви обичам и вие ще бъдете моя!

Той пристъпи към нея и я улови за ръката, стараейки се да я привлече към себе си. Девојката го тласна, замахна и го удари през лицето.

Грейсън изведнъж я пусна. Барбара се изправи и гледайки го право в очите, каза:

— Махайте се! Не ще кажа никому, ако не се опитате отново да ме докоснете.

Грейсън не отговори. Плесницата охлади пламъка му. Той разбра, че е постъпил необмислено. Той искрено бе повярвал в романа на Барбара и Бридж. И като изгледа момичето с мрачен поглед, той отмина.

Барбара бързо изтича в къщи.

* * *

На следващата сутрин около десет часа Барбара, стоейки на верандата, видя баща си, който се приближаваше бързо към нея. Момичето не можеше да не забележи развълнуваното му лице.

— Какво има, татко? — запита тя, когато той седна до нея.

— Твоята жертва вчера не доведе до нищо — каза той. — Виластанците вече заловили Бридж.

ПОРЪЧКАТА НА БАРБАРА

След като баща ѝ съобщи новината, която я порази, тя стоя известно време неподвижна.

— Какво? — извика най-сетне тя. — Това е невъзможно. Откъде знаеш?

— Току-що съобщиха на Грейсън за това по телефона от Куивака — обясни мистър Карлинг. — И знаеш ли, Барбара, тъжно ми е. Аз се надявах, че той ще успее да избяга.

— Аз също — отговори момичето. — Не може ли да се направи нещо? — запита тя след малко.

— Абсолютно нищо! — отговори той решително. — Аз вече говорих с Грейсън за това. Той ме уверява, че нашия опит за вмешателство само ще развали отношенията на семейството ни с Вила, а в такъв случай, ние сме загинали. И без това той много не ни обича и Грейсън мисли, че Вила ще бъде доволен от най-малкия предлог, който ще му позволи да ни лиши от защита — тогава ще станем плячка за бандитите.

Момичето стоеше мълчаливо. След малко баща ѝ отиде в къщи, тя го последва, но скоро се върна на верандата, облечена за езда и бързо се упъти към конюшната. Тук тя видя един от каубоите — американец.

— Еди! — извика тя.

Младежът вдигна глава и скочи.

— Да, госпожице. С какво мога да ви бъда полезен.

— Оседлай ми един кон, Еди — каза тя. — Искам да се разходя.

— Ей сега — отговори весело каубоя.

След няколко минути той се върна с оседлан кон и го върза за оградата.

— Но аз не мога да яздя този кон — каза девойката. — Той е много див.

— Наистина — потвърди Еди. — Ще го яздя аз.

— Къде ще ходиш ти? — зачуди се тя.

— Ще дойда с вас — заяви Еди.

— Но аз не съм те молила за това, Еди, ти не си ми нужен — заяви тя.

— Простете, мис — каза той, отивайки за другия кон, — но такава е заповедта. Не е позволено да отивате никъде, без да ви придружава някой. Наистина аз няма никак да ви преча. Ще яздя доста надалеч, тъй че да мога в случай на нужда да ви бъда полезен.

Скоро той се върна с другия кон.

— Обещавате ли ми — запита Барбара след известно време, — да не кажете на никого къде ще отида и с кого ще се срещна?

— Да отивате в дън земя, да ми ослепеят очите, ако кажа — извика горещо Еди.

— Добре, Еди, тогава ще яздиш с мен.

Те тръгнаха по равнината, следвайки извивката на реката. Бяха изминали една, две, пет, десет мили... Еди се учудваше каква може да бъде целта на тази разходка, извършвана с такъв риск.

Имаше над какво да се замисли! Те отдавна вече бяха преминали безопасната линия и бяха във владенията на Пезита.

Най-сетне младата девойка се спря пред една мръсна полуразрушена колиба. Еди отвори устата си от учудване. Това беше колибата на Хосе, най-лошия негодник в околността, когото само напредналата възраст удържаше от активно разбойничество — единственото му призвание в живота. Каква работа може да има мис Барбара с Хосе, който беше събрат на главореза Пезита?

Барбара леко скочи от коня и даде поводите на Еди.

— Почакай ме — каза тя, — след минута ще се върна.

— Защо не? А вие да не мислите да влезете сама в колибата на стария Хосе? — запита уплашено Еди.

— Ако се страхуваш, остави моя кон и се върни в къщи.

Еди почервения от срам, но не каза дума. Девойката се приближи до вратата на колибата и погледна вътре. В единия ъгъл на мръсната колиба стоеше прегърбен старик и пушеше.

— Хосе! — извика момичето. Старецът стана и се приближи към нея.

— Какво, синьорита? — попита той.

— Ти ли сте Хосе? — каза Барбара.

— Да, синьорита — отговори старият индианец. — С какво може стария, беден Хосе да послужи на прекрасната синьорита?

— Ти можеш да предадеш едно поръчение на един от офицерите на Пезита — отговори девойката.

— Знам, че само ти можеш да направиш това.

Индианецът се готвеше да протестира, но тя бързо бръкна в джоба си, извади шепя сребърни монети и като подрънкваше, започна да ги изсипва от едната си ръка в другата.

— Аз желая да отидеш в лагера на Пезита — каза тя, — и да предадеш на човека, който ограби банката в Куивака, той е американец, че неговият приятел синьор Бридж е заловен в плен от Вила и че до застрелването му ще бъде задържан в Куивака. Ти трябва да тръгнеш веднага, за да можеш на време да предадеш съобщението на приятеля на синьор Бридж, за да може той на разсъмване да освободи другаря си. Разбра ли ме?

Индианецът кимна с глава в знак на съгласие.

— Ето ти като за начало това — каза девойката. — Когато узная, че моята поръчка е изпълнена на време, ще ти дам още толкова. Ще направиш ли това?

— Ще се постарая — отговори индианецът и протегна костеливата си ръка за парите.

— Добре! — извика Барбара. — Тогава тръгвай веднага.

И тя изсипа сребърните монети в ръката на стареца.

СТРАТЕГИЯТА НА КАПИТАН БАЙРН

Здрачаваше се, когато извикаха капитан Байрн в палатката на Пезита. Били се усмихна. Какво ли иска още Пезита? Какво ли иска стария чакал, та го вика? Били се беше закълел, че повече няма да се остави да бъде мамен с фрази за съдбата на нещастното Мексико. С тези мисли той влезе в палатката на Пезита.

Тук той видя редом с генерала един стар индианец.

— Хосе — каза Пезита, — има поръчение за теб.

Били Байрн погледна учудено индианеца.

— Аз съм изпратен, синьор капитан — поясни последният, — от една прекрасна синьорита от Ел Оробо Ранчо, за да ви кажа, че вашия приятел синьор Бридж е заловен от генерал Вила и че сега той е задържан в Куивака, където без съмнение на разсъмване ще бъде застрелян, ако дотогава не бъде спасен.

Сега Пезита погледна въпросително Байрн. От времето, когато американецът сам се завърна от Куивака с богата плячка и до стотинка му предаде всички пари, Пезита гледаше на него като на феномен.

Пезита не можеше да го разбере, но се възхищаваше от него и се боеше. Беше готов винаги да изпълни, каквото и да е молба на Били и когато Байрн му поиска достатъчно силен отряд, за да спаси Бридж, разбойникът веднага се съгласи.

— Самият аз ще дойда! — извика Пезита. — Ще превземем с щурм Куивака. Може да заловим в плен и самия Вила! Ние...

— Почакай малко — прекъсна го Били презрително. — Ти не се вълнувай. Трябва да спася приятеля си от Куивака, а кого вие ще залавяте в плен — плюя на това! Моята работа е да освободя Бридж. За това са ми достатъчни двадесет и пет човека. А след това, ако желаете, можете да разсипете целия град! Какво ще кажете за това?

Пезита даде охотно съгласието си.

По такъв начин след половин час Били водеше един отряд от двадесет и пет отбрани главорези, а на две мили след него вървеше Пезита с останалите хора.

Най-сетне Били видя пред себе си огньовете на Куивака.

— Останете тук — каза Били на своя сержант — и чакайте, докато чуете трикратен вик на бухал откъм страната на казармите. Тогава полетете в кариер в противоположна посока на града, стреляйте, викайте, като бесни. Потребно е да ги примамите към себе си, разбрахте ли?

Като даде заповедите си, Били Байрн замина към запад, заобиколи Куивака и се приближи към южния край на града.

Тук той слезе от коня, заведе го в една запусната постройка и тръгна внимателно на разузнаване.

Той знаеше, че гарнизонът няма причини да се страхува от нападение. Чрез своите шпиони Вила бе уведомен къде са главните сили на неприятеля. Тези причини заставиха Били да предположи, че градът няма силна охрана. Той помнеше, че през нощта, която прекара в Куивака, часовой имаше само пред банката и казармата.

Обстановката бе пак същата. На двадесет крачки от себе си Били видя първия часовой. Войникът стоеше облегат на оръжието си.

Били запълзя по корем бавно напред, спирайки се при всеки шум. Изглеждаше, че часовоят спи. Били допълзя до стените на сградата, където имаше голяма сянка. Той бе стигнал точно до прозореца с желязната решетка.

Вътре, зад решетката, Бридж крачеше напред-назад в тясната килия. Той не можеше да спи. Утре щеше да бъде застрелян.

О, как не иска да умира!

Сутринта генерал Вила лично го разпита. Той беше необикновено разгневен. Не можеше да се успокои по повод ограбването на банката.

В килията, в която Бридж бе затворен, страшно вонеше. При Бридж бе затворен един дезертър, който сега спеше спокойно, сякаш че утре не го очакваше нищо необикновено.

Измъчен, Бридж се приближи до прозореца да подиша чист въздух.

С тих глас той започна да декламира откъс от стихотворение, което той и Били обичаха най-много:

Нейде там вие ме чакате,

*плетете венец от цветя,
целувка нежна ми пращате,
Пенелопа, моя вярна другарко!*

Бридж спря погледа си на верандата на бялата къща.

Той сърдито поклати глава.

„Все едно — помисли си — тя не знае за мен!“

Нещо мръдна под решетката на прозореца. Бридж неволно се заслуша. Някаква сянка застана пред прозореца и познат глас с шепот каза:

— В моите коси няма рози, но затова в пояса ми има два револвера, ето един от тях. Къде е вратата на твоята килия?

— Били! — прошепна радостно осъдения.

— Той самия, но къде е вратата?

— Тя е затворена отвън само с тежко резе — отговори Бридж.

— Добре! — каза Били. — Бъди готов да изскочиш, когато я отворя!

— Благодаря! — отговори горещо Бридж.

— Сега стой мирно — каза Били и тръгна към задната страна на затвора.

След няколко минути зловещия вик на бухал прониза нощната тишина. В продължение на няколко минути този вик се повтори още два пъти.

Часовоят пред затвора промени положението си и се огледа, след това отново потъна в размисли.

Били безшумно пълзеше край стената на сградата, докато не се озова на няколко крачки до нищо неподозиращия часовей. Били държеше в дясната си ръка тежък револвер. Той го бе хванал за дулото и чакаше.

Минаха пет минути. Часовоят трепна и се вгледа в тъмнината. От казармата зад затвора се разнесе резкия глас на командира и тропота на тичащи хора. На противоположната страна на града затрещяха пушки и долитаха диви викове...

Войниците изтичаха от казармата и след минута се понесоха из улицата, строени в боева колона. Казармата опустя, с изключение на самотния часовей, оставен пред затвора.

Били погледна към ъгъла на сградата. Всякакво суетене бе спряло. Всичко бе станало така, както бе предвидил. Часовоят напрегнато гледаше към мястото, където ставаше сражението.

С един скок Били се озова срещу него и тежкият револвер почти безшумно се стовари върху главата на часовоя, който падна безчувствен на земята.

Били се спусна бързо към вратата, отвори я и Бридж се озова на свобода.

— Бързо! — извика Били. — Тичай след мен!

И те хукнаха към южната част на града. Сега главното бе бързината.

Те стигнаха до конете, незабелязани и след минута летяха на запад, за да заобиколят града и излязат на северния път.

От изток се чуваше пушечна стрелба. Пезита отстъпваше, отвличайки защитниците на Куивака, съгласно плана на Байрн.

— Откраднахме те като бонбонче от дете — засмя се Били, когато огньовете на Куивака засвяткаха на юг от тях, а пред тях лежеше вече свободният път, който водеше към мястото за среща с Пезита.

— Да — съгласи се Бридж. — Но бих искал да знам, как научи за моето залавяне?

— От Пенелопа! — каза, смеейки се Били.

— Пенелопа? — запита Бридж. — Не те разбирам, Били.

— Много просто — отговори Били. — Девойката изпрати да ми кажат къде си. „Прекрасната синьорита от Ел Оробо Ранчо“, така я нарече Хосе. Сега разбра ли?

Бридж извика учуден.

— Милата! — каза той. — Тя е направила това за мен?

— Съвсем вярно — отговори Били. — И обзалагам се, че тя сега те чака с рози в косата и целувки на уста.

Били щастливо се засмя. Той бе така радостен, че спаси Бридж! Съзнаваше, че неговият приятел е влюбен и че тя му отговаря с взаимност. Само така Били си обясняваше защо девойката постъпва така и това още повече увеличаваше радостта му.

— Тя мексиканка ли е? — запита той.

— О, не — отговори Бридж възторжено. — Тя е чудесно момиче от Ню Йорк, но Били, тя не е за мен! Онова, което тя направи за мен, е

сторила просто от великодушие. Тя не може да ме обича, Били. Нейният баща е твърде богат. Ако тя поиска да се омъжи, би могла да си избере най-добрия мъж в цялата страна. Ти не можеш да допуснеш, че тя изведнъж ще избере един скитник, нали?

— Е, това не е така — призна Били. — Аз също познавах някога такава чудесна девойка и тя би избрала хулигана, ако той бе допуснал това. Ти обичаш ли я?

— Страхувам се, че я обичам, Били — призна Бридж. — Но каква полза? Да забравим това. Този ли е конят, който ти дадох през нощта, когато ограбихте банката?

— Да — каза Били, — същият. Много послушен кон. Защо?

— Това бе нейният кон — каза мрачно Бридж.

— И тя иска да си го получи обратно?

— Тя не е споменала за това нищо, но аз на драго сърце бих ѝ го върнал — отговори Бридж.

— Ти сам ще ѝ го върнеш — отговори Били.

— Аз не мога да се върна там — каза Бридж. — Трябваше да избягам от чифлика, заради управителя Грейсън. Той искаше да ме арестува и да ме изпрати при Вила.

— Защо? — попита Били.

— Той не ме обичаше и искаше да се отърве от мен.

— Добре, тогава аз сам ще върна коня и ще кажа на Пенелопа какъв честен мъж си ти.

— Не, не, ти не бива да отиваш там — извика Бридж. — Там те познават. Преди три дни, когато си имал престрелка с каубоите заради биковете, те са те познали. Навярно ще те заловят, Били!

На пътя се показаха конниците на Пезита, които бавно отиваха към лагера. Техните преследвачи се бяха отказали да ги преследват и се върнаха в града, опасявайки се, че може да бъдат подмамани на място, където са разположени по-големи неприятелски сили.

Беше почти светло, когато Бридж и Били, уморени от безсънната нощ и дългото пътуване, легнаха в палатката на Били.

— Е, така — прошепна Били, заспивайки, — приятелят Бридж, все пак намери своята Пенелопа!

НЕОЧАКВАНА СРЕЩА

На следващата вечер капитан Били Байрн излезе от теснината, където бе разположен лагерът на Пезита. Той яздеше малък, полудив кон, който злобно се оглеждаше и нервно мърдаше уши.

Привързан към седлото вървеше коня Бразос, защото Били, пренебрегвайки увещанията на Бридж, все пак реши да се добере до Ел Оробо Ранчо, за да върне откраднатия кон на прекрасната му собственица.

При тръгването Пезита помоли Били да се отбие при Хосе, и му предаде една важна поръчка.

От лагера на Пезита, до мръсната колиба на индианеца пътят не бе малко, особено за човек, който води със себе си и друг кон. Поради това тъмнината настъпи по-рано, преди Били да стигне до колибата на индианеца. На известно разстояние от нея Били слезе от коня и започна внимателно да се приближава.

Светлината на малкото прозорче му показваше направлението. Недалеч от хижата се намираше друга постройка, обитателите на която бяха избягали, гонени от Пезита. Постройката изглеждаше тъмна и пуста. В действителност в момента, когато Били се приближаваше, чифт очи внимателно погледнаха през вратата.

Човекът, който гледаше се обърна и шепнешком каза на друг един, намиращ се зад него:

— При Хосе отива един посетител. Възможно е да не е съвсем невинен, като онзи, който седи в колибата на Хосе. Този се промъква като крадец.

Трима други станаха и се приближиха до говорещия. Всички бяха въоръжени и носеха странната униформа на виластанците. Когато те се измъкнаха от хижата, Били беше с гръб към тях и не ги забеляза.

В това време той надзърташе през малкото прозорче вътре в колибата. Там стоеше един висок американец, разговарящ с Хосе. Кой може да бъде? Били не го познаваше.

— Всичко ще бъде направено, както вие желаете, синьор Грейсън.

Аха — помисли Били. — Това е управителят на Ел Оробо Ранчо. Бих искал да знам каква работа има той със стария негодник, и то нощем?

Размислите на Били бяха прекъснати от енергичната атака на четирима нападатели, които едновременно се нахвърлиха върху му и го повалиха на земята. Били не издаде нито един звук, но упорито се бореше за свободата си, бореше се с всичките прийоми на Голямото авеню в Чикаго, които може би не са красиви, но са резултатни.

Обаче борбата беше неравна, един против четирима, а когато Грейсън и Хосе изтичаха, за да научат причините за шума и след като Грейсън се присъедини към четиримата виластанци, Били бе окончателно победен. Всеки от неговите противници отнасяше със себе си спомена от това сражение за много дни, но това бе слаба компенсация за изгубената свобода.

Като обезоръжиха пленника и му извиха ръцете на гърба, те го изправиха на крака и го изгледаха.

— Кой си ти? — запита побеснял Грейсън. — Защо ме шпионираш?

— Кой съм аз не е твоя работа — отговори Били. — А що се отнася до шпионажа, аз не шпионирах, макар да виждам по очите ти, че не би било зле човек да те следи.

В този момент, недалеч от колибата конят изпръхтя.

— Това не е неговия кон — каза един от виластанците и скоро се върна, водейки дивия кон и Бразос.

Щом видя. Бразос, Грейсън издаде радостен възглас:

— Аха, сега знам кой си ти! Ти си уловил голяма риба. Та това е онзи тип, който ограби банката в Куивака. Сега го познах по описанието на нашите каубои и от това, че Бразос е с него. Поздравявам те, сержанте! Можеш да разчиташ на повишение в службата!

— Разбира се — отговори насмешливо Били. — За това Вила ще те произведе направо в чин адмирал. Но ти още не си ме завел при него, гълъбче? За това ще потрябват поне още четирима мексиканци.

— Ще те заведа при него, не се безпокой! — увери го Грейсън.

Те вързаха Били към собственото му седло и скоро малкия отряд тръгна на юг край реката по направление на Ел Оробо Ранчо. Бе решено да прекарат остатъка от нощта в чифлика, където пленникът ще бъде под добра охрана.

Когато те заминаваха, фигурата на стария индианец се показа в отворената врата, осветена от светлината на огнището. Той разтърси юмука си след отминаващия управител.

— Свиня! — измърмори той и се върна в колибата си.

В Ел Оробо Ранчо Барбара се разхождаше нервно пред къщата. През осветения прозорец се виждаше нейният баща, който четеше. От помещението за служителите долиташе звук на китара. Понякога се разнасяха взривове от силен смях, доказващи, че Еди Шортер занимава своите другари със знаменитите си разкази за живота на чифликчиите в Канзас.

Барбара вече се готвеше да се завърне в къщи, когато вниманието ѝ бе привлечено от приближаването на неколцина конници. Те влязоха в двора на чифлика и спряха пред сградата на кантората. Учудена от това, Барбара отиде при баща си и му разказа видяното.

Стопанинът, който се опасяваше от нападение, стана, за да научи каква е работата, но в този момент дойде Грейсън.

— Хубави новини! — извика той като изкачваше стълбата. — Аз залових крадеца на банката, а също така и Бразос. Залових негодника до реката.

— Американец ли е той? — попита хазаинът.

— Прилича на такъв, но подлостта му е чисто мексиканска — отговори Грейсън. — С мен дойдоха няколко виластанци. Те ще го заведат утре в Куивака.

Нито Барбара, нито баща ѝ не проявиха особен ентузиазъм.

— Но той е офицер на Пезита — извика Грейсън, като забеляза впечатлението, произведено от неговите думи. — Помислете, Пезита се е заклел да убива всеки американец, който му попадне в ръцете, а този негодник служи при него и му помага!

— Все пак той е американец — настоя Барбара. — Аз например за нищо не бих спомогнала да бъде убит от мексиканците, а да бъде откаран в Куивака — това значи да бъде предаден на сигурна смърт.

— Добре, мис — отговори Грейсън, — вие не ще бъдете отговорна за това. Аз поемам цялата отговорност върху себе си.

След това Грейсън излезе и повика Еди Шортер.

— Вземи си револвера и ела с мен в кантората.

Еди изпълни заповедта. Когато влезе в кантората, той видя четиримата мексиканци, които пушеха и Грейсън, стоящ пред стола, на който стоеше някакъв мъж с извити на гърба ръце. Грейсън се обърна към Еди, показвайки му пленника.

— Това е юнакът, който ограби банката в Куивака. Утре сержантът ще го заведе в града. Ти трябва да го пазиш до полунощ. Тогава ще те сменят. Нека войниците сега се наспят, а аз ще отида да вечерям. Само не прави глупости, Еди — каза Грейсън.

Той вече се готвеше да излезе от кантората, когато му хрумна нова мисъл.

— Послушай, Шортер — каза той, — от тази малка стая няма друг изход, освен през вратата. Ето какво: ние ще го затворим в стаята и тогава нито ти, нито ние ще имаме грижи. Ти можеш спокойно да си легнеш пред вратата. Няма защо да те сменят през нощта.

— Добре — отговори Еди. — Разчитайте на мен! Аз ще го пазя!

Като се увериха, че пленникът е здраво затворен, Грейсън и виластанците излязоха от кантората.

При споменаването на името на пазача — Еди Шортер, Били погледна внимателно младия американски каубой. Тези две имена извикаха у него представата за нещо много познато. Обаче по никакъв начин не можеше да ги свърже с нито един от своите познати, а и лицето на младия момък не му напомняше нищо.

Стойки в тъмнината, Били от нямане какво да прави, започна напрегнато да мисли: къде е слушал преди тези две имена?

През времето, когато стоеше прав в малката стая и напразно напругаше мисълта си, нещо мръдна в краката му. Оказа се, че е мишка.

— Ей, че местенце, няма що да се каже! — помисли си Били. — Тук мишките могат да изядат хората!

— Ей! — и той погледна към вратата. — Ей, Еди Шортер, ела тук!

Еди се приближи до вратата и се вслуша.

— Какво искаш? — попита той. — Само остави настрана твоите шеги, чуваш ли? Аз от Шоуни, в Канзас съм свикнал на хитрости. Няма да се оставя да ме надхитриш!

Шоуни! Канзас! Шортер!

Цялата загадка в един миг му стана ясна!

— Ти си Еди Шортер от Шоуни, Канзас? — извика Били. — Е, аз познавам твоята майка, Еди, и ако аз имах такава майка, като твоята, не бих си губил времето тук, между проклетите мексиканци. Потребен ми е огън, проклетите мишки започнаха да ми гризат краката, а когато свършат с тях, ще ме изядат цял.

— Ти познаваш моята майка? — запита Еди и в гласа му прозвуча тъжна нотка. — Ах, дявол да ги вземе всички, ти все лъжеш! Това е просто нова твоя хитрост! Ти искаш да ме подмамиш, за да ти помогна да избягаш. Шегуваш се, братко, аз съм по-хитър!

— Еди, честна дума, познавам твоята майка — настоя Били. — Бях у вас преди няколко седмици. Помниш ли малкото диванче между прозорците? Помниш ли библията върху мъничката мраморна маса? А Тигър? Бедният Тигър умря, но баща ти и майка ти са живи и много искат ти да се върнеш. Все ми е едно — вярваш ли ми, или не, но майка ти бе твърде добра към мен и ти си длъжен да обещаеш, че ще ѝ пишеш за скорошното си завръщане. Не всеки има такава майка, като твоята. Щом я имаш, светотатство е да не бъдеш добър с нея!

Еди стоеше пред затворената врата и челюстите му започнаха да треперят. В паметта му възкръснаха живо сладките спомени за майка му, която ласкаво галеше непокорните му коси. Еди преглътна сълзите си.

— Ти се подиграваш с мен, нали? — запита недоверчиво той.

Били долови в гласа у трепет.

— За кого ме вземаш ти? — запита той. — И ти, и аз, и двамата сме американци и никога няма да си позволя да се пошегувам с един земляк в тази проклета страна.

Ключът издрънка и след една минута вратата бе отворена. Еди застана на прага.

— Така. Чудесно, Еди! — разсмя се Били. — Не се прозявай, момче, каквото и да ти разправят, защото казвам ти, ще избягам, щом само ми се представи и най-малката възможност. Но засега ти няма защо да се страхуваш! Ръцете ми са вързани, а ти стоиш отгоре ми с

цяла артилерия. Дай насам светлина, Еди! Това не ще навреди никому, но ще изплаши мишките.

Еди отиде в малката кантора, където стоеше една неголяма лампа. Той я запали и постави върху скрина.

— Истина ли е, че си виждал майка ми? — запита той, стараейки се да говори спокойно. — Тя здрава ли е?

— Изглеждаше здрава, когато я видях, но много тъгуваше за сина си. Мисля, че ще се чувства по-добре, когато той се завърне при нея.

— Непременно ще се върна — извика Еди. — Щом получа заплатата си непременно ще напусна чифлика. Кажи ми твоето име. Когато си отида в къщи ще я попитам дали те помни. Ах, как бих искал да съм сега у дома!

— Тя не знае моето име — каза Били, — но кажи ѝ, че си видял онзи мъж, който попречил на двама безделници да не я заколят. Мисля, че не е забравила тази история.

В това време на външната врата на кантората се почука. Еди бързо скочи и затвори пленника. В кантората влезе Барбара.

— Еди — запита тя, — мога ли да видя пленника? Трябва да поговоря с него.

— Вие искате да говорите с крадеца? — извика той. — Да не сте полудели, мис Барбара!

— Не, не съм полудяла, но искам да говоря с него една минута. Моля те, Еди.

Еди се колебаеше. Той знаеше, че Грейсън ще се разсърди много, ако узнае, че е пуснал дъщерята на хазаина да говори с крадеца.

— Къде е той? — попита Барбара повелително.

Еди показа с пръст вратата. Ключът бе още в ключалката.

— Иди при прозореца и се полюбувай на луната — предложи момичето, като се усмихна. — Е, моля те, Еди, мили!

Еди поклати глава и бавно отиде към прозореца.

— Никой не може да ви откаже, мис — каза той, — особено, когато гледате с такъв поглед.

— Ти си просто прелест, Еди — нежно каза девойката и бързо се упъти към затворената врата.

Само желанието на Барбара да узнае съдбата на Бридж я застави да направи това. Тя превъртя ключа и бавно отвори вратата. В средата

на стаята на един стол стоеше един мъж. Той бе едър. — Неговите широки рамене се хвърляха в очи.

Като чу скърцането на вратата, той обърна лицето си. Два чифта очи се срещнаха и широко се разтвориха от учудване.

— Били! — извика тя.

— Барбара! Ти?

Били скочи от стола, стараяйки се да освободи завързаните си ръце.

Девојката затвори вратата и се приближи до него.

— Били! Ти ли ограби банката? — запита тя. — И то, след като ми обеща винаги да живееш честно заради мен?

Гласът ѝ трепереше от вълнение. Били видя, че тя страда, но и той страдаше не по-малко.

— Но ти сега си омъжена — каза той с мъка. — Прочетох за това във вестниците. Какво те интересувам, не знача нищо за теб!

— Аз не съм омъжена, Били — завика тя. — Аз не се омъжих за мистър Мелоти, защото се убедих, че не го обичам.

Били вече се готвеше да ѝ отговори, че през цялото време е бил достоен за нея, но Барбара продължи:

— Господи! Никога не можех да си помисля, че ти си тук, Били. Аз дойдох тук случайно. Искях да попитам пленника за Бридж.

Тогава в ума на Били се мярна нова мисъл. Та това е естествено онази Пенелопа на Бридж, която бе изпратила да съобщят на Били, че Бридж е в опасност!

— Бридж е спасен! — каза той. — И знай, че той не е вземал никакво участие в ограбването на банката. Това направих сам, Бридж е най-честният човек на света.

Той говореше с хладен тон. Изглеждаше, че нейната компания не му бе приятна, макар че цялото му същество се стремеше към нея.

Барбара бе уязвена в самото сърце. Тя се изправи.

— Много съжалявам, че ти попречих — каза тя с леден тон и излезе от стаята, като едва кимна с глава.

Но, връщайки се в къщи, тя замръзна от ужас и сърцето ѝ през целия път биеше!

„Утре ще го застрелят! Утре ще го застрелят!“

БЯГСТВОТО

Цял час Барбара Хардинг се разхождаше нервно из верандата. В душата ѝ се бореха гордостта с любовта. Тя не можеше да допусне неговата смърт, но как да го спаси?

Звуците на китара и смях, които долитаха от помещението, където бяха каубоите, затихнаха. Чифликът спеше. Тогава иззад билото на хълма на отсрещния бряг на реката се показва малък отряд конници.

Като стигнаха до телената мрежа на чифлика, те я прерязаха и се насочиха към вътрешността на стопанството. Начинът, по който се приближаваха, тяхното пълно мълчание, нощния час — всичко предвещаващо нещо злоещо.

Барбара Хардинг внезапно се спря. По лицето ѝ се виждаше, че е взела окончателно решение. Една минута тя стоя, обзета от някаква мисъл, а след това бързо се спусна надолу по стълбите на верандата и изтича по направление на кантората. Тук тя намери Еди, дремещ на своя пост. Тя не го събуди, но остана доволна, че той е сам с пленника.

От кантората Барбара отиде към конюшната. Вътре, с наведени глави стояха няколко коня. Тя ги изгледа и сърцето ѝ се сви! Бразос не беше между тях!

Тя излезе навън, като взе със себе си една къса връв, и тръгна по росната трева да търси коня.

Само да не е преминал реката! Тя беше уверена, че ще намери Бразос, той я познава и не ще избяга от нея.

Девојката почти тичаше по пътеката, водеща към реката, и зорко се вглеждаше в тъмнината, стараейки се да различи между конете Бразос.

Колкото повече се спускаше към реката, толкова повече настроението ѝ отпадале. Никъде не виждаше своя любимец.

Барбара вече вървеше по реда от върби край реката. Внезапно съвсем наблизко се разнесе страхотния вой на дива котка. Момичета се спря като заковано. То почувства, че по гърба му преминават тръпки и косите ѝ настръхнаха от ужас.

Да се върне ли обратно! Конете може да са между нея и реката, но разумът ѝ показваше, че те са преминали на другия бряг.

Тя реши да се върне обратно. Трябва да се измисли друг начин. Но има ли друг начин?

Утре ще го застрелят!

Тя прехапа устни, стараейки се да сподави своя страх и, като се обърна решително към реката, навлезе във върбовия храсталак.

Котката отново зави, но девойката не се спря. След няколко минути тя премина върбалака и се озова на няколко крачки от реката. Барбара внимателно се вгледа в тъмнината, но по пътя не видя конете.

Пътеката, отъпкана от копитата на множество животни, се спускаше право към шумящата река. Бразос сигурно пасе от другата страна.

Барбара в порив на отчаяние заби нокти в дланите си. Тя слезе до самата вода. Реката беше черна и зловеща. Даже денем Барбара не би се решила да премине брода, а нощем това би било безумие!

Тя сподави риданието си. Раменете ѝ се отпуснаха. Цялата ѝ фигура бе възплъщение на отчаяние и разочарование.

— Какво да правя? — прошепна тя. — Утре ще го застрелят!

Тази мисъл я наелектризира.

— Те няма да го застрелят! — извика тя силно. — Не ще го застрелят докато съм жива!

Тя отново вдигна глава. Като обви възето около кръста си, тя дълбоко пое въздух, за да си даде кураж и смело нагази в реката. Първите десет крачки не представляваха трудност. Бродът беше широк и прав. Но към средата на реката, като опитваше внимателно всяка своя стъпка, тя приближи до мястото, където дъното образуваше значителна дълбочина. Тя се опита да мине по-настрани, но и тук дълбочината беше значителна.

Тогавя тя тръгна надолу по реката. Под краката си чувстваше каменистото дъно. Ето къде е бродът! Тя храбро прекрачи напред, макар водата да беше над коленете ѝ. Направи две-три стъпки. С всяка стъпка надеждата ѝ растеше. Тя направи четвъртата стъпка и хлътна. Течението я повлече обратно към брега, от който бе тръгнала, но Барбара се обърна към противоположния бряг и заплува към целта, поставена ѝ от нейната голяма любов.

Няколко пъти силното течение я потопяваше, но тя винаги се издигаше на повърхността, в отчаяна борба за живота на човека, когото някога бе намразила и после обикнала.

Полека тя приближаваше към желаниа бряг, но чувстваше, че губи сили.

Ще победи ли? Ах, ако беше мъж...

И веднага помисли: Не! Добре е, че съм жена. Любовта само ми дава сила да се хвърля в обятията на смъртта, заради него!

Сърцето ѝ тупаше като чук. Краката ѝ бяха вледенени. Но тя не се предаваше, макар да беше убедена, че усилията ѝ не ще имат резултат.

Ще намерят тялото ѝ във водата. Никой не ще се досети за причините за нейната смърт. Даже той не ще узнае, че тя е умряла за него!

Неочаквано тя почувства, че течението отслабва. Вълните леко я тласкаха към брега и краката ѝ докоснаха пясъка.

Дишайки тежко, олюлявайки се, тя направи няколко крачки и падна изтощена на брега. Там беше меко. Тя полежа известно време, докато силите ѝ се възвърнаха. След това стана и се изкачи на брега.

Сега ѝ трябваша няколко минути, за да намери конете.

Тя тихичко извика:

— Бразос! Ела тук, Бразос!

От тъмната маса коне един се отдели и се упъти към нея.

— Добри ми, Бразос! — ласкаво каза тя.

Конят се приближи и започна да трие в нея топлата си муцуна, очаквайки награда. Тя му надяна юздата и облекчено въздъхна.

— Миличкият ми, Бразос! — прошепна тя.

Конят стоеше мирно, докато момичето се качи на гърба му, а след това тръгна през брода.

С тихи стъпки, за да не изплаши обитателите на чифлика, тя мина през върбалака, полянката и през вратата влезе в двора. Тук тя привърза Бразос до стената на конюшнията и сама отиде да вземе седлото. Чие седло взима, тя не знаеше, но ѝ беше все и едно. Тя почувства само, че то е страшно тежко.

Едва успя да го домъкне до мястото, където бе Бразос.

Три пъти тя се опита да го постави върху гърба на коня, докато най-сетне успя. Нито един кон в чифлика не би се оставил да бъде

измъчван така, освен Бразос, който през цялото време стоя послушен, докато най-сетне седлото бе поставено на гърба му.

Като оседла Бразос, Барбара го поведе към задната страна на кантората. Тук тя видя светлина в стаята, където бе затворен Били. Като пусна юздите, тя отиде към предната фасада на кантората и погледна през прозореца.

Еди спеше в едно кресло. Върху коленете му лежеше револвера, вторият револвер бе в кобура му.

На пръсти Барбара се доближи до вратата. Като затаи дъха си, тя тихо обърна ръчката на вратата, която безшумно се отвори. След минута Барбара бе в стаята. Еди спеше.

Барбара се приближи до него.

В това време откъм задната страна на главната постройка три фигури се примъкваха в тъмнината. Зад тях на около стотина крачки стояха друга купчина хора.

Нощните хищници се изкачиха на верандата и се приближиха до отворения прозорец. Това бе прозорецът на спалнята на Барбара Хардинг. Те се спряха и се вслушаха. След това двама влязоха в стаята. Когато излязоха след няколко минути, те с жестове показаха на третия разочарованието си.

После и тримата се спуснаха внимателно по същия път и се върнаха към групата. Тук стана съвещание, а докато то траеше, Барбара Хардинг се приближи до Еди и с твърда ръка взе револвера от коленете му...

Еди спеше.

На пръсти девойката отиде към заключената врата. Ключът беше във вратата. Тя го завъртя тихо, гледайки Еди с насочен към него револвер.

Еди трепна в съня си. Сърцето на Барбара замря. Тя стоеше и чакаше, че Еди ще отвори очи и ще я види... Но все още спеше.

Ключът леко се обърна и Барбара полуотвори вратата. Били обърна глава и се учуди като видя младото момиче. Но Барбара не каза нито дума, а с жест му заповяда да пази мълчание.

Като се приближи до него, тя започна да го развързва. Изведнъж ѝ се чу лек шум. Тя се спря, отиде към вратата, която бе оставила отворена и внимателно я притвори.

Минаха пет минути докато развърже и освободи Били.

Той се готвеше да ѝ заговори, да ѝ благодари, да ѝ се скара за неблагоприятната постъпка, но тя отново му заповяда да мълчи и тихо прошепна:

— Да вървим! — обърна се към вратата и тръгна.

Тя полуотвори вратата, като държеше револвера готов, за да види дали Еди спи.

Двамата тръгнаха към външната врата на кантората.

Тук Барбара забеляза, че шпорите на Били леко подрънкват. Тя се обърна към него, за да го предупреди. За една минута те отвърнаха погледите си от Еди Шортер и по една случайност тъкмо в тази минута Еди Шортер отвори очи.

Онова, което видя го поразил така, че той се вкамени. Той видя с очите си Барбара Хардинг с револвер в ръка, помагача на разбойника да избяга. Но в този миг Еди Шортер видя и друга картина — образа на своята майка в малкия чифлик в Канзас. Той си спомни също, че именно този човек пробуди у него спомена за Канзас и че е спасил майка му от мъчения и смърт — и Еди затвори очи. Мис Барбара винаги е била ласкава към него! В сърцето си той хранеше ласкаво чувство към нея. Ясно е, че тя иска да пусне разбойника на свобода. Еди почувства, че е готов за нея да направи всичко, дори да рискува живота си.

Младата девойка и Били бяха до самата врата. Тя го остави да мине напред, докато сама остана с револвер, насочен към Еди, след това излезе и затвори вратата след себе си. Еди Шортер дишаше равномерно и мислено пожелаваше на Били Байрн благополучно избягване.

На двора зад кантората, Барбара пъкна в ръцете на Били револвера.

— Той ще ти потрябва — каза тя бързо. — Ето Бразос, вземи го. Щастлив път, Били! И с тези думи тя отмина.

Били искаше да я спре, но си спомни за Бридж и като въздъхна тежко, отиде към коня. Като взе поводите в ръка, той възседна коня и не бързайки, като че ли беше почетен гост, бавно премина през двора и тръгна на север край реката.

БИЛИ СЕ ВРЪЩА ОБРАТНО

Когато Били изчезна в тъмнината, Барбара Хардинг тръгна бавно към дома. В това време от малката група хора, които се съвещаваха помежду си, се отделиха трима души и започнаха да се приближават към Барбара. Те бяха я забелязали, когато се прощаваше с Били.

Те се скриха в сянката зад ъгъла на къщата. Когато тя се приближи до верандата, те бързо изтичаха напред, хванаха я и я повлякоха. Нечия ръка ѝ запуши устата и един глас и заповяда да мълчи.

Те я помъкнаха към мястото, където ги очакваха останалите с конете. Един огромен момък скочи върху седлото, вдигна Барбара и я постави пред себе си.

Останалите възседнаха конете си и безшумно напуснаха чифлика.

Барбара дори не се опита да вика. Тя изведнъж позна, че е попаднала в ръцете на индианци — пимани, а от онова, което знаеше за тях, бе уверена, че в случай на тревога, нищо няма да ги спре да не я убият.

През времето, когато индианците отвличаха Барбара на изток, Били Байрн пътуваше на север. Той мислеше да се отбие по пътя при Хосе и да му предаде поръчението на Пезита. След това той искаше да се отбие в планините на запад, където го чакаше Пезита, за да предприемат набег срещу генерал Вила.

Били с радост би извършил набег върху Ел Оробо Ранчо, за да даде урок на управителя, но предвид на това, че чифликът принадлежеше на Антон Хардинг, трябваше да изостави мисълта за отмъщение.

Може би, ще ми се предостави случай да му се отблагодаря! — помисли си той. Никак не ми харесва този управител.

Беше четири часа сутринта, когато Били слезе от коня си пред вратата на Хосе. Той потропа и старецът му отвори.

— Е — възкликна индианецът, като позна ранния си гост. — Ти избяга ли? — и старецът се закиска. — Аз изпратих хора преди четири часа да кажат на Пезита, че виластанците са те заловили и откарали в Куивака.

— Благодаря ти — каза Били. — Пезита те моли да му пратиш Истебан. Не можах да ти кажа това снощи, когато около мен бяха четирима, виластанци и затова се отбих сега.

— Аз ще изпратя, ако успея, днес Истебан. Той сега работи за сметка на онази свиня Грейсън.

— Каква работа има той с Грейсън? — запита Били. — И какво прави при теб този Грейсън, Хосе? Не си ли се сприятелил твърде много с враговете на Пезита?

— Хосе е с всички в мир — каза старецът. — Грейсън имаше една работа, за която му бяха потребни верни хора. Хосе му достави такива хора. Грейсън плаща добре, а тази работа няма никакво отношение нито към Пезита, нито към Вила, нито към революцията. Това е частна работа. На Грейсън бе необходима синьоритата, той заплати, за да я откраднат. Това е всичко!

— А! — каза Били като се прозя. Любовните похождения на Грейсън не го интересуваха. — Защо той самият не си я открадна? — запита той равнодушно. — Мокра кокошка е той, щом са му потребни хора, за да открадне едно мексиканско момиче!

— Тя не е мексиканско момиче, синьор капитан — отговори Хосе. — Това е прекрасната синьорита от Ел Оробо Ранчо.

— Какво? — изкрещя Били. — Какви ги говориш?

— Така си е, синьор капитан. Какво има? Грейсън ми плати добре, за да му намеря хора. Аз му намерих Истебан. Тази нощ те ще я откраднат, но не за глупака Грейсън — и старецът се засмя. — Тук аз не мога да направя нищо, не е ли истина?

И старият негодник вдигна рамене.

— Те ще я похитят тази вечер ли? — извика Били.

— Да, синьор — отговори Хосе. — Те вече навярно са я отвлекли.

— Дявол! — извика Били и тъй бързо скочи върху Бразос, че конят се понесе като стрела на юг, по същия път, откъдето бе дошъл.

Никога Бразос не бе преминал тъй бързо десет мили, както сега и преди пет часа, олюлявайки се от умора, той се строполи пред вратата

на Ел Оробо Ранчо.

След като Барбара и Били излязоха от кантората, Еди Шортер остана в креслото си, като реши да предупреди Грейсън тогава, когато беглецът бъде далеч.

Той се усмихна весело при мисълта за гнева на управителя и злобата на виластанците, когато научат за бягството на Били. Еди заспа в креслото с усмивка върху добродушното си детско лице.

Беше вече съвсем светло, когато Еди се събуди.

Като погледна малкия стенен часовник, той учуден извика и стана на крака. Тъкмо в този момент, когато отвори външната врата на кантората, той видя един конник.

Конят се олюля, падна и той позна Бразос. Като се вгледа по-добре, позна и конника.

— Вие? — извика Еди. — Какво правите тук? Сега съм длъжен да ви заловя, дявол да го вземе!

И той посегна за револвера си.

— Остави — посъветва го кротко Били — и слушай! Сега не е време за глупости. Върнах се тук, не за да ме заловят, запиши си това на носа! Научих, че тук през нощта са идвали индианци. Те са подкупени, за да отвлекат мис Хардинг. Да вървим! Да видим дали тя е тук или не. И не прави никакви глупости, Еди. Аз няма да позволя да ме заловят още веднъж, а който се опита, ще получи награда, разбираш, нали?

В миг Еди изтича по стълбата и полетя към главната къща.

— Аз съм заедно с вас — каза той. — От кого научихте? Кой може да направи това?

— Не е важно кой ми е казал, но Истебан е откраднал мис Барбара по поръчка на Грейсън.

— Кучето! — извика Еди.

Те полетяха към верандата и чукаха дотогава, докато слугата китаец не отвори вратата. Той подаде главата си и уплашено ги изгледа.

— Мис Хардинг тук ли е? — запита Еди.

— Мис Хардинг спи — каза слугата и вече се готвеше да затвори вратата пред самите им носове, но Били мушна в отвора на вратата

тежката си обувка. В следващия миг той сложи широката си лапа върху лицето на китаеца и го тласна назад. Като влезе в къщата, той започна високо да вика мистър Хардинг.

— Какво има? — запита последният тревожно, показвайки се от спалнята си. — Какво има? Боже мой, това сте вие? Вие ли сте Били Байрн?

— Точно — отговори кратко Били, — но да не губим време в празни приказки. Научих, че мис Барбара е отвлечена тази нощ. Тичайте и вижте.

Антон Хардинг, не казвайки дума, се втурна към втория етаж. Спалнята на Барбара бе пуста. Тогава той побърза долу, където го чакаха младите хора.

Когато той влизаше през едната врата, през другата врата, водеща към верандата, влезе Грейсън. Били дочу стъпките му и се приготви да го посрещне, когато Грейсън влезе, той видя насоченото дуло на револвера към Били. Управителят замръзна на мястото си учуден и отначало изгледа Били, след това Еди и най-после мистър Хардинг.

— Какво значи всичко това? — запита той, обръщайки се към Еди. — Какво прави тук пленникът? Кой ви позволява да го пуснете?

— Не дрънкай много — изръмжа Били. — Шортер не е и помислял да ме пуска! Преди няколко часа аз сам избягах и сега се връщам от стария Хосе, за да попитам, къде е отишла мис Хардинг. Къде е тя?

— Какво общо има тук с мистър Грейсън? — запита нищо не подозирацията Хардинг. — Как може да знае той за похищението? Не разбирам нищо. Как попаднахте вие тук, Били? Защо Грейсън говори за вас като за пленник? Какво знаете за моята дъщеря?

Били с насочен револвер към Грейсън, отговори на Хардинг:

— Ето, този мерзавец е наел пимани, за да похити мис Барбара. Научих всичко това от човека, който бил натоварен да намери верни хора. Изглежда, че Грейсън е готвил Барбара за себе си — и Били хвърли унищожителен поглед върху Грейсън. Аз я видях в полунощ, тъкмо тогава, когато избягах, тъй че не са могли да я отведат много далеч. Сега този нещастник — той пак изгледа Грейсън, — не може да ни помогне много. Той знае толкова, колкото и ние. Пиманите го

излъгали и няма да му доведат девойката. Научих това, но къде са я отвели и какво ще правят с нея — не знам.

При тези думи Били за пръв път отвърна поглед от Грейсън и погледна Хардинг право в очите. Той видя върху енергичното лице на Били израз на безизходен страх, който разкъсваше сърцето му.

Управителят се възползва от този момент, когато Били не го гледаше и изтича бързо към верандата, където стояха четирима войници на Вила, изразяващи недоумение и гняв от бягството на пленника.

В ТЪРСЕНЕ НА БАРБАРА ХАРДИНГ

Били Байрн изскочи като стрела на двора. Управителят силно викаше на четиримата мексиканци, че техния пленник е в главната къща, и когато те погледнаха в тази посока, видяха Байрн с револвер в ръка, отиващ бавно към тях.

Върху устните му играеше усмивка, която те поради разстоянието не можеха да видят, но насоченият срещу тях револвер ги стресна и един от тях свали пушката си.

Обаче той не успя да стреля, защото зад Били се разнесе изстрел и мексиканецът, като се олюля, падна на земята.

Били се обърна и видя, че Еди Шортер тича след него с димящ в ръка револвер.

— Върни се назад! — извика Били. — Това е моя работа.

— В никакъв случай! — отговори Еди. — Те са на страната на подлеца Грейсън.

Войниците действително се приближаваха стреляйки. Куршумите свиреха около двамата американци. Грейсън се присъедини към виластанците. На мястото на сражението дотичаха всички служители, привлечени от първите гърмежи.

Били и Еди стояха твърдо на няколко крачки един от друг. Грейсън изтича да търси прикритие. Били Байрн повали последния мексиканец тъкмо когато служителите пристигнаха. Между тях имаше мексиканци и американци. Ни един не помисли да се застъпи за омразния управител. Те се спряха надалеч от двамата млади хора. Обстоятелството, че Еди бе на страната на Били, спаси последния от неминуема смърт. Еди се ползваше с обич между всички.

— Какво има? — запита един от американците.

Еди им разказа и когато те научиха, че дъщерята на хазаина е отвлечена по поръчение на Грейсън, то в американците пламна страшна злоба.

— Къде е това куче? — завика някой.

— Аз го видях зад сградата на кантората — каза Еди.

— Да вървим! — възкликна друг. — Ние ще го заловим!

— Въже!

Хората говореха с тихи, твърди гласове. На вид изглеждаха спокойни, но върху лицата на всички се четеше непреклонна решителност. Един от тях изтича обратно в помещението да вземе въже. Други се упътиха към задната част на кантората. Грейсън не беше там. Търсенето продължи. Американците вървяха напреде, мексиканците се държаха встрани.

Обискираха цялата къща, пристройките, но не намериха Грейсън. В предното помещение един от американците забеляза, че седлото на Грейсън липсва, те отидоха по-нататък и видяха, че конюшната е отворена и ездовите коне са прогонени.

Скоро Еди Шортер посочи към малките хълмове зад реката. Всички погледнаха в тази посока. Върху гребена на хълма се изкачваше един конник.

— Това е той — извика Еди.

— Дявол да го вземе! — каза Били. — Той повече не ще се върне и не си струва да го преследваме. Във всеки случай не сега, когато трябва да търсим Барбара. Моят кон е на пасбището при вашите. Аз ще отида и ще го хвана. Ще дойдеш ли с мен, Шортер? Може да ми потрябва твоята помощ, защото аз още не умея да си служа с ласо.

Не дочаквайки отговор, той се упъти към пасбището. Американците ги последваха вкупом те заобиколиха конете и ги подкараха към конюшните. Когато Били оседла своя кон и го възседна, видя, че и другите направиха същото.

— Ние сме с вас — каза един от служителите. — Мис Барбара е славно момиче.

Били кимна с глава и се упъти към главния вход. Тук той слезе от коня и заедно с Еди Шортер и мистър Хардинг заобиколи къщата, за да открие следите на похитителите. Мистър Хардинг снабди Били Байрн с карабина, втори револвер и патрони.

Следите водеха през реката нагоре по стръмнината. Около една миля следите бяха не особено ясни, след това изведнъж се загубиха.

— Те са се изкачили в планината — каза Били, когато всички се събраха на съвещание. — Това са пимани от племето на Истебан. Те са я скрили нейде в планината. Трябва да се разделим, за да претърсим всяка педя земя, за да я намерим. Който пръв я намери, ще даде

изстрел, а останалите ще му се притекат на помощ. Най-добре е да се разделим по двама. Ако убият единия, другият може да се спаси и покаже пътя.

Всички се съгласиха с предложението му и се разделиха на двойки. Еди остана с Били.

— Сега на различни страни! — изкомандва Били. — Ние с Еди ще отидем напред, а вие тръгнете встрани от нас. Довиждане, желая ви успех!

И той с бързи крачки се упъти към планината.

Останалите в чифлика мексиканци се събраха на куп и започнаха да беседват оживено. След бягството на управителя те нямаше какво да правят, освен да говорят за своите работи. Заплатата не им бе изплатена поради ограбването на банката. Мистър Хардинг не можеше да намери отникъде пари.

— Защо стоим тук, след като не ни плащат? — каза един от мексиканците.

— Разбира се! — подхванаха в хор останалите.

— Да отидем в Куивака. До смърт ни омръзна този чифлик!

Тези думи бяха посрещнати с всеобщо удовлетворение. След няколко минути те летяха по направление към града.

В Куивака те се спряха пред бирарията.

Не след дълго влезе и старият индианец. Той бе цял потънал в прах от дългото яздене.

— А, Хосе! — извика един от мексиканците от Ел Оробо Ранчо. — Какво правиш тук?

Хосе погледна мексиканците. Порази го, че всички мексиканци са в Куивака. В Ел Оробо Ранчо нямаше обичай да дават отпуск в града на повече от трима-четирима служители.

— Дойдох да купя тютюн и кафе — каза той, — къде са другите? — запита той. — Американците?

— Те гонят Истебан — обясни един от мексиканците. — Той е отвлякъл синьорина Хардинг.

Хосе вдигна двете си вежди, сякаш чуваше за пръв път тази новина.

— И синьор Грейсън ли е с тях? — попита той.

— Синьор Грейсън избяга — продължи мексиканецът. — Искаха да го обесят. Казват, че той е подкупил Истебан.

Хосе отново вдигна вежди.

— Не може да бъде — извика той учуден. — А кой е останал в чифлика? — запита той след малко.

— Само синьор Хардинг и слугата китаец — отговори един от компанията и всички се разсмяха.

— Е, за мен вече е време — заяви старият индианец, — за мен, стареца, пътят не е лек.

Мексиканците повече не обърнаха внимание на него и индианецът отиде да търси коня си. Но като го възседна и излезе от града, той не тръгна на изток, където бе неговата колиба, а се упъти на северозапад.

Сега Хосе отиваше отново при Пезита. Той намери бандита в лагера и дълго говори с него за най-невинни неща. Най-сетне индианецът заговори за целта на своето посещение.

— Хосе току-що се връща от Куивака — заговори той. — Там той пи пиво с мексиканците, които служат в Ел Оробо Ранчо, с всички, чуваш ли ме? Изглежда, че Истебан е отвлякъл прекрасната синьорита на Ел Оробо Ранчо. Мексиканците казаха на Хосе, че всички американци, които живеят в чифлика, са заминали да я търсят, всички, разбираш ли? Странно, че в такова опасно време те оставят Ел Оробо Ранчо без никаква охрана! Там сега е само богатият синьор Хардинг и слугата му китаец.

В палатката, съседна с тази на Пезита, изтегнат върху едно одеяло, лежеше един мъж. Колкото и тихо да говореше Хосе, той вдигна глава и се вслуша. Сега той чуваше всяка дума и лицето му се намръщи. Барбара отвлечена! Старият Хардинг сам в чифлика! И Пезита знае това!

Бридж скочи. Той опасва патрондаша си, взе карабината и изпълзя от задната страна на палатката. След това той тихо се промъкна до мястото, където бяха конете.

— А, синьор Бридж — разнесе се над самото му ухо нечий ласкав глас. — Къде отивате?

Бридж се обърна. Пред него стоеше, ехидно усмихнат Розалес.

— О — отговори Бридж безгрижно, — искам да отида малко на лов. Страшна скука ме е налегнала.

— Да, синьор — съгласи се вежливо Розалес. — Аз също скучая. Искате ли да отидем заедно на лов. Знам едно чудесно място.

— Разбира се, че ще ми бъде приятно — каза Бридж и изведнъж си помисли, че Розалес е натоварен да го шпионира, а може би и да му пусне някой куршум в гърба.

Розалес извика един войник и му заповяда да оседлае два коня и скоро двамата напуснаха лагера. Там, където пътя бе тесен, Бридж пропускаше Розалес напред, и мексиканецът любезно позволяваше на американеца да язди след него.

Ако го ръководеха други съображения, а не шпионаж, той очевидно, чакаше сгодно време.

На онова място, където пътя се спущаше в долината, Розалес неочаквано предложи да завият на север.

— В долината няма никакъв лов — убеждаваше той Бридж.

— Може би ще се намери — безгрижно отговори Бридж, а след това, като нададе учуден вик, посочи с ръка през рамото на Розалес. — Какво е това? — извика той.

Мексиканецът бързо се обърна.

— Аз не виждам нищо — каза той.

— Може би сега ще видите — извика Бридж, насочвайки срещу него дулото на карабината си.

— Синьор Бридж! — извика Розалес. — Какво правите?

— Ако ти е скъп живота — каза Бридж, — слизай веднага от коня си и дръж ръцете си горе. Бързо!

Розалес с мрачно изражение изпълни заповедта.

— Обърни се към мен с гръб — изкомандва Бридж и когато мексиканецът се подчини, Бридж слезе от коня си и свали пояса на Розалес с револвера.

— Сега си върви, Розалес — каза Бридж, — и ако в ръцете ти попадне американец, спомни си, че ти пощадих живота, когато ми бе по-лесно да те убия.

Мексиканецът не отговори нищо, но неговото злобно лице не предвещаваше нищо добро за американеца, който би имал нещастieto да попадне в ръцете му. Той бавно се обърна и тръгна към лагера на Пезита.

„Аз ще бъда на половин път към Ел Оробо Ранчо, помисли си Бридж, преди той да успее да разкаже на Пезита за случилото се.“

След това той отново скочи върху седлото и водейки със себе си коня на Розалес, се упъти към чифлика.

Бридж не знаеше какво се е случило с Били, защото Пезита се постара да не научи нищо. Без да се гледа на това, отсъствието на Били го тревожеше много. Той знаеше, че отивайки в Ел Оробо Ранчо, рискува живота си.

Далеч зад него, Розалес унило вървеше по стръмнината, измисляйки най-ужасни мъчения за първия американец, който би попаднал в ръцете му.

СМЪРТТА НА ЕДИ

Били Байрн и Еди Шортер грижливо претърсиха полите на планината. Те откриха на разстояние около две мили отново следите, но като се изкачиха на планината пак ги изгубиха.

Двамата — и Били, и Еди чувстваха, че случайно са попаднали на верни следи. В тесния планински проход, по който вървяха, се виждаше добре отъпканата пътека. Това бе идеално място за засада и двамата млади хора въздъгнаха свободно, когато изминаха прохода и се озоваха в открита местност.

Тук ясно личеше пътеката. Като погледна напред, Еди видя, че пътеката води към малка зелена горичка, отделяща се в подножието на тъжните сиви скали. Еди издаде радостно възклицание.

— Ние сме на верен път, приятелю — каза той.

— Там трябва да е тяхното село, но аз никога не съм бил из тези места, но се обзалагам, че селото им е там.

Те тръгнаха напред по направление на китната горичка. Понякога я виждаха, понякога при завоите тя изчезваше от погледите им, но все пак това зелено петно беше техния пътеводител. Те повече не се съмняваха, че пътят, по който вървяха ще ги заведе право там. И в това време, когато те подканяха своите уморени коне, чифт блестящи очи ги наблюдаваха от мястото, където бяха първите дървета.

Гъвкавото, бронзово тяло на часовоя лежеше удобно изтегнато на тревата, в края на малкото хълмче, откъдето конниците трябваше да минат, преди да стигнат до селото.

Надалеч от часовоя се намираще извор, чиято вода, осигуряваше напояването на нивите на индианците.

До часовоя лежеше дълга винтовка, нова марка. Очите му, не мигвайки, следяха двете движещи се фигури. Той отдавна бе отгатнал, че това са чужденци.

Друго бронзово тяло пропълзя до часовоя и погледна дръзките бели хора. Той каза шепнешком няколко думи на часовоя и изчезна обратно назад.

Били Байрн и Еди Шортер напредваха по криволичещата пътека. Всеки от тях чувстваше, че всяка минута часовоят можеше да открие тяхното приближаване и че някой куршум може да срази един от двамата. И все пак те не се колебаеха, те рискуваха живота си за девойката, която бе пленена от индианците.

Когато приближиха, Еди забеляза стълб дим, издигащ се между дърветата. Сега той окончателно се убеди, че са попаднали в селото на пиманите.

— Отваряй си очите на четири — каза Еди, когато се спуснаха от оврага, от който, съдейки по неговото разположение, пътеката водеше направо в селото. — Ако искат да ни заловят, то ще бъде именно тук.

Като потвърждение на тези думи, над тях се раздаде изстрел. Еди трепна, подскочи върху седлото си и се залови за гърдите.

— Аз съм ранен — каза той с почти спокоен тон.

В отговор револвера на Били изгърмя по направление на мястото, откъдето дойде изстрела. След това Били се обърна към своя спътник.

— Сериозно ли си ранен? — запита той.

— Да, струва ми се, че е така — отговори Еди със слаб глас. — Какво да правим? Да се скрием ли тук, или да се завърнем обратно за останалите.

Над тях отново се раздаде изстрел и коня на Еди се строполи. Но този път Били видя стрелящия човек и отново даде изстрел — бронзовото тяло се претърколи по тревата.

— Струва ми се, че ще трябва да останем тук — каза Били, гледайки тъжно ранения Еди.

Еди стана, но веднага се олюля и побледня като платно. Били скочи от коня си, за да го подкрепи. Отново се раздаде изстрел и коня на Били Байрн се строполи на земята.

— Дявол! — изруга високо Били. — Трябва да се измъкнем оттук.

И като взе на ръце ранения си приятел, той изтича под прикритието на скалата, от чийто връх индианците ги обстрелваха. Плътно притиснати до скалата, те бяха вън от обсега на изстрелите, но Били не се успокои от това.

Малко по-горе по направление на селото, Били видя едно място, което според неговото мнение представляваше великолепен пункт за защита. Там планината бе по-малко стръмна и имаше малка падина.

Към това именно място се упъти Били, като вдигна Еди на рамото си. Бедното момче страдаше ужасно, но Еди ухапа устните си, сподави виковете си, страхувайки се да не привлече вниманието на неприятеля по време на тяхната прибежка.

Над тях бе все така тихо. Обаче Били знаеше, че кръвожадните врагове се прикриват към края на скалата, търсейки жертвите си.

Ако може да стигне мястото, преди пиманите да го видят!

Малкото минути, които бяха потребни, за да изминат разстоянието от двеста метра се сториха на Били цяла вечност. Найсетне той вмъкна почти безчувственото тяло на Еди в теснината в самия край на пещерата, която те откриха като една малка естествена крепост, добре приспособена за защита.

Отгоре бяха запазени от изстрелите на индианците от грамаден къс скала, надвиснала над тях.

Други по-малки скали ги защитаваха от флангово обстрелване. Щом Били скри Еди в безопасното място, той се зае трескаво да приготви малък бруствер^[1] от страна на селото, от което трябваше да се очаква нападение.

Като устрои направеното укрепление, той направи същото и от другата страна. След това той се обърна към Еди, като не престана да следи и за безопасността на тяхното убежище.

Момчето лежеше на едната си страна и стенеше глухо. Кръв багреше устните му и ноздрите му и когато Били Байрн разтвори ризата му и видя зеещата рана на гърдите му, едва тогава разбра колко сериозно е положението на другаря му. Еди почувства докосването на ръцете му и отвори очи.

— Мислиш ли, че е настъпил краят ми? — запита той с безпокойство.

— Нищо подобно! — излъга Били. — Драскотина. След два-три дни ще бъдеш отново здрав.

Еди унило поклати глава.

— Искам да ти повярвам — каза той. — През цялото време аз мечтаех да се върна у дома и да видя майка си. За нищо друго не съм мислил от деня, когато ми каза, че си видял майка ми и че тя тъжи за мен. Виждам я сега така ясно, като че ли съм вкъщи. Майка ми вечно като че ли бе заета. Ох, колко съжалявам, че с мен се случи тази история, тъкмо когато мислех да се върна у дома!

Били не знаеше какво да му каже. Той погледна навън, търсейки неприятеля.

— Вкъщи! — прошепна Били.

— Вкъщи! — повтори Еди.

— Ти ще отидеш вкъщи, мое момче — успокои го ласкаво Били. — Момчетата сигурно са чули гърмежите. Те ще ни дойдат на помощ. Тогава ние ще се справим с индианците и ще те отнесем в Ел Оробо Ранчо, а там ти ще се оправяш бързо.

Еди погледна Били и се опита да се усмихне. Той сложи своята отслабнала ръка върху ръката на Били.

— Благодаря ти, приятелю! — прошепна той едва чуто. — Аз зная, че не казваш истината. Но все пак ми е приятно, че ми казваш това!

Били не можа да измисли по-подходящ отговор, освен този:

— Ах, дявол!

— Слушай — започна Еди след минута мълчание, — ако ти някога се върнеш в Америка, обещавай ми, че ще се видиш с моите родители. Кажи им, че се готвех да се върна вкъщи завинаги. Кажи им, че умрях в честна смърт, тъй както моя вуйчо, сражавайки се.

— Ясно — каза Били, — ще им кажа всичко! Ах! Гледай, идват насам.

И при тези думи той се просна на земята тъкмо в минутата, когато куршума се заби в скалата над главата му.

Той се вдигна тихичко на лакти, държейки оръжието си между два камъка, съставлящи неговия бруствер. След това той пъкна дулото на пушката в процепа, прицели се и пусна ръка.

— Улучи ли? — запита раненият.

— Да — каза Били и стреля отново. — Пак улучих! Мисля, че сега няма да дойдат тъй скоро при нас. Те вероятно са мислели, че ние спим.

Около два часа Били не видя и не чу неприятеля, макар няколко пъти да издигаше над прикритието си шапката, да ги предизвика да стрелят. Вече се здрачаваше, когато до ушите им достигна слаба пушечна стрелба.

— Каубоите идват! — прошепна Еди с напукани устни.

Стрелбата продължи около половин час, след което се възцари пълна тишина. Еди започна да бълнува. Той говореше непрекъснато за

Канзас, за майка си и няколко пъти поиска вода.

— Потърпи, момчето ми — молеше го Били. — Момчетата скоро ще дойдат тук и тогава ще имаш, колкото искаш вода.

Но каубоите не идваха. Били стана, за да разкърши краката си и да разбере положението. Той мислеше дали да се опита да слезе в долината, където може би ще срещне каубоите.

В това време, когато той сериозно обмисляше тази крачка, се раздаде пушечна стрелба и Били Байрн падна напред върху земята.

— О, Боже! — извика Еди. — Улучиха те! Улучиха те!

Байрн се помръдна и се опита да стане.

— Едва не ме убиха! — каза той и с труд се изправи на колене.

През бруствера той видя около половин дузина индианци, които тичаха към малката крепост. Били видя всичко това през червеникава мъгла, която покриваше очите му. С проклетие той скочи на крака. Цялото му тяло до кръста бе изложено на неприятеля, но той не помисли за това. Той се прицели бързо в индианците, тичащи сега в открито пространство. Те тичаха с диви викове, понякога се спираха, за да стрелят върху безразсъдния бял човек, представляващ такава хубава мишена.

Но бързината им пречеше в точността. Куршумите пищяха и свиреха, удряйки се в скалата, пробиваха панталоните, шапката, а той все продължаваше да стои прав, стреляйки хладнокръвно в нападателите.

Един след друг пиманите падаха, докато най-сетне последният индианец, бясно нахвърлил се върху белия човек, не падна сразен от куршум в челото пред самия бруствер.

Еди Шортер с мъка се повдигна на лакти, за да следи сражението. Когато то свърши, той се отпусна назад и кръв бликна от устата му.

Последният пиман падна, за да умре след него и Еди. Виждайки го в това състояние, Били се отпусна на колене около умирация и сложи главата му върху своята ръка.

— Ти трябва да лежиш мирно — каза той на Еди. — Не е хубаво да се движиш.

— Струваше си да погледа човек — прошепна Еди. — Истинско сражение! Колко смело се държа ти, един срещу всички!

— Чудно, че момчетата още не идват — каза Били спокойно.

— Да — отговори с въздишка Еди. — Сега е време да се доят кравите и аз реших тази вечер да отпътувам в Шоуни. Какви вкусни сладки прави мама!... Аз...

Били Байрн се наведе ниско, за да долови едва промълвените думи на умиращия.

Възможно ли бе в очите на най-грубия мъж в западната част на Чикаго да трепне и блесне сълза.

Гласът затихна. Били положи безжизнената глава на земята и отпусна ръце.

Вечерта измина и настъпи нощ, но тя не донесе за Били Байрн нито нова атака, нито помощ. Куршумът, който го бе свалил за момент, бе само одраскал челото му. Макар лицето да бе изцапано с кръв, тази рана никак не му пречеше и още щом стана тъмно, той започна да мисли как да напусне крепостта си.

Най-напред той взе от Еди патрондаша с патрони, които можеха да му потрябват и разни дреболии, които искаше да предаде на родителите му за спомен, след което измъкна затвора на пушката на Еди, за да направи оръжието негодно.

— Колко ми е мъчно, че не мога да те погребя, приятелю! — бяха последните думи на Били, когато прескочи през бруствера и изчезна в тъмнината.

[1] бруствер — земен насип. Б.пр. ↑

СЕЛОТО НА ПИМАНИТЕ

Били Байрн внимателно пълзеше в тъмнината. Но той не отиваше натам, където го очакваше спасение и безопасност, а пълзеше нагоре по стръмната планинска пътека, която водеше право в селото на пиманите.

Скоро той дочу гласове и когато измина още малко разстояние, пред очите му изведнъж се откри страхотна картина.

В тъмнината на нощта, сред грозните и страшни планини, из улиците на индианското село горяха големи огньове, хвърлящи отблясъци върху бронзовите лица и ниските хижи. Няколко жени ридаеха гръмко. Били се досети, че това са вдовиците на убитите от него индианци.

Били пропълзя по-наблизо, криейки се в храстите, които растяха в изобилие наоколо. Той се учуди на непредпазливостта на индианците, които не бяха поставили часовой. Изведнъж му дойде на ум, че онази стрелба, която той и Еди слушаха през деня, не е означавала нищо друго, освен пълното унищожаване на останалите американски каубои от Ел Оробо Ранчо. Така можеше да се обясни безгрижността на индианците...

„Сега значи е мой ред!“ — помисли си Били и се примъкна още по-близо до хижите. Той следеше зорко за всичко и се вслушваше във всеки шум, но никъде нямаше признак от онази, която търсеше.

До полунощ той лежа скрит в храстите и през цялото време жените продължаваха да вият. След това индианците се пръснаха по хижите си и в селото се възцари тишина.

Тогава Били се примъкна още по-близо. Той гледаше всяка хижа с жаден поглед.

В коя е скрита Барбара?

Той забеляза онези хижи, в които индианците влязоха. Имаше три хижи, в които никой не влезе. Трябваше най-напред да прегледа тях.

Нощта бе тъмна. Луната още не бе изгряла, само догарящите огньове хвърляха наоколо неясна, колеблива светлина.

Държейки се в сянка, Били Байрн пропълзя още по-близко. Ето, той се озова редом с хижата, която първа бе привлякла вниманието му.

Няколко минути той лежа, ослушвайки се напрегнато към най-малкия шум, но в хижата бе съвсем тихо. Той пропълзя към вратата и погледна. Пълен мрак царуваше вътре.

Били смело прекрачи вътре в хижата. Ако той не може да види, то едва ли ще могат да видят и него.

Той внимателно стъпваше по мекия под, като се спираше често, ослушвайки се напрегнато. Най-сетне той дочу пред себе си лек звук. Пръстите му стиснаха револвера, който държеше, готов в дясната си ръка. Били искаше да избегне излишния шум.

Той отново дочу същия звук. Сега звукът напомняше изплашена въздишка на жена. Били издаде глухо ръмжене, изкусно напомняйки ръмженето на куче.

Отново дочу въздишка, а след това женски глас произнесе на чист английски език:

— Махай се оттук! Били каза шепнешком:

— Ш-ш-т! — и на пръсти се приближи.

Като протегна напред ръце, той скоро се докосна до човешко тяло, което с вик се отдръпна.

— Барбара! — прошепна Били, навеждайки се над нея.

Ръката ѝ пипнешком го намери в тъмнината и го залови за ръкава.

— Кой си ти? — запита тих глас.

— Били — отговори той. — Сама ли си тук?

— Не, пази ме една бабичка — отговори девойката.

В същия момент те усетиха наоколо някакво движение. Някой бързо изтича край тях и изчезна през вратата.

— Това е тя! — извика Барбара. — Тя те е чула и сега ще вдигне тревога.

— По-бързо! По-бързо! — отговори Били, помагайки ѝ да стане.

Но още не бяха успели да излязат от хижата, когато писъците на бабичката събудиха селото.

Били пхна в ръката на Барбара един револвер.

— Ще се сражаваме — каза той. — Но по-добре е да умрем, отколкото да останем живи между тези дяволи.

Когато излязоха от хижата, индианците вече тичаха на разни страни. Бабицката стоеше сред селото и виеше с писклив, пронизителен глас. Били, държейки Барбара пред себе си, тръгна навън от селото.

Той не стреляше, надявайки се, че няма да бъдат забелязани. Но едва изминаха десетина крачки, когато пушечен изстрел заглуши шума от гласовете и куршумът изсвири край тях.

Индианците, разбудени от сън, още не можеха да съобразят какво точно се е случило.

Те си въобразяваха, че са нападнати от голям отряд и се уплашиха. Този страх ги държа няколко минути в бездействие и в продължение на тези минути Били и Барбара успяха да достигнат върха на скалата, от която най-напред индианците бяха обстрелвали Били и Еди...

Тук не можеха да ги видят.

Били почти тичаше, носейки девойката на силните си ръце.

— Ако успеем да достигнем до предпланинските хълмове, тогава, струва ми се, ще се измъкнем от ръцете на тези дяволи. Тогава призори ще стигнем реката и оттам Ел Оробо Ранчо. Това е доста дълъг път, но ще трябва да го изминем. Ако денят ни завари в земята на пиманите, ние сме загубени.

— Само дано успеем да се промъкнем край часовоя — отговори Барбара.

— Покрай какъв часовоя? — запита Били. — Аз не видях нито един, когато влязох в селото.

— През нощта часовоят стои на пътя — отговори момичето. — Денем обаче той идва по-близо до селото, на върха на тази скала, откъдето може да наблюдава цялата долина. Но нощем часовоят винаги стои долу, в най-тясното място на пътя.

— Добре, че ме предупреди — каза Били. — Аз мислех, че сме го оставили зад нас.

След това те тръгнаха по-внимателно и когато стигнаха онази част на пътя, където можеше да срещнат часовоя, Барбара още веднъж предупреди Били.

В себе си Били проклинаше нощната тъмнина, скриваща от погледа им всичко, което се намираше по-далеч от две крачки. Обаче тъкмо тази тъмнина ги спасяваше от техните врагове. Те стигнаха до мястото, където по думите на Барбара трябваше да се намира часовоят. Били почувства как пръстите на Барбара се впиха силно в лявата му ръка и това докосване извика у него сладостен трепет.

Изведнъж черна сянка израсна пред тях и без предупреждение почти в упор изтрещя гърмеж.

НАПАДЕНИЕ НАД ЕЛ ОРОБО РАНЧО

Антон Хардинг ходеше нервно по верандата на главната къща в очакване на новини от онези, които отидоха да търсят дъщеря му.

Всяко случайно облаче прах, издигнато от вятъра в равнината на юг от чифлика пробуждаше в него радостна надежда, но всеки път тази надежда оставаше напразна.

На северозапад се показва конник. Мистър Хардинг печално поклати глава. От тази страна не можеше да дойдат новини от Барбара обаче той не откъсваше поглед от конника, докато последният не влезе в двора на чифлика и не се спря пред стълбата на верандата.

Само тогава мистър Хардинг позна пристигналия.

— Бридж! — извика той. — Какво те носи тук? Нима не знаеш, че си в опасност, идвайки тук? Генерал Била ще помисли, че ние те крием.

Бридж скочи от седлото и изтича на верандата.

— Колко души имате, на които можете да разчитате — запита той, като не обърна внимание на протестите на Хардинг.

— Нито един! — отговори Хардинг. — Защо питаш?

— Нито един ли? — извика Бридж с отчаян глас. Нима нямате слуга китаец и двама мексиканци?

— О, да, разбира се — съгласи се мистър Хардинг. — Но защо питате?

— Пезита идва да разруши Ел Оробо Ранчо. Вероятно той е вече много близо. Извикайте хората. Ние ще съберем в къщата всичкото оръжие и ще барикадираме входовете. Може би ще успеем да им окажем съпротива. Знаете ли нещо за мис Барбара?

Антон Хардинг поклати глава.

— Е, значи, ние ще трябва да останем тук — каза Бридж. — Ако мис Барбара бе намерена, бихме се опитали да избягаме, но сега ние сме длъжни да чакаме онези, които са отишли да я търсят.

Мистър Хардинг извика двамата мексиканци, а Бридж изтича в кухнята и заповяда на китаеца да отиде в къщата. След това бившият

книгководител събра всичкото оръжие и патрони в главната къща. С помощта на другите той укрепил прозорците и вратите на първия етаж.

— Ние ще водим боя от първия етаж — обясни той на Хардинг. — Ако Пезита доведе със себе си твърде многочислен отряд, ние ще удържим дотогава, докато ни пристигне помощ от Куивака.

— Позвънете веднага по телефона. Може би Вила ще изпрати един отряд. Той е длъжен да ви защити от бандитите! Аз предполагам, че Вила и Пезита не изпитват един към друг особено приятелски чувства.

Антон Хардинг се приближи до телефона и позвъни в централата на Куивака.

— Кажете на телефонистката — закрещя Бридж, гледащ през дупката на забарикадирания прозорец, — че те вече идват и че по всяка вероятност най-напред ще прережат телефонната жица.

Хардинг предаде по телефона молбата си за помощ. След това в стаята за момент стана тихо, докато слушаше отговора на телефонистката.

Бридж гледаше въпросително Хардинг. Внезапно той видя, че старецът почервеня и извика:

— Невъзможно! Господи! Нима това е истина! — след това той окачи слушалката и върху лицето му се изписа отчаяние.

— Какво има? — извика Бридж.

— Вила открито се обявява против Америка — отговори Хардинг унило. — Телефонистката, която очевидно е приятелски настроена към нас ми обясни цялата работа. Тъкмо сега Вила се готви да настъпи в Ново Мексико с двадесет и пет хиляди войници. Ето резултата на нашата безумна империалистическа политика през последните години! Голямото гонение против нас е започнало. Днес без никакъв съд са обесили в Куивака трима американци. Това е ужасно! Ние сме обречени на гибел! Дори ако отбием нападението на Пезита, в никакъв случай не ще можем да се доберем до границата.

— Да, работата е лоша! — съгласи се Бридж. — По-лошо нещо не може и да се помисли. Във всеки случай, докато сме тук и докато имаме бойни припаси, ние ще се съпротивяваме. Ще бъдете ли на наша страна? — обърна се той към китаеца и двамата мексиканци.

Те го увериха, че не изпитват любов към Пезита и предпочитат да се сражават против него.

— Отлично! — извика живо Бридж. — А сега да се качваме горе! След пет минути ще те навлязат в двора и ние трябва да ги посрещнем така, че изведнъж да оглушеят.

Той ги изведе горе, където и петимата заеха позиция до прозореца на предната фасада. Неприятелският отряд от двадесет души летеше към чифлика.

— Пезита е с тях! — каза Бридж. — Ето го — онзи малкия върху сивия кон. Почакайте, нека се приближат по-наблизо, тогава ще ги нагостим. Пазете патроните, защото нямаме много.

Пезита, неочакващ никакво съпротива, смело влезе в двора. Малкият отряд се спря до кантората. Трима войници се втурнаха в сградата, за да търсят жертви.

Като не откриха никого, те се упътиха към главната къща.

— Легнете! — изкомандва Бридж на другарите си. — Не трябва да ни видят! Не стреляйте, докато не ви кажа.

Конниците се приближаваха сега бавно. Бридж почака, докато не стигнаха съвсем близо до сградата и тогава изкомандва:

— Огън!

От горните прозорци, звънейки се посипаха стъкла. Трима войници се олюляха и паднаха от седлата си. Два коня също се строполиха. Останалите конници с проклетия обърнаха конете си и в галоп се отдалечиха към кантората, преследвани от огъня на защитниците на чифлика.

— Началото не е лошо — извика Бридж. — Готов съм да се обзаложа, че мистър Пезита е донякъде опечален. Ето, те влязоха в сградата на кантората. Вероятно там ще обсъдят положението и ще наберат мъжество за нова атака.

— Вие двамата — продължи той, обръщайки се към мексиканците, — заемете позиция на западната и южната страна. Синг може да остане тук с мистър Хардинг, а аз ще взема северната страна срещу кантората. Стреляйте в първия, който се покаже. Ако успеем да се задържим до настъпването на нощта, тогава може би ще успеем да се измъкнем оттук. Те вероятно ще се опитат да подпалят сградата.

Едва след четвърт час последва втората атака. Петима войници се спуснаха към северната част на къщата, но когато Бридж поразил един от тях, преди да измине десет крачки и рани втория, а останалите отстъпиха, търсейки прикритие.

Няколко пъти Пезита се опита да се приближи до къщата с войниците си, но всеки път атаката му бе отбивана и най-сетне той се отказа от намерението си да подпали къщата или да я превземе с щурм.

— Те очакват настъпването на тъмнината — каза Бридж на мистър Хардинг, след като се прекрати стрелбата. Ние сме загинали, ако каубоите не се върнат навреме!

— Не можем ли да се измъкнем оттук, когато се стъмни? — запита Хардинг.

— Та това е едничката ни надежда, ако не ни дойде помощ — отговори Бридж.

Но когато нощта настъпи и обсадените направиха опит да напуснат къщата, те бяха посрещнати с град от куршуми.

Един от мексиканците падна ранен смъртоносно. Едва успяха да го вмъкнат в къщата и да затворят вратата, когато петима войници на Пезита се нахвърлиха на укреплението им.

С мъка успяха да ги прогонят. Отново настъпи прекъсване, но всяка надежда за бягство бе изгубена и Бридж каза на защитниците да заемат предишните си постове в горния етаж, откъдето лесно можеха да наблюдават движението на неприятеля.

Докато се нижеха бавно уморителните часове, защитниците бяха обзети от безнадеждно отчаяние. Патроните бяха почти изстреляни — на всеки човек оставаха по няколко патрона. Атаката се започна отново при разсъмване. От всички страни се разнасяха пушечни изстрели и дивите викове на бандитите. От настъпилите в началото на двадесет войници едва бяха останали дванадесет, но те попълваха количествената загуба с честите гърмежи и свирепи диви викове.

Този път те стигнаха до верандата и започнаха да трошат главната врата...

БЯГСТВОТО

Като дочу толкова близо до себе си пушечен изстрел, Били Байрн бързо тласна Барбара встрани и се хвърли напред, за да залови човека, който преграждаше пътя към свободата.

Часовоят беше очевидно изненадан и уплашен повече, отколкото те. Неговият прибързан изстрел не нанесе никому вреда. Били Байрн се хвърли тъй стремително към него, че индианецът не успя да напълни още веднъж пушката си. Двамата се търколиха на земята, при което всеки се стараеше да залови противника си за гърлото. Но по сила и ловкост пимана превъзхождаше Били.

Барбара Хардинг изтича към борещите се, за да помогне на своя защитник, но двамата противници се търкаляха по земята, сплетени в кълбо и тя не можеше да нанесе никакъв удар, страхувайки се да не нарани Били. Скоро тя видя, че Били не се нуждае от нейната помощ. Главата на индианеца бавно се навеждаше напред под стоманените пръсти на Били, раздаде се хрущенето на шийните прешлени и пиманът се отпусна мъртъв.

Били Байрн скочи на крака и каза:

— Да вървим! Трябва да бързаме! Изстрелът може да доведе индианците тук.

И те отново се впуснаха да бягат по непознатия път в тъмнината на нощта.

Те вървяха през цялото време мълчаливо. Били държеше момичето за ръка и я подкрепяше при трудните и опасни места. Те вървяха все напред и напред. Вече се зазоряваше. Някъде далеч пред тях се разнасяха пушечни изстрели. Били не можеше да разбере какво означава това. Когато се приближиха до чифлика и той се убеди, че изстрелите достигат оттам, Били ускори крачките си.

— Някой обстрелва чифлика — каза той. — Интересно, кой ли ще е?

— Вероятно, твоят приятел Пезита — забеляза ядовитото момичето.

Били не отговори нищо.

Те достигнаха до реката и тъй като Били не знаеше къде е брода, той скочи във водата, увличайки със себе си и девойката. В дълбоките места той плуваше, а Барбара се залавяше за раменете му. Така те бързо се озоваха на другия бряг.

Били за минута се спря, за да изцеди водата от дулото на револвера си, а след това се спусна към чифлика, откъдето достигаше шума на сражението.

* * *

В чифлика бе ужасен ад. В мига, когато Бридж забеляза, че неколцина от нападателите достигнаха горната площадка на верандата, той извика при себе си мексиканеца и китаеца и им заповяда да го последват в долния етаж, откъдето можеха лесно да отбият новата атака. Той убеди мистър Хардинг да остане горе.

Десетина войници яростно блъскаха вратата. Едната половина вече се бе почти разцепила и Бридж можеше да вижда през направената цепнатина фигурите на бандитите. Той издигна пушката си и стреля.

Дочу се вик и един от нападателите се строполи. Останалите яростно проклинаха.

Тримата защитници дадоха по още няколко залпа, а след това забелязаха, че китаецът е престанал да стреля.

— Какво има? — запита Бридж.

— Нямам вече патрони — отговори той сочейки празния си патрондаш.

В същия момент мексиканецът хвърли винтовката си и изтича към противоположния край на стаята. Целия му запас от куршуми бе изчерпан, а заедно с това го бе напуснало и мъжеството. Бягството оставаше единствения изход.

Бридж не направи опит дори да го задържи. Той сам би избягал, но не искаше да остави Антон Хардинг.

— Бягай и ти, Синг — каза той на китаеца, стреляйки още веднъж през цепнатината. Ти повече не можеш да ни помогнеш с

нищо. Може би те всички са от тази страна и ти ще успееш да се измъкнеш.

— Аз отивам — отговори с готовност Синг и изчезна през прозореца.

В същото време вратата рухна и около шестима войници, сред които бе и Пезита се втурнаха в стаята.

Бридж стоеше в подножието на стълбата и държеше карабината с приклада нагоре, защото бе изстрелял и последния си патрон. Той знаеше, че трябва да умре, но бе решил скъпо да продаде живота си, защитавайки бащата на любимата девойка.

Пезита видя по неговата поза, че няма патрони. Той тласна пушката на войника, който се готвеше да застреля Бридж.

— Почакайте — изкомандва той. — Той няма патрони. Предаваш ли се? — запита той Бридж.

— Не и преди да счупя главите на един от твоите приятели — отговори Бридж.

Пезита вдигна рамене.

— Отлично! — каза той. — Все ми е едно. Внимание! — обърна се той към своите хора. — Прицелете се!

Десет пушки се насочиха към Бридж. При мрачната светлина на утрото лицата на мексиканците правеха страхотно впечатление. Лек трепет мина по тялото на Бридж, но след това той се изправи и усмихвайки се, погледна Пезита в лицето.

В прозореца, през който избягаха китаеца и мексиканеца, изведнъж се появи фигурата на мъж. Той обхвана с бърз поглед сцената в стаята.

— Ей! — завика той неистово. — Не правете глупости! — и скочи в стаята.

Учуденият Пезита се обърна към новодошлия и не успя да издаде заповед да стрелят.

— Ах — извика той. — Скъпи капитан Байрн! Вие идвате тъкмо навреме, за да се полюбувате как ще заплати за своите престъпления този шпионин и изменник.

— Ще видим! — изръмжа Били и се прицели в него.

Той бе дошъл тъкмо навреме, за да спаси живота на човека, който обичаше Барбара и когото, както мислеше Били, тя също обича.

— Долу оръжието! — изкомандва Били на войниците. — Кажим им да свалят пушките си, Пезита. Иначе ще пусна един куршум в твоята глава!

Пезита, безсилен да се противопостави, изпълни заповедта.

А сега, дайте тук патроните си! — извика Били и когато патроните бяха сложени на пода до краката му, той заповяда на Бридж да разоръжи началника на бандитите.

— Жив ли е мистър Хардинг? — запита той Бридж, и като получи утвърдителен отговор, извика на стареца да слезе долу.

Скоро след това мистър Хардинг се спусна долу, в стаята влезе и Барбара.

— Сега трябва да бягаме — заяви Били. — За никого от нас не е безопасно да остане тук, дори ако смятате генерал Вила за ваш приятел. Всъщност той не обича американците.

— Сега ние знаем това — каза мистър Хардинг и съобщи на Били всичко, което бе научил от телефонистката.

Били заповяда на Пезита и неговите войници да вървят напред и всички се упътиха към кантората.

Американците се въоръжиха с отнетото от бандитите оръжие. Китаецът и слугата — мексиканец, които се бяха скрили наблизо, когато видяха, че бандата на Пезита е победена, се присъединиха към Били. Тогава по заповедта на Били натовариха останалото оръжие върху свободните коне и малкият отряд тръгна на път.

— Аз мисля — забеляза Бридж, — че на първо време ние няма защо да се страхуваме от преследване.

Но преследвачите се появиха по-рано, отколкото предполагаша.

Те стигнаха до хижата на Хосе, когато на запад се показа отряд.

Били изкомандва да се увеличи бързината, за да избягнат срещата. Но скоро стана ясно, че непознатите не желаят да ги оставят да отминат. Те измениха направлението си и в галоп полетяха към бегълците.

— Не би било зле да открием срещу тях огън — каза Били. — В тази страна ние не можем да имаме приятели.

— Не е ли по-добре да почакаме малко? — предложи миролюбивият мистър Хардинг. — Може да направим грешка!

— Не ще бъде грешка, ако повалим някой от тези мексиканци — отговори Били.

Той се вгледа в един от конниците и скоро позна един от тях.

— Това е Розалес! — извика той. — Щом той е с отряда, може да стреляме със спокойно сърце! Той е главният помощник на Пезита!

Били извади револвера си и стреля срещу бившите си другари. Бридж последва примера му. Отрядът на Розалес задържа бързината на конете си. Били скри револвера си и извади карабината.

— Вървете напред! — каза той на мистър Хардинг и на Барбара. — Бридж и аз ще задържим тези дяволи.

След това той спря коня си и се прицели в купчината конници. Един от бандитите се строполи от седлото и сражението пламна.

За щастие на американците с Розалес бяха малко хора, а самият Розалес не беше привърженик на сражение на открито. Цяла сутрин той се движеше около бягащите американци. Привечер Били забеляза, че Розалес изпраща един от войниците назад.

— За подкрепление! — поясни Били.

Следващия ден премина спокойно. Те не срещнаха нито един отряд мексикански войници и си го обясниха с полученото известие за готвещото се нападение от Вила върху американския пограничен градец.

— Хубаво би било, ако можем да стигнем до границата, за да предупредим навреме нашите! — каза Били загрижено. — Но затова няма защо да мислим. Не ще е зле, ако успеем да преминем границата утре.

През целия ден той почти не говори с Барбара, защото охраняваше тила. Не можа също да поговори и с Бридж.

Били знаеше, че Бридж не се досеща за неговата любов към Барбара и затова не можеше да обвинява Бридж, но той не можеше да се помири с обожанието, което ясно проличаваше във всяко обръщение на Бридж към девойката.

Нощта настъпи. Бегълците виждаха умората на конете, които едва поемаха дъх, че им е нужна почивка. Самите те също изнемогваха от умора и когато пред тях се показва някакъв чифлик, те решиха да се спрат.

Там те откриха трима американци, които бяха в пълно неведение относно предстоящия набег на генерал Вила. Като научиха това, те се зарадваха от пристигането на шестимата въоръжени хора.

Розалес и неговият малък отряд през цялото време следваше по петите бегълците и се спря недалеч, във от обсега на изстрелите.

Починаха си, въпреки че Били упорито настояваше да тръгнат незабавно на път, докато неприятелят не е получил подкрепление, каквото сигурно очакваше. Но никой не искаше да го слуша и когато след няколко часа се приготвиха да тръгнат, оказа се, че пътя им е преграден...

БИЛИ РАЗЧИСТВА СМЕТКАТА СИ С ПЕЗИТА

Настъпи нощта... Малкият отряд започна да оседлава отново конете, но работата им бе прекъсната.

Китаецът и Бридж, които стояха на пост откъм страната, където бе отрядът на Розалес, наблюдаваха зорко. Изстрелът, даден от Бридж, ги предупреди за опасността.

Като стреля, Бридж извика на всички да се прибират в къщата.

— Те са около петдесет души! — завика той. — Бягайте!

Били и братята Кларк скочиха върху конете и се притекоха в помощ на Бридж, който стреляше непрекъснато по приближаващия се неприятел.

Отрядът на Пезита настъпваше. Те бяха почти стигнали до къщата, когато Бридж падна от коня си. Били едничък забеляза това.

Той скочи от седлото и без да се колебае изтича към Бридж и го вдигна. Куршумите свиреха наоколо им, някакъв конник, който бе изпреварил другарите си, летеше в галоп към Били с наведена сабя.

Били, който случайно се огледа назад, забеляза навреме опасността, сабята почти бе готова да се стовари върху главата му. Той остави Бридж и отскочи. Сабята профуча във въздуха.

Преди конникът да успее да се опомни, Били подскочи към него, сграбчи го през кръста и го смъкна от коня.

— Розалес! — извика той и с цялата сила на мощните си мускули му нанесе удар право в лицето.

Раздаде се хрущене на счупени кости, бликна кръв и капитан Розалес се строполи мъртъв.

Били отново вдигна Бридж и този път безпрепятствено стигна до къщата, макар от лявата му ръка да течеше струя кръв.

Бандата заобиколи къщата и през цялата нощ обстрелва прозорците и вратите. Шепата защитници се сражаваха храбро. Но те все по-силно чувстваха безполезността на своите усилия. От деветте

защитника един бе убит, трима ранени, а числото на нападателите, като че ли не намаляваше.

Били прекара цялата нощ, лежейки по корем до прозореца и непрекъснато стреляше.

Най-сетне той скочи от своя пост.

— Идете всички в задната част на къщата и открийте силен огън — каза Били на другарите си. — Ще се опитам да се промъкна навън.

— Къде ще отидеш? — запитаха братята Кларк.

— На север — отговори Били. — Ще отида да доведа на помощ американската войска.

— Но тя няма да премине границата! — каза мистър Хардинг. — Вашингтонското правителство няма да позволи това!

— Ще видим! — отсече Били.

— Ще те убият! — забеляза Кларк.

— Оставете това на мен — отговори Били. — Бъди готов да отвориш тази врата, когато аз ти кажа и веднага ще я затвориш, щом изляза.

Той изведе коня си от страничната стая и го възседна.

— Отваряй! — извика той.

Прейс Кларк отвори вратата, Били пришпори коня си и се наведе над шията му. След секунда той полетя навън и усилената стрелба показваше, че са го забелязали.

Като стрела, пусната от лък, конят полетя по гладката равнина.

Пушечните изстрели само направиха уплашеното животно още по-бързо.

До прозореца стоеше Барбара и като хипнотизирана гледаше в далечината, докато Били не се скри в неясната светлина на зората. След това, като въздъхна тежко, тя зае мястото си около ранения бълнуващ Бридж, поставяйки му компреси.

Първите лъчи на дневната светлина озариха небето. Пезита даде знак за решителен щурм. Всяка надежда за спасение напусна нещастните бегълци, когато неочаквано откъм запад достигна тропот от множество копита.

— Вила! — простена с отчаяние Кларк. — Сега сме загинали!

При слабата светлина на деня те видяха колона конници, разгънати в дъга.

Бандитите също следяха тази колона и престанаха да стрелят. Защитниците на къщата се струпаха по малките прозорци.

— Гледайте! — завика изведнъж Месон. — Виждате ли какво се развява над тях?

— Родни флагове! — възкликна Прайс. — Флаговете на американския кавалерийски полк!

Пезита откри огън срещу колоната.

Бе станало светло. Наблюдаващите от прозореца виждаха ясно фигурите на сражаващите се. Най-напред летеше гигантската фигура на един мъж, облечен в странни дрехи, напомнящи по-скоро дрехите на бандит, а не униформата на американски войник. Барбара го забеляза първа.

— Ето, това е мистър Байрн! — извика тя. — Той е довел войниците!

— Но как е възможно това? — възрази един от братята Кларк. — Той не е имал време да стигне границата!

— Обаче това е той — каза мистър Хардинг. — Разбира се, че това е странно. Не разбирам въобще как американските войници са преминали границата!

Бандитите на Пезита бяха разколебани и скоро настъпи смут в редиците им, но Пезита обърна коня си срещу Били.

— Предател! — закрещя той. — Умри!

Били почувства опарване по лявата си ръка, но дясната му ръка бе здрава. Той презрително погледна този човек. Това ли е освободителят на Мексико? Как не! Прост авантюрист, правещ кариера и състояние върху гърба на народа, дребен егоист с подло честолюбие...

— За нещастното, измъчено Мексико! — повтори той любимата фраза на бандита и му пусна куршум в челото.

Оказа се, че отрядът кавалеристи бе отблъснал през нощта нападението на Вила и преследвайки виластанците, бе минал границата. Били случайно срещнал отряда и го довел на помощ. Под охраната на кавалеристите бегълците благополучно се добраха до границата и когато я минаха всички въздъхнаха, облекчено.

Лекарят даде помощ на Били. Жената на един офицер приюти при себе си Барбара и мистър Хардинг.

Вечерта Барбара стоеше сама в приемната и мислеше за промяната, която стана в живота ѝ — тяхното последно убежище, мексиканския чифлик бе разорен. От богатата госпожица тя се превръщаше в бедно момиче, на което предстоеше суров живот. Но това не я плашеше. Как би била щастлива да живее в нужда и грижи — но с него! Но той вече не я обича. През всички тези дни тя нито веднъж не забеляза в погледа му нито нежност, нито страст.

В това време вратата скръцна и на прага се показа Били Байрн.

Девойката го погледна с тъжна усмивка.

— Аз дойдох за теб — каза той. — Вече веднъж се отказах от теб, мислейки че ще бъдеш щастлива, ако се омъжиш за човек от твоя кръг. Но сега няма да те отстъпя на никого. Ти си моя и аз ще те взема със себе си. Ти принадлежеше по-рано на мен, преди Бридж да се запознае с теб.

Той пристъпи към нея. Тя не се отдръпна, само го погледна с прекрасните си зелени очи, пълни с учудване. Той я прегърна.

— Моя! — прошепна задавен от вълнение той. — Целуни ме!

— Почакай! — прошепна тя. — Какво значи това? Аз не мислех, че Бридж ме обича, а аз никога не съм го обичала. О, Били, защо не ми каза това по-рано както сега? Тогава, в Ню Йорк? Вместо това, ти ме тласна към друг човек, когото аз не обичах. Аз мислех, че ти се отчуждаваш от мен! Ти се отнасяше с мен така, като че ли не знаех за теб нищо. Вземи ме, където поискаш. Аз те обичам и съм готова да живея с теб, където искаш!

— Барбара! — прошепна Били, целувайки я.

След половин час Били излезе на улицата, за да отиде до близката железопътна гара, за да вземе три билета за тексаския град Галвестон, за да отиде там и да заминат в Рио де Жанейро. Антон Хардинг реши да отиде с тях.

Щастливият милионер беше сломен. Той не смяташе вече, че Били Байрн не е „партия“ за неговата дъщеря. Събитията през последните дни му показаха всичко, което е героично, просто и истински благородно в този човек, израснал като бурен в задния двор на тъмната къща в Чикаго.

Той би могъл под ново име да започне нов живот.

Сред тълпата, разглеждаща разрушенията, причинени на градеца от генерал Вила в миналата нощ, стоеше едър мъж с червено лице. Случайно той се обърна тъкмо в този момент, когато Били Байрн се готвеше да мине край него. Двамата, познавайки се един друг се спряха.

— Слушай — каза Били. — Ей сега имам възможност да достигна своето щастие. И онзи, който се опита да провали моя опит, ще го убия! Жив никога няма да се върна в твоята прогнила дупка — и всичките си сили ще отдам, за да се боря теб. А сега махай от моя път. Разбра ли?

На следващия ден трима щастливи хора седнаха във влака, който трябваше да ги отнесе на юг. Преди заминаването те отидоха в болницата и се простиха с Бридж.

* * *

Беше изминал един месец. Пролетта настъпи.

Около лениво шумящия ручей пред запален огън стоеше един човек. Смачканото оловно гърне, наполовина пълно с вода, къкреше върху огъня. На една заострена пръчка се печеше парче месо. Човекът следеше грижливо да не изгори. Неговият глас ясно декламираше:

*Да, отдавна вече той не е тук,
той отново тръгна по света, —
и това е напълно естествено,
но кажете ми, в този край,
където над морето святкат мълнии,
където в долините цъфтят рози,
намери ли там той своето щастие
и своята Пенелопа?*

Издание:

Едгар Бъроуз. Момичето със зелените очи
ИК „Маг’77“, София, 1992

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.